virtual-project.eu

Bogdan Teodorescu

Libertate

roman

CARTEA ROMÂNEASCĂ

BOGDAN TEODORESCU

LIBERTATE

virtual-project.eu

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2017

1. Personajul

— Cum s-a întâmplat? Ca la proşti... Dimineaţa, la micul dejun, el să plece la firmă, ea să plece la firmă, copiii fojgăind pe acolo, bona şi ea să se bage în seamă... Îţi imaginezi scena, da? El îşi făcea nodul la cravată şi muşca dintr-un colţ de pâine, ea cu un ochi la cafeaua de pe aragaz şi cu un altul la ăia mici, ţipa şi un radio, curgea apa la chiuvetă, că bona spăla nişte vase. Ei bine, pe fundalul ăsta şi cu toată lumea asta acolo, el îi spune că are pe una. Deci cum e asta? Cât de aiurea să fii? Femeia întâi a crezut că e o glumă. Dar s-a uitat la el şi a înţeles că dobitocul vorbeşte serios. Aşa că şi ea, altă lumină, a luat ibricul de pe foc şi l-a aruncat pe el. I-a ratat faţa de puţin, dar l-a opărit pe gât şi pe piept. Îţi dai seama că acum sunt la divorţ, cu toate alea. Copii, partaj, că e vorba de bani mulţi-mulţi, avocaţi, martori... Totul, foarte urât.

— Nu mai vorbesc şi de gaşcă. Lumea s-a împărţit în două. Cine e cu ea şi cine e cu el. Şi alţii, puţini, ca noi, care s-au dat deoparte. Fiindcă, dacă nu te dai deoparte, vine el şi o înjură pe ea. După aia, vine ea şi-l înjură pe el. Şi fiecare îţi cere să fii de partea lui. Noi am fost prieteni cu amândoi şi nu e treaba noastră să judecăm pe nimeni.

Nu ştiam despre cine era vorba. Nu ascultasem de la început, iar Dan era prea absorbit ca să-l întreb. Oricum, voiam să-i povestesc despre balansul pe care l-a făcut avionul la aterizare. Nu au trecut nici măcar trei ore de când, pentru câteva secunde, mi-am zis că s-a terminat.

— Nu mi-a fost frică, dar m-am gândit că e păcat. L-am luat pe Alex în braţe, dar el era liniştit. Dormise tot drumul şi nu simţise nimic. Nu-l deranjase nici măcar exclamaţia colectivă a celor din jurul nostru. L-am trezit eu, l-am mângâiat pe păr, l-am pupat de mai multe ori. Nu cred că a înţeles mare lucru, dar oricum...

— Ce vorbeşte familia Craiu acolo, în şoaptă? Doamna doctor, domnul doctor...

— Îmi povestea Sonia despre drumul la Londra. N-am apucat să ne vedem.

— Afaceri sau plăcere?

— Afaceri... Vrem să aducem nişte aparatură pentru clinică.

Şi fiindcă l-am luat şi pe Alex cu mine, am mai stat două zile să-i arăt oraşul.

— Şi Londra cum e, bine? Se descurcă, au de mâncare, au câte ceva prin magazine?

— Sper că nu le-ai dat tuberculoză ălora de pe acolo...

— Ce să le dau?

— Tuberculoză, gagico... Nu ştii că scriau ăia, pe la ei, că, dacă vin românii, îi umplu de tuberculoză, de SIDA, de lepră, de boli grave şi de aia e mai bine să ne retragă vizele?

Prietenii lui Dan au mereu această calitate a zgomotului. E atâta zarvă în jurul lor, încât uiţi de orice şi te simţi eliberat. Eşti înghiţit de o voioşie de împrumut, ceva ce n-are niciodată legătură cu tine, dar care te acoperă şi te rupe de orice supărare. Când am aflat că tata are cancer şi că nu mai aveam ce să-i facem, s-au strâns toţi, au venit la noi acasă şi au stat până dimineaţă. Şi la un moment dat m-am surprins zâmbind şi mi-am dat seama că au trecut orele repede. Tata urma să moară, dar eu şi Dan şi Alex şi ceilalţi din jur vom trăi mai departe şi probabil vom trăi aşa cum trebuie.

— Ce-i, Sonia, te văd cam apăsată? Hai la o ţigară. A mea, că tu eşti doctor şi nu fumezi.

— Acum, fumez şi eu una.

— Probleme?

Afară se făcuse deja întuneric şi deşi, aparent, venise primăvara era frig, era nor, era umed. Peste lac bătea vântul şi mirosea a stătut şi a mâl. Nu mi-e bine, deşi ar trebui să-mi fie. Pe geam îl vedeam cu coada ochiului pe Dan care râdea în hohote şi gesticula larg, frenetic. Transpirase de atâta mişcare, petele i se lăţeau pe cămaşa albastru-închis, şi broboane mărunte i se formaseră pe frunte. Spunea un banc sau comenta un banc sau povestea una dintre faimoasele istorii cu pacienţi sau cu doctori sau cu doctori şi pacienţi. Vorbea porcos ca toţi chirurgii şi după ce ieşea din operaţie avea nevoie de agitaţie. Când eram un pic mai tineri, avea nevoie şi de amor. Până la urmă tot un soi de agitaţie. Poate o idee mai direcţionată.

— Probleme?

— Nu, Irina. Doar că m-a zgâlţâit rău avionul la aterizare, m-am speriat şi nu mi-a trecut încă.

— Atât?

— Atât... În rest, ce să mai fie?

— Ştii care e nenorocirea noastră? Avem prea multe de pierdut. Şi ne e frică. Când eram tânără-tânără, înainte de facultate, am lucrat vreo doi ani ca stewardesă. Mi-a pus tata o pilă şi am reuşit. Am avut toate experienţele din lume. Şi gol de aer şi trăsnet, şi depresurizare, şi furtună, şi vânt la aterizare. Tot. Nu mi-a păsat. Acum mi-e frică. Fiindcă mi se pare că mai am atât de multe de trăit, încât ar fi foarte-foarte urât să cad dracului de acolo de sus şi

gata.

Am primit un telefon de la clinică, ceea ce nu putea fi decât rău. Am ascultat vocea stridentă a uneia dintre asistente, am întrebat unde era Mirela, am aflat că lipsea, m-am enervat, mi-a trecut, i-am spus ce avea de făcut, pe cine să mai sune şi am intrat înapoi în restaurant să mă îmbrac şi să plec.

— Sonia. Ia zi repede. Ştii cine e prim-ministru?

— Normal că ştiu.

— Dan zicea că nu te interesează politica.

— Nu mă interesează, nu mă duc la vot, nu mă uit la televizor şi nu citesc ziarele, dar ştiu cine e prim-ministru. Am şi o scuză... Am fost colegă de facultate cu sora lui. L-am întâlnit de câteva ori în studenţie la nişte petreceri.

La clinică, o fată agitată, Marilena, parcă, sau Mariana, mi-a ieşit în cale şi a început să vorbească tare şi precipitat. Îi mirosea gura a ceapă şi era pătată pe bluză cu nişte sos maroniu. După ea a apărut o altă asistentă, Dorina, mult mai calmă, care nu mi-a spus nimic nou. Am întrebat de Mirela care tot nu venise. Pe canapelele din holul mare, trei paciente, care păreau foarte interesate de ce se întâmplase, au tăcut când am trecut prin dreptul lor şi s-au apucat să se uite la filmul de la televizor. Sora Clara, îmbrăcată în roba ei alburie m-a prins de braţ, mi-a zâmbit trist ca întotdeauna şi mi-a şoptit aceleaşi informaţii ca primele două.

— Săraca doamnă Minulescu. A vrut să îşi ia viaţa. Nu a reuşit şi acum e foarte zbuciumată.

Bătrâna plângea în hohote şi ţipa de furie, de ruşine, de supărare. Se tăiase anapoda pe mână, se umpluse de sânge, dar slavă domnului nu-şi pusese viaţa în pericol. Era bandajată, perfuzată şi pusă în poziţie Trendelenburg. I-am cerut asistentei să o aşeze înapoi la orizontală. I-am luat tensiunea şi era stabilă. Bătăi regulate şi profunde. Şi-a întors faţa spre mine, a vrut să-mi spună ceva, dar s-a înecat cu salivă şi a început să tuşească. I-am vorbit încet despre cât de important este să se odihnească, am mângâiat-o, i-am relatat convorbirea pe care, de fapt, n-am avut-o cu băieţii ei – nu-mi răspunsese niciunul la telefon – am minţit că se supăraseră foarte tare şi că acum se vor bucura când o să afle că totul este bine şi că nu a păţit nimic grav, apoi sora Clara a luat-o de mâna nepansată şi a început să-i murmure monoton şi liniştitor ceva despre Dumnezeu, oameni şi viaţă.

— Salut... E totul bine acum. S-a împuns cu o furculiţă în mâna stângă, şi-a ciupit o arteră şi a sângerat ceva. La un moment dat a şi căzut lângă chiuvetă şi s-a lovit la un cot.

— Ce căuta la chiuvetă?

— În cameră avem monitorizare. Am fi văzut-o. S-a dus la baie. Dar a stat prea mult acolo şi aşa s-au prins fetele de la gardă. Însă vreau să-ţi comunic aproape oficial că Mirela nu a fost aici şi nu este nici acum. Nu ştiu ce să fac. În mod normal ar trebui să o dau afară mâine dimineaţă.

— De ce nu mi-ai spus? O sunam eu...

— Dan, nu asta e tema. Cine o sună... Tema e că ea nu are voie să plece de aici niciodată. Iar dacă are probleme, mă anunţă. Nu poate să lipsească din clinică atunci când eu nu sunt în ţară. Şi nu poate să lipsească din clinică în general.

Era vorba de soră-sa şi tăcea din gură. Fiindcă nu avea ce să zică. Iar eu vorbeam de pomană fiindcă ştiam că nu o pot da afară. Şi ar fi trebuit să ne certăm, ca în aproape toată viaţa noastră de cuplu, din cauza familiei lui şi din cauza incapacităţii mele de a-i înţelege şi de a-i aprecia. Dar nu aveam energie pentru asta. El e un doctor excelent, soră-sa e o loază. Profitoare şi invidioasă. Tot neamul lui sucit se uită la ea ca la un soare şi la el ca la omul a cărui menire e să o facă să lumineze. Doar că fata a ajuns la 45 de ani, nemăritată, grasă şi fudulă şi ne încurcă pe toţi. În zece secunde mi-au trecut prin cap toate ciocnirile mele cu ea şi cu maică-sa, boieroaica, şi am simţit cum acea furie violentă pe care mi-o ponderez şi pe care încerc să o ascund sub explicaţii logice îmi întunecă din nou mintea. Dar m-am calmat. Am vorbit de Alex, de Londra, i-am spus să nu-l lase la calculator la noapte, fiindcă cu rămân la clinică şi apoi mi-am amintit de petrecere.

— Care a fost povestea cu prim-ministrul?

— Prim-ministrul?

— La petrecere, m-a întrebat unul dintre voi dacă ştiu cine e.

— Da... Corect. O prostie. Mi-a povestit Nicu despre o cunoştinţă a lor, ceva mare printr-o bancă sau ceva de tipul ăsta care, la o petrecere, spunea că nu ştie cine e premierul şi că de fapt în actuala epocă este tot mai puţin important cine sunt politicienii, fiindcă nu ei conduc.

— Şi care era legătura cu mine?

— Le-am zis că şi tu ai cam aceeaşi părere.

— Da. Mai mult sau mai puţin. Dar în principiu nu cred că e important cine e prim-ministru. Mai ales pentru oameni care se pot descurca singuri. Nu cred că politica are vreo legătură cu mine sau îmi poate influenţa în vreun fel viaţa. Tu sau Alex puteţi să-mi influenţaţi viaţa. Chiar şi soră-ta sau maică-ta pot. Dar nu un politician. Şi nimeni altcineva din lumea lor.

Am mai făcut o plimbare pe coridoarele acum pustii, din camere se auzeau sunetele mici ale nopţii, foşnetele aşternuturilor, scârţâitul subţire al patului sub răsucirea unui corp adormit, o tuse provocată de aerul prea uscat, un oftat. La mama în cameră era aprinsă lampa de veghe. Ea dormea

pe spate, cu părul răsfirat pe pernă şi cu mâinile aşezate deasupra păturii. Aproape nu se mişca în timpul somnului, asistentele îmi spuneau că o găseau în fiecare dimineaţă în aceeaşi poziţie şi de multe ori pătura nu avea nicio cută. Avea flori proaspete într-o glastră din sticlă de Murano, avea tablouri pe pereţi şi poze cu toţi membrii familiei, şi cei vii, şi cei morţi, avea un mic turn muzical la care i se puneau câteva ore pe zi simfonii şi concerte de pian sau de vioară, avea un raft cu albume de pictură pe care uneori le mai răsfoia, avea o fructieră plină mereu cu mandarine şi o cutie, tot din sticlă de Murano, umplută cu biscuiţi şi cu bomboane, avea un balcon cu şezlong şi cu cea mai frumoasă vedere din clinică, dar probabil că niciodată de acum înainte nu ar putea să ne mai recunoască pe mine, pe soră-mea sau pe oricine altcineva cunoscuse până acum trei ani. Toate femeile sunt Georgeta, aşa o chema pe o mătuşă care a crescut-o, şi toţi bărbaţii sunt Sandu, pe care nu ştim exact de unde să-l luăm. Se pare că în timpul războiului, când s-au refugiat din calea ruşilor undeva în Oltenia, a existat un băiat din sat de acolo care a avut grijă de ea.

— Am stat mai mult la mama, de asta am întârziat. Dormeai?

Vorbesc enorm la telefon. Este viciul real al vieţii mele, este plăcerea cotidiană şi singurul lucru la care nu pot şi nu voi renunţa. Am avut cele mai cumplite certuri ale adolescenţei cu părinţii nu pentru băieţi sau pentru vreo ţigară fumată ilegal, ci pentru costul facturii de telefon. Primii bani câştigaţi în liceu, în vacanţa de vară, i-am pus într-un plic şi i-am dat victorioasă şi sfidătoare lui taică-meu pentru achitarea unei părţi dintr-o factură lunară. Înainte de a ne muta împreună, vorbeam noapte de noapte cu Dan, adormeam cu telefonul la ureche, auzindu-l, iar primul lucru pe care-l făceam după ce mă trezeam, înainte chiar de drumurile fiziologice, era să-l sun. Mie vocea mi se pare mai interesantă decât figura. Discuţia mai emoţionantă decât prezenţa. Cât mama era încă sănătoasă, vocea ei de la telefon avea aceleaşi vibraţii şi aceleaşi nuanţe şi aceeaşi vârstă ca în primii mei ani de studenţie, când, plecată fiind de acasă, vorbeam cu ea de multe ori pe zi. Ridurile, oboseala, paloarea, tremuratul mâinilor, rictusurile nu se simt la telefon. Până şi tăcerea este diferită. Imaginea tăcerii este mult mai agresivă decât sunetul ei.

— Ieri-dimineaţă, după ce am avut ultima întâlnire, am plecat pe jos spre hotel. Voiam să-l duc pe Alex în Parcul Saint James să vedem lebedele şi pelicanii şi după aia să-i arăt soldaţii din faţă de la Buckingham. Oricum ăsta este lucrul care l-a interesat cel mai mult. Şi am avut noroc şi cu o schimbare de gardă şi cu unii care au trecut călare pe mijlocul drumului. Lebedele au fost pentru mine şi soldaţii pentru el. Aproape nu s-a uitat la păsări. Care erau mari, frumoase, şi albe, şi negre, şi care au ieşit pe drum la cerşit. Sunt

obişnuite să li se dea mâncare şi se ţin după tine.

— Soră-mea, tu hrăneai toate animalele din lume când erai copil. Nu toată lumea are boala asta. Ţii minte când te-a prins tata că dădeai de mâncare puilor ălora de şobolan.

— Pe care i-a omorât cu mătura. Cred că a fost primul moment în viaţă când am simţit ură adevărată. Şi durere adevărată. O durere care nu trecea deloc

— Ce face mama?

— Nimic. I-am văzut analizele. Sunt perfecte. Eu nu le am aşa bune. Iar tu nici atât.

— Nu începe.

— Da... Mama nu face nimic. Şi nici n-o să mai facă vreodată.

— Ziceai ceva de Londra. Că te duceai să-l iei pe Alex...

— Da. Am plecat pe jos şi la un moment dat am realizat că se ţine unul după mine. Bine îmbrăcat, înalt, mulatru. Şi tânăr...

— Da, Sonia, ştiu. Obsesiile tale cu bărbaţii negri. Şi acum cincisprezece ani tot despre astea îmi vorbeai. Şi te întrebai atunci retoric dacă legenda dimensiunilor este reală. Te-am îndemnat de câte ori am putut. Trebuia să încerci o dată şi gata. Fiindcă o să mori la nouăzeci de ani, ca toate femeile din familia noastră, şi atunci când se va deschide uşiţa aia cu lumină caldă, o să regreţi că nu ai aflat cum e.

— Ştii că de fapt nu sunt atât de curioasă. Mi se pare mult mai interesant să mă gândesc la posibilitate decât să ajung să o trăiesc. Oricum... Intru în hotel, omul rămâne puţin descumpănit afară şi după aia intră şi el. În hol mă aştepta Alex, care, normal, mă ia în braţe, mă pupă. Deodată, dintr-o blondă frumuşică şi cu o vârstă incertă, sigur mai tânără decât în buletin, devin mama unui copil de treisprezece ani care arată măcar ca unul de cincisprezece. Aşa că mulatrul zâmbeşte, vine spre noi, îmi întinde mâna, se prezintă şi-mi spune că poate în altă viaţă. Zâmbeşte încă o dată şi pleacă din hotel.

— Şi dacă nu era Alex acolo, urcai cu mulatrul cu zece ani mai tânăr ca tine în cameră?

— Probabil că nu. Şi atunci când lumina caldă mă va învălui, deci nu-mi voi mai simţi durerile artritice şi nici varicele dureroase, şi nici nu voi mai fi chinuită de spondiloza cervicală şi de colonul iritabil, pe care le voi fi colecţionat până la nouăzeci de ani, probabil că voi regreta că nu am făcut amor cu un negru.

— Ştii că se spune că, după ce guşti ciocolată, nu-ţi mai place niciodată vanilia. Aşa că, pentru sănătatea ta şi a familiei tale, poate e mai bine să-ţi vezi de amorurile cu inşi din aceeaşi rasă.

— Tot mai rare, draga mea. Tot mai rare.

— Dan parcă era călăreţ.

— Era. Acum e obosit. Şi intelectual. Ajuns în pat, citeşte. După aia adoarme. Iar când se trezeşte e năuc şi e în întârziere.

— Ţi-ai luat bărbat cu cincisprezece ani mai mare, momentul ăsta era inevitabil.

— Lasă că ţi-ai luat tu mereu bărbaţi mai tineri. Şi te-au părăsit toţi pentru altele şi mai tinere.

— Dar, cât au stat, nu erau niciodată obosiţi.

— Bine, Lori... Mi se închid ochii, aşa că mă culc. Ştii că azi m-a zgâlţâit foarte tare avionul, am crezut că o să cadă, chiar la Bucureşti, la aterizare. Pe urmă am venit aici, la clinică, unde am avut o tentativă de sinucidere a unei paciente şi, tot ce am aşteptat, înainte de somn, a fost să-ţi dau amănunte despre o aventură care nu s-a întâmplat cu un mulatru din Londra.

Ca să fiu sinceră, am vrut să-i povestesc soră-mii despre mulatru, lui Dan despre avion şi celor de la petrecere despre succesul de la întâlnirea de business, dar nimic nu mi-a ieşit cum doream. N-am spus eu tot ce voiam, nu am auzit de la ei tot ce aşteptam. Şi alţii nu am. Sunt singurii mei spectatori. O lume foarte îngustă, cu personaje puţine. E ca la zilele de naştere. Cadourile sunt tot mai neinteresante. Parcă nimeni nu simte nevoia să mai fie cu adevărat atent la mine. Preţul trebuie să fie într-o marjă, cadoul trebuie să fie corelat cu cel pe care i l-am dus eu anul trecut şi obligaţia s-a terminat. Reacţiile lor la vorbele mele arată la fel. Simpatice, amabile, vesele şi impersonale. Străine. Fraze spuse ca să nu se tacă. Cadouri luate ca să se închidă un circuit marcat de obligaţii şi de protocol. Petreceri date fiindcă trebuie să fim adunaţi laolaltă într-o cameră sau într-un restaurant. Indiferent dacă ne vedem sau ne auzim unul pe celălalt. Mereu m-am gândit că nu am învăţat suficiente cuvinte ca să pot transmite exact ce am în cap. Aşa că nu am reuşit să-i comunic lui Lori că nu mă interesa povestea cu mulatrul pentru sex sau pentru fantezia mea legată de bărbaţi cu tenul închis, ci fiindcă însemna o posibilitate ieşită din contextul vieţii mele. Şi că mi s-a părut eliberator că asemenea ipoteze încă există, chiar dacă eu nu le voi urma. Povestea din Londra mi-a demonstrat că, în definitiv, şi în altă dimineaţă, în care mă voi scula în viaţa mea deja trasată, ceva se poate întâmpla. M-am suit în avion şi la numai trei ore distanţă am primit un răspuns suplimentar şi neaşteptat la dorinţa mea de neprevăzut, de noutate. Iar la clinică am văzut şi ultimul act al lipsei de opţiuni. Acum, tot ce vreau e să adorm convinsă că de fapt mi-e bine şi n-am niciun motiv să mă gândesc la ce mă gândesc, numai că realizez că ar fi fost mult mai simplu să fie cineva care să poată să îmi spună asta. Cineva care să-mi descrie înflăcărat

frumuseţea zilei de mâine. Mirela mi-a bătut uşor la uşă. Era plânsă şi voia să vorbească, să se scuze, dar i-am cerut să aştepte până dimineaţă. Poate am greşit, dar mi-e deja rău de somn. Îi murise pisica. La şapte şi un sfert dimineaţa, după ce am preluat raportul de la tura de noapte şi înainte de a-mi începe vizita, Mirela mi-a transmis că îi murise pisica şi de aceea lipsise de la clinică exact când eu nu eram în ţară şi tot de aceea nu răspunsese la telefoanele care o anunţau de tentativa de sinucidere a uneia dintre paciente. Eram pe hol, în faţa camerei de gardă, tocmai mă despărţisem de asistenta-şefă şi mă pregăteam să vorbesc două secunde cu doctorul Ganea, când, liniştită, dormită, odihnită, chiar şi un pic glumeaţă, cumnata mea, directorul medical al clinicii, mi-a explicat de ce dispăruse o zi întreagă. Trebuie să îmi recunosc lipsa de reacţie. Am tăcut, uitându-mă fix la ea. Şi ea a continuat.

— A suferit toată noaptea. Avea o tumoare la ficat şi ştiam că nu o mai duce, dar n-am putut să o eutanasiez. Aşa că am stat cu ea. Mieuna încet şi avea ochii apoşi, ca şi cum ar fi plâns. Torcea să se liniştească, la un moment dat a suspinat foarte adânc şi gata. Apoi mi-am dat seama că nu ştiu ce să fac. Unde să duc corpul. Că doar nu era să-l arunc la ghenă. Întâi am vrut să vin aici să-l îngrop, dar m-am gândit că nu e bine. Poate într-o pădure, dar mi-am zis că risc să mă vadă cineva săpând o groapă şi crede cine ştie ce. Am vorbit până la urmă cu o prietenă care îi cunoaşte pe ăştia de la organizaţiile de protecţie a animalelor şi aşa am aflat de un cimitir pentru pisici. Şi am dus-o pe Rafi acolo.

— Ştii că, în timpul acesta, era să o ducem şi noi pe doamna Minulescu tot la un cimitir.

— Da. Am aflat... Îmi pare rău, dar n-am ştiut cum să procedez. Cum să plec de acasă şi să o las moartă în coşuleţul ei? Trebuia să fac ceva.

Am crezut tot timpul şi cred şi acum că Mirela îşi bate joc de noi toţi. Că se bucură din plin de fiecare moment în care ne pune în încurcătură. Că atunci când mă cert ca nebuna cu Dan din cauza ei, undeva la kilometri distanţă, ea ştie şi savurează scandalul. Iniţial am crezut că mă urăşte fiindcă îmi vrea locul, dar în timp am înţeles că mă urăşte ca să se simtă bine şi, de aceea, cel mai tare îşi doreşte să mă facă pe mine să mă simt rău. Nici măcar nu ştiu dacă a avut sau nu pisică, dacă toată povestea asta spusă convingător, cu lacrimi în ochi şi cu detalii înduioşătoare e adevărată, e auzită de altundeva sau e inventată în întregime. Dar, fiindcă am în spatele meu ani de luptă cu ea, luptă în care am fost mereu singură faţă în faţă cu tot clanul lor, indiferent dacă e adevărat sau nu, dacă plânge pe bune sau doar îşi bate încă o dată joc de mine, acum voi muta jocul la ei în curte. Am consolat-o scurt, am mimat chiar şi un zâmbet îndurerat şi am trimis-o la treabă. Şi imediat i-

am scris lui Dan un sms în care îi ceream să mă sune urgent fiind vorba de o problemă de viaţă şi de moarte. Normal că în câteva secunde a sunat înapoi telefonul.

— Ce-i, Sonia? Ce s-a întâmplat?

— Mirelei i-a murit pisica...

Am încercat să fiu serioasă, să nu răzbată din vocea mea nicio umbră de ironie, nicio măruntă satisfacţie. Un mesaj profesional, uşor îngrijorat...

— Mai zi o dată.

— Surorii tale, Mirela, i-a murit pisica.

— Ai înnebunit?

— Nu. Dar acesta e motivul pentru care a lipsit din clinică exact în ziua când eu eram la Londra cu treabă şi când o pacientă a avut o tentativă de sinucidere. Şi, fiind din familie, am crezut că trebuie să fii şi tu informat în legătură cu acest deces.

— Sonia, nu e deloc amuzant.

— Cum poate fi amuzant un deces? Normal că nu e amuzant.

— Serios... Chiar nu e amuzant.

— Aşa e. Dar acum poate vezi şi tu asta. Şi poate când, în viitor, vom discuta despre această clinică în care am băgat o foarte mare parte din banii noştri, o să ţii seama şi de pisica directorului medical. N-am îndrăznit să o întreb dacă mai are şi alte animale. Doamne-fereşte, poate şi-a luat hamster care trăieşte numai doi ani. Sau libelulă... E o insectă foarte frumoasă. Din nefericire, moare după trei-patru luni. Ca să nu mai vorbim de efemeride. Ştii, musculiţele din reclama Coca-Cola... Alea mor la douăzeci şi patru de ore. Îţi dai seama de cât timp liber ar avea nevoie Mirela să le îngroape pe toate?

L-am auzit oftând în telefon. Nu voia să se certe cu mine şi căuta o portiţă să închidă subiectul. Foarte greu, fiindcă eu eram pornită şi cu chef de scandal.

— Mi-a sărit inima când am citit mesajul. Am crezut că a murit cineva.

— A şi murit... Pisica.

— Termină. Zău... Termină.

— Termin. Dar mai am ceva să-ţi spun. Din două una. Ori nu i-a murit pisica, a inventat totul şi este mitomană, pe lângă toate celelalte calităţi, ori i-a murit pisica şi atunci este un monument de egoism. Realizezi că nu a eutanasiat un animal cu un asemenea diagnostic şi l-a lăsat să se chinuie doar ca să-i fie ei mai comod.

Mi-am început vizita de dimineaţă extrem de bine dispusă. La telefon, tăcerile înfrânte sunt totale, nimic nu-ţi întrerupe victoria, nicio privire încărcată de reproş, nicio tristeţe care izvorăşte din toată fiinţa celui din faţa

ta, niciun gest de lehamite sau de împăcare. Şi Dan, cu tot neamul lui de semizei, merită tot mai des înfrângeri. Fiindcă sunt buni, dar nu sunt atât de buni. Şi fiindcă Dan, nu mai e atât de fenomenal ca atunci când l-am cunoscut şi când, din cauza fascinaţiei şi a intensităţii stărilor mele de virgină nescoasă în lume, îi înghiţeam fără să gândesc şi lucrurile deştepte, dar şi tâmpeniile. În fond, pe Sandra, prima lui nevastă, care şi-a bătut joc de ei toţi, au primit-o ca pe o principesă. Venea dintr-o familie bună, doctori faimoşi, avea o casă la fel de mare ca a lor, pile încă şi mai mari şi au trebuit să plătească din greu ca să scape de ea.

— Cred că ţi-am mai spus de o sută de ori că după fiecare întâlnire cu el mă întorceam acasă, la garsoniera mea cu chirie din mijlocul mahalalei, şi mă minunam de norocul meu. Ştiam că sunt frumoasă, dar seria mea de la facultate gemea de femei frumoase şi evident mult mai stilate şi mai atrăgătoare decât mine. Dar eu eram cea luată cu Mercedesul argintiu din faţa blocului coşcovit şi plimbată în restaurantele tari ale Bucureştiului, unde îmi zâmbeam cu noii oameni puternici şi cu diverse vedete în plină ascensiune. Dan îi ştia pe toţi... Taică-su, medic celebru, maică-sa, boieroaica, doctoriţă celebră, bunicul rector al Facultăţii de Medicină. Şi eu tocmai intrasem în dinastie. La prima masă în comun cu marea familie, atunci când am fost prezentată ca o posibilă achiziţie...

— Ştiu, Sonia... Icrele negre.

— Icrele negre? Nu numai... Dar vitraliul de deasupra uşii de la intrare? Vila din Cotroceni, cu uşa aia imensă din lemn masiv şi cu vitraliul rotund de deasupra făcut la comandă de nu ştiu ce mare artizan francez. De fiecare dată când intru acolo îmi jur că vin într-o noapte, iau o piatră şi-l sparg. Mai ales că artizanul a murit şi nu mai are cine să-l refacă.

— Mi-ai descris, cu exact aceleaşi amănunte, planul tău de fărâmare a vitraliului acum foarte mulţi ani. Şi de atunci îl repeţi periodic. Gata! Când, nu peste mult timp, Alex al tău o să-ţi vină la uşă cu o ţuţă, probabil fără vile, maşini şi clinici în zestre, o să vezi cum vei deveni, brusc, circumspectă. Cum nu o să fii neapărat o gazdă primitoare şi cum o să te uiţi cu zece lupe la fata aia care va pune mâna pe odor şi pe moştenire. Şi atunci o s-o înţelegi pe soacră-ta, chiar dacă, probabil, n-o să mai fie pe aici să-i dai dreptate. Nu mor de dragul ei, dar mie mi se pare o femeie normală la cap. Care-şi iubeşte copiii mai mult decât o să te iubească vreodată pe tine. Dar care, de fapt, nu te-a încurcat niciodată cu nimic.

— Dar care mă bârfeşte cu fiică-sa ori de câte ori apucă...

— Şi ce-ai vrea să facă? Să te laude? În fond, tu ai de toate. Mirela e singură şi cu toţii ştim că aşa va rămâne.

— Poate, dacă ar mai da jos vreo cincizeci de kile, ar avea vreo şansă...

— Şi asta e treaba ta? Las-o cu kilele şi cu pisicile ei în pace şi nu-ţi strica viaţa. Eşti soră-mea, dar dacă mie îmi făceai povestea cu sms-ul despre viaţă şi moarte, eu nu eram aşa calmă ca Dan.

— Stai că nici el n-a fost calm. M-a sunat după aia, s-a răţoit la mine şi diseară, când ajung acasă, urmează recitalul. Acum are timp să se pregătească. Probabil a dezbătut cu toată familia şi au tras o concluzie comună. Dar ştii cum e. Am marcat un punct.

Am văzut-o prin uşa întredeschisă pe Maria Pena şi am scurtat convorbirea cu soră-mea, nu înainte de a-i spune cu cine mă pregăteam să mă întâlnesc. Fuseseră colege de bancă în liceu, prietene în continuare şi încă se plăceau, ceea ce, pentru Lori, este o realizare. Nimeni din trecutul ei turbulent nu mai e pe aproape să-i amintească de timpurile acelea. Şi mai ales, nu e nimeni care să ne spună nouă, celorlalţi, ce s-a întâmplat în anii fugii ei de acasă. Maria cunoaşte toată această perioadă, dar, poate fiindcă e psiholog şi are reflexul confidenţialităţii, poate fiindcă ţine la Lori sau din alte motive pe care eu nu le intuiesc, a refuzat de fiecare dată să dezvăluie ceva, oricât de neînsemnat. Dar dimineaţa asta trebuie să fie despre Mirela. Întâi pisica... Acum, după ce a intrat cu oaspetele meu în cabinet, şi-a aşezat fundul cât recamierul pe fotoliul din faţa mea. Adică cu aveam de vorbit cu ea, iar Maria, psihologa, cea care trebuia să-mi explice ce se întâmplase cu doamna Minulescu şi cu tentativa ei de ieri, putea să stea cuminte într-un colţ şi să-mi comunice de acolo concluziile ei. M-am uitat câteva secunde fix la ea, s-a prins, s-a ridicat şi m-a întrebat dacă e cazul să plece. Nu i-am mai răspuns. Aş fi vrut să plece nu din biroul meu, ci din viaţa mea cu totul, dar, cum nu era posibil, am lăsat-o în pace.

— Maria... Cum stăm?

— Acum patru ani, doamna Minulescu era o femeie în putere, activă, care avea un cerc de prietene şi o viaţă socială dinamică pentru vârsta ei. Dar cel mai important, amândoi băieţii ei apelau la ea. Îi cereau sfaturile, o consultau în diverse probleme. Le gătea săptămânal, avea grijă de casa unuia dintre ei. În sensul în care le superviza pe femeile de serviciu, bonele şi grădinarii care erau angajaţi acolo. Vorbim de oameni foarte bogaţi, dar cu toţii ştim cine sunt fraţii Minulescu. Şi apoi, deodată, totul se duce la vale. Dă dintr-o boală în alta, face infarctul, după aceea AVC-ul şi devine neputincioasă. Băieţii o internează aici promiţându-i că e numai ceva temporar până îşi revine. Anul acesta, unul dintre ei a vizitat-o o dată, iar celălalt niciodată. Îi expediază cu şoferul tot soiul de dulciuri scumpe pe care voi i le confiscaţi fiindcă e diabetică. Se pare că ei au uitat. De vreo două ori i-au trimis nişte platouri imense cu felurite tipuri de alune, nuci, fistic şi alte alea de care nu s-a putut atinge mai deloc fiindcă n-o ajută dinţii. Iar altă

dată au venit coşuleţe cu căpşune, aduse din alte colţuri ale lumii, pe care ea nu are voie să le mănânce din cauza problemelor de la colon.

— În urmă cu trei ani, probabil de la sâmburi de struguri sau de la seminţe de fructe de pădure din care consuma în cantităţi mari, i s-a înfundat un diverticul, s-a infectat şi s-a ajuns la necroză. Operaţia a reuşit, e în regulă, dar oricum trebuie să fie precaută.

— Exact... Şi acum. Există două ipoteze clinice pentru tentativa de suicid. Prima, în care eu nu cred, este că avem de-a face cu o deteriorare cognitivă, care are un substrat organic, şi pentru asta trebuie investigaţii clinice. Dar, repet, nu cred. Şi a doua, mult mai probabilă, este o depresie foarte puternică. Se referă obsesiv la ce om era, şi ce maimuţă a ajuns în prezent. Şi, din această perspectivă, consideră că e normal ca fiii ei să nu mai dorească să o vadă, fiindu-le ruşine cu ea. Nu cred că are nevoie numai de afecţiune, ci are nevoie să fie din nou considerată utilă şi funcţională. Atunci când a venit aici, a sperat că-şi va reveni la starea de dinainte de boli. Ori, acum îi este clar că acest lucru nu se va mai întâmpla.

— Ceea ce înseamnă că poate să mai existe şi o altă tentativă...

— Cu certitudine. Până va reuşi. Ideea că nu a fost în stare să ducă la bun sfârşit actul suicidar o face să fie încă şi mai deprimată. Ştii, bineînţeles, că există două tipuri de sinucigaşi. Impulsivii care, după ce iau pastilele, sună la urgenţă să vină medicii să-i salveze şi depresivii, care recurg la suicid ca soluţie de scăpare şi care, în general, au tendinţa de a merge până la capăt. Impulsivilor le trece impulsul, depresivilor, în mijlocul unui episod major, cum e la doamna Minulescu, nu le trece. Deci... Vă recomand să o internaţi de urgenţă la o clinică de psihiatrie, unde să i se facă, desigur, un CT, şi trebuie văzut dacă sunt necesare şi alte investigaţii clinice; e important să excludem totuşi ipoteza unei deteriorări cu substrat organic, dar, chiar dacă există şi o afectare somatică, ea poate coexista cu depresia; fiindcă pe mine mă îngrijorează această depresie şi riscul suicidar foarte mare. Cred că are nevoie de tratament psihiatric de urgenţă şi trebuie ţinută sub supraveghere o perioadă, până se ameliorează. În mod normal, medicaţia antidepresivă îşi face efectul după aproximativ două-trei săptămâni de la iniţiere, dar asta nu înseamnă că în intervalul ăsta se stabilizează şi o putem aduce înapoi aici. De multe ori, antidepresivele dezinhibă comportamental, înainte de ameliorarea dispoziţiei depresive sau dispariţia ideaţiei suicidare, deci sugestia mea este că se poate întoarce aici, numai după ce este complet stabilă, şi asta ar putea să dureze ceva timp. Altfel, va încerca din nou...

M-am străduit o bună parte din dimineaţă să-i contactez pe băieţii doamnei Minulescu, timp în care am rugat-o pe sora Clara să stea cu ea în cameră şi pe Mirela să rezolve transferul la spital. Într-un târziu, după

discuţii cu secretare şi cu asistenţi personali, am reuşit să dau de fiul cel mare căruia i-am spus ce s-a întâmplat, la ce concluzii am ajuns şi ce decizii am luat. Singurul lucru care m-a întrebat a fost dacă după internarea la psihiatrie pot să o aducă înapoi la noi în clinică. Şi ca să-mi dovedească angajamentul lui, mi-a propus să-i plătească în continuare camera, chiar şi în perioada în care nu va sta aici. L-am sunat pe Dan care era într-un soi de amiciţie cu cei doi, de fapt prin ei au ajuns la noi la clinică, şi l-am rugat să găsească o soluţie să mi-i ia de pe cap.

— Toţi pacienţii bârfesc numai despre asta. Mulţi nu sunt de acord cu gestul ei, dar deja câţiva înclină să-i dea dreptate. Am alertat pe toată lumea, probabil că voi mai aduce nişte personal zilele astea, dar nu o mai vreau aici. E diabetică... Dacă data viitoare, în loc să umble cu instrumente ascuţite, înghite zahăr sau bomboane şi îşi induce o comă? Ştii bine că în fiecare zi controlăm dulapurile şi noptierele, dar o facem pentru a preîntâmpina plăceri ilicite, nu acte premeditate cu final letal. Nu vreau să ajung la percheziţii corporale, fiindcă toată ideea acestei clinici se duce dracului.

— Am înţeles. O să vorbesc, dar amândoi sunt căpoşi şi foarte convinşi că banii sunt soluţia la orice. Probabil că o să-mi ofere dublu sau triplu şi dacă-i voi refuza, o vor lua personal. Văd ce fac... Tu la ce oră vii acasă?

— Mi-ai pregătit o porţie de scandal?

— Nu, Sonia... Mă gândeam să ieşim la masă. Sau dacă nu suporţi să stai doar cu mine suntem invitaţi la Irina şi Doru la meci, la bere şi la bârfa.

— Meci?

— Da. E un meci tare la televizor şi se adună la ei gaşca să-l vadă împreună. Ştii că nu mă interesează fotbalul, n-am idee cine joacă, dar suntem bineveniţi.

— Şi dacă mergem împreună la masă, nu la meci la Irina şi Doru, discutăm de soră-ta şi de pisica ei şi de cum sunt eu o nesimţită şi nu înţeleg durerea unui suflet gingaş, ascuns sub o sută de kile de şuncă?

— Tu nu poţi să laşi de la tine? Să închizi subiectele neplăcute? Ce te costă? Amărâtei ăleia chiar i-a murit pisica. A greşit, i-am zis că nu avea voie să dispară, a bocit din nou. E de ajuns! Treci mai departe.

Pacienţii se adunau în salon pentru discuţia de dinainte de prânz. Era unul din punctele tari ale clinicii noastre şi unul din momentele-cheie al zilei, interacţiunea coordonată dintre oameni de peste şaptezeci de ani, făcută să le forţeze creierele, să le dea dimensiuni noi de dialog, să-i pună să muncească şi să gândească şi separat, înainte de întâlnire, şi împreună. Uneori chiar unii împotriva altora. Tema zilei următoare se împărţea tuturor la micul dejun, alături de liste de cărţi pe care le puteau citi la noi în bibliotecă şi, eventual, cu numele vreunui conferenţiar pe care-l invitam să

lanseze subiectul şi apoi să modereze discuţia. În primii ani ai clinicii, am participat la mai toate întâlnirile. Şi la cele de dinainte de prânz şi la cele de la cinci, atunci când le servim ceaiul şi când se continuă dezbaterile pornite mai devreme. Eram atrasă de ideea experienţelor de viaţă neştiute, ascunse în memoria unor oameni care nu mai simt nevoia să spună nimic despre ei fiindcă au impresia că totul s-a terminat. Am constatat în timp că, de fapt, vor să-şi aducă aminte şi vor spectatori pentru aceste amintiri, vor să se mândrească din nou cu realizările lor, nu doar cu ale fiilor şi ale nepoţilor. N-am auzit multe poveşti fenomenale, dar au fost câteva... De aceea, când vine câte un pacient nou, după o săptămână de acomodare, are o oră întreagă la dispoziţie. Să spună ce doreşte el. Ţin minte că în urmă cu nişte ani, când a ajuns aici doamna Stoianof, la această primă întâlnire şi-a adus vioara şi ne-a cântat. Şi a continuat şi la ora cinci. Imediat după recital am invitat-o la mine în birou şi am felicitat-o. Nu mă pricepeam la muzică, nu mă pricep nici acum, dar mi s-a părut că sunase nemaipomenit. Mi-a mulţumit rece, am învăţat de atunci că este foarte reţinută şi îşi măsoară extrem de atent cuvintele, şi mi-a spus că la Sarasate greşise de trei ori. Trebuie să recunosc că până atunci nu auzisem de compozitorul în cauză. M-am documentat, l-am mai şi ascultat acasă, nu pot să spun că am dezvoltat vreo pasiune specială pentru el. La masa de seară de după, un alt pacient, inginerul Lascăr, m-a luat deoparte şi mi-a atras atenţia că doamna Stoianof şi-a cam ieşit din mână, fiindcă a greşit de trei ori la *Romanţa andaluză,* care oricum nu sună la fel fără acompaniamentul de pian. M-am aşezat în spatele sălii, ca întotdeauna şi am aşteptat-o pe doamna Schwarz să înceapă. Sosise la noi de mai bine de o lună, dar a amânat sub diferite pretexte prezentarea în faţa celorlalţi. Am crezut că se va eschiva suficient de mult încât să nu o mai facă niciodată, au mai fost câteva cazuri, dar acum trei zile a anunţat-o pe sora Clara că este pregătită.

— Numele meu actual este Schwarz, Ana Popescu-Schwarz. Este al şaselea nume pe care îl port în această viaţă. Primul a fost Anat Kornfeld. M-am născut în 1931 la Groysvardeyn. Ungurii îi spuneau Nagyvarad şi românii Oradea Mare. Tatăl meu era chirurg la spitalul din oraş. Îşi făcuse studiile la Londra, ceea ce era o raritate. Majoritatea familiilor evreieşti îşi trimiteau copiii la Viena sau la Berlin. Dar bunicii mei au admirat mereu Anglia. Spuneau că acolo s-a născut sionismul şi de acolo ni s-a luminat calea înapoi spre Ierusalim. Mama mea era profesoară de canto şi de pian la liceu şi mai dădea şi lecţii particulare. De aici vine şi numele meu. În ebraică, *Anat* înseamnă a cânta. Acesta a fost un motiv. Al doilea ţine de felul în care tatăl meu vedea lucrurile. Puteam fi Anat pentru evrei, puteam fi Ana pentru români, puteam fi Aniko pentru unguri şi Anija pentru austrieci. Numele

favorit al tatălui meu era Tabitha care înseamnă frumusețe. Așa o chemase pe bunica lui. Dar cum să-mi spună Tabitha într-un oraș cu atâtea naţii şi într-o lume în care deja nu mai era bine pentru evrei. Bunicii mei fuseseră oameni bogaţi, așa că şi părinţii mei o duceau bine. Fratele mai mare al tatei, Aron, era proprietarul mai multor farmacii din oraș şi cel mai mic, Jonatan, importa aparatură medicală pentru tot Ardealul. Tata nu era un evreu tipic. Mergea la sinagogă, dar nu foarte des şi nici nu se avea foarte bine cu şefii comunităţii din oraș. Nu se avea nici rău. Dacă am învăţat ceva de la el în cei nouă ani cât l-am cunoscut, sau poate mi s-a părut că am învăţat asta de la el, a fost permanenta lui pornire de a nu fi privit rău. Nu-l interesa foarte mult să fie plăcut. Dar voia să nu aibă inamici. Intuia imediat când cineva începea să-l dușmănească şi imediat fugea să-l împace. Să nu lase să se adune ura. Avea un simţ special pentru asta. Şi datorită acestui simţ m-a scos din Ardeal imediat după Dictat. La Braşov m-a dat în grija unui prieten de-al lui, un fost coleg de studenţie, cu care ţinuse legătura. Se numea Boldur, Constantin Boldur, şi era incredibil de bogat. Când am intrat în conacul lui din afara oraşului, am împietrit în hol. Uriaş şi frumos. Scări monumentale din lemn sculptat, tavane lambrisate şi casetate, vitralii la ferestrele din dreptul scărilor, marmură policromă pe jos, mobilă stil, covoare de Tabriz şi Buhara, picturi, sculpturi. Acolo am stat, aşteptând ca restul familiei mele să vină. Dar n-au mai venit. Niciunul dintre ei. Nu ştiu nici acum foarte exact ce s-a întâmplat. Am aflat doar că atunci când Jonatan s-a spânzurat, după un lung şir de persecuţii şi de umilinţe, într-un ziar local, ziar unguresc, a apărut o notiţă în care era scris ceva de tipul „Jonatan Kornfeld dovedeşte că este un tip civilizat când se spânzură. Ne bucurăm şi nu avem nimic împotrivă ca toţi cei de-un neam cu el să facă la fel”. Ai mei au fost daţi afară din casă şi în cele din urmă au ajuns la Auschwitz. Am căutat, dar n-am mai găsit niciun Kornfeld în viaţă. Domnul Boldur ştia sigur mai multe decât mine despre teroarea din Ardealul ocupat, era clar ce se întâmpla şi în România cu evreii, așa că a decis să mă înfieze şi am devenit Ana Boldur. Deşi era prieten cu tatăl meu adevărat, nu puteau există oameni mai diferiţi. Dacă la tatăl meu cumpătarea şi discreţia erau moduri de viaţă, la Constantin Boldur, noul meu tată, totul era distracţie şi sfidare. Tata nu-şi făcea dușmani, Boldur nu-şi făcea decât dușmani. Se povestea despre dueluri purtate prin tinereţe pentru avansuri deloc civilizate la adresa femeilor măritate. Fusese căsătorit prin Franţa, era divorţat, exista şi un fiu care locuia cu fosta soţie printr-un castel din Bordeaux. Avea o soră la care ţinea foarte mult, Ecaterina, şi ea bogată, dar nu ca el, căsătorită cu un profesor universitar faimos, la seminariile căruia se umpleau sălile de lume. Preda filosofia. Lui a trebuit să am grijă să nu-i vorbesc nimic despre trecutul meu evreiesc, fiindcă nu ne

plăcea de loc. Am petrecut însă zile minunate în casa de la Bucureşti şi mai ales în biblioteca profesorului. Aveau doi copii, deci verişori de-ai mei, crescuţi cu mână forte de mama lor. Când am intrat eu în acea familie, amândoi erau la Şcoala Militară de la Mănăstirea Dealu şi când veneau acasă erau politicoşi şi ordonaţi. Poate e incorect, ţinând seama de tragedia pe care o îndura familia mea dincolo de munţi, dar eu, în anii aceia, am fost fericită. Tatăl meu adoptiv se ştia cu toată lumea bună, avea amici ofiţeri superiori germani, avea intrare la Palat, cunoştea intelectualii epocii alături de care îşi pierdea nopţile în discuţii interminabile, fie la Braşov, la conac, fie în casa lui de la Bucureşti, fie în casa soră-sii unde se organizau şi seri de poezie şi auziţii muzicale. Am călătorit într-o Europă pe care puţini au văzut-o aşa. Am făcut turism în timp de război. Am fost la Berlin, la Roma, la Salzburg şi, mai ales, am fost la Paris. Am văzut drapelul cu zvastica fluturând în Tuileries şi am stat într-un hotel aproape de Place Vendôme, plin de nemţi, unii veniţi cu familiile să vadă Oraşul luminilor. Eu vorbeam germană fluent, dar cu accent, şi mi-a fost frică să nu se simtă idişul din Oradea natală, atunci când zâmbeam arian uniformelor negre şi cenuşii între care mă învârteam toată ziua. Tupeul şi banii tatălui meu adoptiv au risipit însă orice suspiciune. Şi tot tupeul şi banii l-au ajutat să intre în cercurile ţărăniste, în 1944, când era tot mai evident că tăvălugul rusesc nu se va opri la graniţele noastre. L-a cunoscut pe Maniu, despre care avea o impresie proastă. Îl considera foarte lent. I-a curtat, în acelaşi timp, pe comunişti, s-a apropiat de un grup de avocaţi cu vederi de stânga, dar s-a dovedit că nu erau ce îi trebuia lui. Până la urmă a reuşit să intre şi în acea lume, au urmat şprituri proletare cum le spunea el şi părea că iarăşi se va descurca. Doar că, în 1948, a fost arestat chiar la noi acasă în Braşov. Au venit puţin după miezul nopţii, l-au bruscat când a încercat să le spună pe cine cunoaşte şi unul dintre miliţieni, un ofiţer tânăr cu accent de maghiar, l-a lovit peste faţă. Eu am început să ţip şi tot ofiţerul ăsta a venit la mine, m-a apucat de ţâţe şi mi-a zis că dacă nu tac, îmi dă el alt motiv să ţip. I-am spus în ungureşte să ia mâna de pe mine, iar el mi-a răspuns, tot în ungureşte, că nu mâna voia s-o pună pe mine. Aşa că l-au luat pe al doilea meu tată, Constantin Boldur, pe care, de asemenea, nu l-am mai văzut niciodată. Oficial a făcut infarct în timpul unui interogatoriu. Eu am rămas singură în casa aia mare, dar numai până a doua zi dimineaţă când o echipă de la primărie m-a evacuat de acolo. Moşia era administrată de un ţigan bătrân, foarte spălat şi foarte fidel. Nu ştiu ce poveste veche îl legase de tatăl meu adoptiv. Mi-a dat nişte bani şi m-a trimis la Bucureşti la o cunoştinţă de-a lui. Şi tot el mi-a scos din casă, dintr-un safe pe care miliţienii nu-l găsiseră încă, actele mele originale. Cunoştinţa de la Bucureşti, un ţigan mai tânăr, pe

numele lui Pavel, bine învârtit cu comuniştii, mi-a zis că cea mai bună soluţie să mă pierd şi să încep un nou drum ar fi să merg pe un şantier al tineretului. Imediat am devenit brigadier la Bumbeşti-Livezeni. Se mânca prost, ne spălam rar şi miroseam, majoritatea celor cu care intram în contact erau de la ţară şi nu cred că citiseră vreo carte în viaţa lor, dar mie atmosfera mi-a plăcut. Mai mult, mi-a plăcut munca. A fost un test pentru mine să văd dacă rezist, dacă fac faţă. Şi am reuşit. După câteva luni am devenit brigadier fruntaş. Asta s-a întâmplat şi fiindcă i-am atras atenţia şefului de echipă. Pe care-l chema tot Pavel, era din Calafat şi a fost primul meu bărbat. Ne-am iubit foarte tare. Pavel avea patru clase, scria cu dificultate, citea greu un text, dar credea sincer că începuse o lume nouă în care şi amărâţii aveau şansa lor. Făcuse foamea în toată copilăria, doi sau trei fraţi mai mici îi muriseră în braţe de diverse boli. Mi-a povestit că a purtat prima pereche de ghete când a intrat în armată. Deci am devenit brigadier fruntaş şi în ziua în care trebuia să fiu premiată în faţa detaşamentelor a venit acolo Ana Pauker. Mâna forte a regimului. I se spunea „Stalin cu fustă". Dar nu în batjocură, cum am citit acum prin ziare. Ci cu veneraţie. Aşa că, în timpul festivităţilor, când am ajuns în preajma ei i-am şoptit că aş vrea să-i vorbesc cinci minute. S-a uitat la mine ciudat şi atunci repede am repetat fraza în ebraică. Mi-a zâmbit, avea faţa aceea dură, dar care se lumina frumos când râdea, şi am stat de vorbă. I-am povestit tot. De tata, de fugă, de celălalt tată al meu, de venirea la şantier. Până şi de Pavel i-am zis. Nu ştiu de ce, dar a părut că ştia ceva de familia mea, de Kornfeld. Fiindcă m-a întrebat de numele fiecărui unchi, iar când am ajuns la Jonatan, a rămas un pic pe gânduri. M-a lăudat că am venit pe şantier, dar acum ar trebui să merg mai departe, să fac o facultate. Şi, mai ales, ar trebui să scap de numele Boldur şi să mă întorc la cel adevărat. E drept că la Bumbeşti avusesem o dată, o problemă cu numele Boldur. Eu le povestisem tuturor că eram refugiată din Ardealul ocupat, de la Oradea, că ai mei erau infirmieri la spital şi că dispăruseră. O fată mai solidă din echipă, aflasem că nu prea mă plăcea, a întrebat o dată dacă nu am nicio legătură cu boierul Boldur de la Braşov. Pavel i-a tăiat-o scurt, spunându-i că el nu ştie multă carte, dar parcă Oradea şi Braşovul sunt la ceva depărtare una de alta şi nu e un singur Boldur pe lumea asta. Tovarăşa Ana m-a convins atunci că un nume de moşier nu face bine viitorului unei fete talentate şi ambiţioase ca mine. La final am îndrăznit să întreb dacă e vreo şansă să-l scap din închisoare pe tatăl meu adoptiv, care totuşi mă salvase şi de hortişti şi de legionari, dar Ana Pauker mi-a răspuns, fără să mai zâmbească, să las trecutul unde e şi să mă uit doar înainte. După mulţi ani, l-am revăzut pe stradă pe unul dintre cei doi băieţi ai Ecaterinei. Verişorul meu vitreg. Care m-a înjurat în cel mai

oribil mod cu putinţă fiindcă am ajuns să mă culc numai cu comunişti. Pe moment am fost şocată, dar acum, privind înapoi, trebuie să admit că a avut dreptate. Numai comunişti au fost. Am plecat la Bucureşti, am mers unde îmi spusese tovarăşa Ana să mă duc şi, în câteva zile, am devenit Ana Kornfeld. Iar în toamnă am intrat la Facultatea de istorie. Cu bursă. În chiar prima zi de şcoală, l-am întâlnit absolut întâmplător pe Bellu Popper, stagiar la Ministerul de Externe şi, după numai un an, iar mi-am schimbat numele în Ana Popper.

Doamna Schwarz s-a oprit din povestit, s-a uitat la asistenţă, a zâmbit şi a promis că va continua săptămâna viitoare. Apoi a băut dintr-un pahar cu apă şi s-a ridicat încet de pe scaun. Mirela a întrebat-o dacă nu mai stă la discuţii, fiindcă în general auditoriul are întrebări.

— Poate la ceai. Diseară. Acum sunt obosită şi aş vrea să mă întind câteva minute înainte de masă. Şi oricum avem timp destul şi zilele următoare. Nu plănuiesc să plec de aici.

Eu aş fi vrut să vorbesc cu ea chiar atunci. Era un personaj extraordinar, un personaj care face cinste vieţii şi de la care orice om normal la minte ar avea ce învăţa. Biografii de acest tip ar trebui predate în şcoală. M-am surprins numărând pe degete numele pe care le purtase, şi mai erau două. Unul e cel actual, deci a mai existat încă unul. Ceea ce înseamnă că mariajul cu Popper nu a mers bine. Şi până să devină doamna Popescu-Schwarz a mai fost căsătorită cu cineva. Sau s-a întors din nou la numele ei de fată. Probabil că nu... Fiindcă acela a mai fost numărat o dată. L-am sunat pe Dan ca să-i povestesc, dar era în operaţie. Soră-mea Lori era la ore. Aşa că am căutat-o pe Irina. Care m-a ascultat trei secunde şi m-a întrebat dacă nu vin diseară pe la ei, iar cât se uită băieţii la meci, noi putem sta de vorbă liniştite. Simţeam un soi de entuziasm vesel, nervii pricinuiţi de pisica Mirelei şi de Mirela în general trecuseră, iar viaţa mi se părea infinită. Am nevoie să o ascult mult pe această doamnă. Să înţeleg cum de poate relata atât de liniştită o existenţă presărată cu moartea violentă a celor dragi. Şi cum a avut curajul să vorbească despre toţi bărbaţii din viaţa ei. În faţa unor oameni pe care aproape nu-i cunoaşte. Şi care sigur o vor judeca, în tot timpul pe care-l va mai petrece aici. Eram şi curioasă, şi nerăbdătoare, şi convinsă că această istorisire are un sens numai pentru mine. Că eu trebuie să desprind ceva din ea şi că viziunea mea despre lume se va schimba dacă voi şti ce anume să caut. Ce anume să pricep. O să-mi iau cărţi despre acea perioadă, pentru că, trebuie să recunosc, nici măcar Ana Pauker nu mi-e foarte clar cine a fost.

— Auzi, Mirela... Cine este persoana de contact pentru doamna Schwarz?

— Băiatul ei. A fost pe aici de câteva ori şi cred că l-ai văzut măcar o dată.

Înalt, cu părul aproape alb, foarte politicos. Cred că e istoric. Profesor la universitate. Foarte politicos şi foarte apropiat de maică-sa.

— Cum ţi s-a părut povestea?

— Cea spusă de doamna Schwarz? Interesantă.

— Doar atât?

— Da. Sincer nici n-am urmărit-o tot timpul fiindcă mi-am adus şi eu aminte de bunicii mei şi de alte rude. N-am mai fost atentă, dar povesteşte frumos. Poate chiar prea frumos.

— Mie mi s-a părut senzaţională.

— Da. Nici celorlalţi pacienţi nu le-a plăcut foarte tare. Vor să-i pună şi nişte întrebări diseară. Mă gândeam să avem grijă să nu se certe. Cu toate că doamna Schwarz este foarte calmă.

Normal că Mirela nici măcar n-a ascultat. A fost fata familiei ei tari, nepoata bunicilor ei tari şi sora unui frate tare. Care fiecare în parte şi toţi la un loc au avut grijă de ea. Au muncit în locul ei, au gândit în locul ei, au rezolvat probleme în locul ei. Iar ea, scutită de orice presiune şi de orice responsabilităţi, şi-a imaginat că trăieşte. Dar a rămas atât de goală pe dinăuntru, atât de egoistă şi de meschină, încât acum e singură şi-şi imaginează că îşi poate umple vidul cu dragostea unei pisici canceroase.

Seara nimeni nu s-a certat. Doamna Schwarz a fost apatică, iar întrebările au fost mai degrabă neutre, de istorie, părând că nimeni nu dorea cu adevărat să intre mai adânc în povestea spusă dimineaţă. Domnul general Nicoară a insistat să spună că mareşalul Antonescu n-a persecutat evreii aşa cum au făcut-o ungurii sau nemţii şi că, în timp ce soldaţii români se prăpădeau la Cotul Donului sau la Odessa, evreii stăteau bine mersi în Bucureşti şi măturau străzile. Pentru ca, atunci când au venit comuniştii pe tancurile ruseşti, evreii să fie primii care au băgat patrioţii români în închisoare. Şi a mai povestit ceva despre doi fraţi, generali de vânători de munte, nu le-am reţinut numele, pe care Ana Pauker personal i-a închis, vrând să-i determine să treacă de partea comuniştilor. Dar ei au refuzat, unul a scuipat-o pe Ana Pauker printre gratii, şi amândoi au fost ucişi în Gulagul românesc.

— Un singur lucru vreau să spun despre perioada aceea. Eram tânără, voiam să trăiesc şi, de fiecare dată, am trecut mai departe. Ana Pauker a avut grijă de mine. Ştiu exact care au fost consecinţele faptelor ei. Dar mie mi-a făcut bine. Şi în mintea mea, în inima mea, lucrurile aşa rămân. Zâmbetul ei când i-am vorbit în ebraică. Restul e treaba altora mai deştepţi ca mine.

— Dar a omorât români nevinovaţi la Canal... Floarea armatei române a fost decimată.

— Mulţi au omorât oameni nevinovaţi. Mulţi au fost criminali. Doar unul

dintre aceştia m-a ajutat pe mine. Şi eu aşa îl voi ţine minte. Ca pe un om care m-a ajutat, care mi-a făcut bine.

Nu-mi dau seama de ce, dar Dan a fost mult mai interesat de angorul spastic acuzat de doamna Ilieş şi de transportarea acesteia la Urgenţă decât de povestea vieţii doamnei Schwarz. M-a ascultat distrat, am simţit după câteva minute că-i fuge privirea peste umărul meu la ecranul televizorului, iar după alte câteva minute chiar a început să se foiască. M-a aşteptat să termin şi fără niciun alt comentariu m-a întrebat dacă mergem la Irina şi Doru sau dacă ieşim altundeva. Pur şi simplu nu înţeleg. La Mirela e normal. E proastă. Şi mai mult, e egoistă. Suferinţa altuia i se pare minoră. Dar la Dan reacţia este inexplicabilă. Cum să nu sesizeze un lucru excepţional? Petrecut atât de aproape de tine? Acum mulţi ani, mi-a povestit experienţa unui coleg de-al lui, arab, care făcuse Medicina la Bucureşti şi care lucrase nişte ani într-o organizaţie umanitară prin Africa. Atunci a părut foarte afectat de tragedia de acolo. Eu ţin şi acum minte scena cu un copil de prin Etiopia sau Somalia, subnutrit, devitaminizat, cu o perfuzie în braţ, cu branula mai mare decât faţa lui, care i-a zâmbit medicului arab şi apoi a murit. Am auzit-o la a doua mână, şi totuşi o am în faţa ochilor, parcă aş fi văzut-o eu. Şi asta datorită felului în care mi-a descris-o Dan, care a fost foarte impresionat. Şi e greu să impresionezi cu poveşti medicale un chirurg cu zeci de ani de practică. Acum însă m-am simţit foarte singură. Venisem într-un suflet acasă să vorbim, să-mi confirme că nu greşesc că acolo, în acea istorie veche de jumătate de secol, există o morală excepţională. Un mesaj pilduitor.

— Nu ştiu, Lori, dacă e din cauza mea, dacă se răzbună pervers pentru conflictul meu cu soră-sa sau dacă chiar nu mai avem nimic în comun.

— Draga mea... Cum să-ţi spun să nu mi te sui în cap? Nici pe mine nu m-a interesat foarte tare povestea băbuţei tale. Dacă vreau drame cu evrei, mă uit la *Lista lui Schindler*. Sau citesc o carte... Am uitat, tu nu prea citeşti. Şi nici nu te uiţi la filme.

— Scuze, dar o intelectuală în familie ajunge.

— Dar, fiindcă nu citeşti şi nu te uiţi la filme, ai nevoie să-ţi primeşti porţia de dramă din viaţa reală. Din viaţa altora, fiindcă a ta e cam prea bună.

— Ţie ţi se pare că viaţa, alături de un om cu care începi să nu mai ai nimic de împărţit, e bună? Nu spun că mi se pare inexplicabil să nu-l intereseze povestea doamnei Schwarz, dar măcar putea să simuleze interesul, fiindcă m-a văzut pe mine interesată.

— Să facă aşa ca tine, care simulezi jumate din orgasmele cu el, ca să doarmă liniştit după. Şi care, după ce i-o iei în gură, îi lauzi gustul bun al spermei, deşi îţi face greaţă.

— Lori...

— Tu mi-ai descris toate astea acum nişte ani, chiar la începutul relaţiei voastre. Tot la telefon. Deci vrei să facă aşa ca tine. De ce nu-i ceri asta? Aşa cum eu simulez, simulează şi tu. Şi vezi ce-ţi iese. Şi nu-mi face pe pudica. Am auzit de la tine toate poziţiile şi toate schemele pe care le-ai exersat cu bărbat-tu. Plus toate fanteziile tale erotice, pe care nici măcar lui nu i le spui. Şi bine faci, că s-ar putea speria.

Am ajuns până la urmă la meci. Niciunul dintre noi nu se uită la fotbal, dar am mers la fotbal doar să nu ne scoatem ochii. Sau poate fiindcă era mai comod aşa. De cum a intrat în casă, după ce s-a pupat cu toată lumea, Dan s-a înfipt în frigider, a luat o bere şi a devenit microbist. Erau toţi acolo. Doru, Nicu, Marius, Răzvan şi, ca o noutate, Vlad. Fusese cu noi în gaşcă ani de zile, prieten bun şi chiar un tip în regulă şi care, de când devenise om politic, se cam răcise. Au circulat chiar poveşti penibile despre nerăspuns la telefoane sau despre saluturi protocolare schimbate din vârful buzelor pe la diversele evenimente mondene. Acum, în opoziţie fiind, probabil a redevenit popular şi accesibil. Nici Irina nu a fost mobilizată de povestea doamnei Schwarz, dar deja nu mai eram mirată.

— Sonia, am avut, am şi voi avea o sumedenie de probleme urâte pe care trebuie să le rezolv, fiindcă sunt ale mele şi ale lui Doru şi ale părinţilor noştri. E suficient. Nu vreau să aud de nicio problemă a altora. Vreau să văd lucruri frumoase, filme frumoase, oameni liniştiţi şi bucuroşi. Pe net mă uit la site-uri cu flori, cu decoraţiuni, cu haine elegante. De citit, când mai citesc, am grijă să fie cărţi lejere, deştepte, amuzante. Eu nu sunt ca Marius şi Alina care îşi petrec vacanţele în Africa, în India, în Indonezia, unde mor ăia în chinuri şi unde pute şi e jeg. Chiar dacă ei stau la cinci stele, vizitează temple, palate şi cascade minunate. Eu nu sunt ca Miruna, aici de faţă, care salvează câini vagabonzi, şi în fiecare zi se confruntă cu idioţi chitiţi să-i omoare sau cu nemernici, care iau fonduri să facă adăposturi, dar fură banii şi lasă animalele să rabde de foame în cuşti mizerabile. Eu nu sunt nici ca tine care îţi câştigi existenţa ştergând la cur moşi şi babe, pe care copiii lor nu-i mai vor prin preajmă. Ştergând la cur, vorba vine, că nu-i ştergi tu, dar eşti pe-aproape. Când o să trec şi eu de o sută de ani, o să-mi doresc să ai grijă de mine, fiindcă ştiu că îţi pasă. Şi e bine să fie în lume fraieri cărora le pasă, că aşa supravieţuim şi noi. Dacă duduia asta a ta ne destăinuia cum erau petrecerile în lumea bună de acum şaizeci de ani, cum arătau flirturile, şi amorurile, şi seratele, şi plimbările cu caleaşca, şi bătăile cu flori, eram numai urechi. Ce purtau femeile, cum se distrau, ce se mânca şi ce se bea la petreceri. Dar de morţi, mizerie şi chinuială, îmi pare rău, pot să fac rost şi singură.

— Probabil că le ştie şi pe astea, dar nu i se mai par importante.

— Părerea mea că asta este fix problema ei. Iar tu, mai relaxează-te puţin. Că de nişte luni bune te tot văd încordată. N-ai altceva la ce să te gândeşti? Ce mai face Alex?

— E bine. Creşte... Mâine merg cu el la călărie.

— Ştii că vorbeam şi cu Doru. Dintre toţi prietenii noştri care au copii voi sunteţi cei pe care i-am admirat cel mai tare. Apariţia lui Alex nu v-a schimbat. Când s-a născut, eram disperaţi că o să începeţi şi tu, şi Dan să ne povestiţi de primul dinte, de scutece, de gângureli, de cui i-a zis mama şi cui i-a zis tata, de cât e de talentat şi cât e de deştept. Mai ales că Dan trecuse de patruzeci de ani când l-aţi făcut.

— Patruzeci şi doi.

— Vezi... Şi marea surpriză e că voi aţi rămas normali. Poate fiindcă sunteţi doctori. Nu ştiu. Dar copilul ăla, care este şi foarte reuşit şi bine educat, nu v-a schimbat. Ţin minte când aţi venit prima dată cu el la restaurant. Eram toată gaşca... Nu ştiu cât împlinise, vreo patru ani, cinci ani, ceva pe aici. S-a aşezat la masă, şi-a pus şervetul în poală, ţi-a cerut un pahar de apă şi a stat cuminte două ore. A mâncat ce a avut în farfurie, când a vrut ceva ţi-a zis în şoaptă, nu s-a băgat în vorbă, nu a chirăit, nu s-a plictisit. Nu l-am simţit că era acolo.

Alex... Numai dacă aş începe să detaliez cum e să fii mama unui copil perfect. Care nu e perfect, ci doar foarte ţinut în frâu. Până când corzile se vor rupe şi nimic nu va mai putea fi controlat. Aici măcar părinţii lui Dan şi chiar şi Mirela sunt în regulă. Niciunul nu-i tolerează nimic lui Alex. Nu există bunicii buni, dar mama afurisită, nu există mătuşica îngăduitoare, dar părinţii încuiaţi. Toată familia face front comun pentru păstrarea tânărului pe linie. Colegul lui de bancă, unul dintre cei mai buni prieteni, a avut un episod psihotic scurt indus de canabis, o fetiţă dintr-o clasă paralelă, cu care Alex a mers de mai multe ori la petreceri sau în excursii, fată de profesori universitari, a făcut intoxicaţie cu metamfetamină şi, tot la el la scoală, trei băieţi de clasa a opta au fost arestaţi, fiindcă i-au administrat flunitrazepam unei fete de clasa a şasea, ca apoi să o călărească pe rând. Nu mai vorbesc de informaţiile, pe care le primesc de la alţi părinţi, referitoare la prezervative găsite prin genţi sau dulapuri, la vibratoare sau la deja banalele site-uri porno. La alea am ajuns să mă uit şi eu. Sunt medic de şaisprezece ani, dar am văzut acolo nişte penisuri cu dimensiuni despre care nu ştiam că există. Dan i-a făcut tot instructajul necesar şi mi-e clar că i-a spus mai mult decât era cazul, dar probabil e mai bine aşa. I-am arătat filme cu drogaţi, i-am descris dependenţa, l-am dus la o clinică de dezintoxicare să vadă cât de urât se termină orice poveste legată de droguri. Pare că înţelege, dar a doua zi e

iar la şcoală, între băieţii şi fetele care mai mult ca sigur nu înţeleg. Partea cea mai grea este că noi n-am crescut cu aşa ceva şi nu ştim cum să ne raportăm la tipul acesta de subiect. Eu am aflat de droguri de-abia în facultate. Şi în filmele văzute pe video. În vremea noastră, adolescenţii răi beau vodcă, iar adolescentele rele şi-o puneau cu unul şi cu altul. Din beţie te trezeai, iar de la sex, dacă aveai grijă, nu se întâmpla nimic.

— Alex e în regulă... Avem noroc, e un copil cuminte care ştie ce vrea.

— Eu îţi înţeleg supărarea.

— Nu sunt supărată, Miruna... Doar că mi se pare că viaţa trebuie să însemne ceva mai mult decât propria ta experienţă fericită, liniştită şi confortabilă. Şi după ce am procesat ce a trăit femeia aceea până la nouăsprezece ani, acum ea având peste optzeci, am încercat să-mi aduc aminte câteva momente memorabile din viaţa mea de până la nouăsprezece ani. Cred că ar încăpea în trei fraze, dintre care două ar fi dedicate avortului făcut de soră-mea mai mare.

— Nu ştiu câte ai aflat tu despre mine de dinainte de a mă căsători cu Răzvan şi de a intra, prin el, în grupul vostru. Eu pe la douăzeci şi doi de ani, studentă fiind la Asistentă Socială, îmi luasem foarte în serios misiunea pe lumea asta. Mă implicam în cazuri disperate, făceam voluntariat, căutam sponsorizări pentru diverşi copii care nu-şi puteau permite operaţii complicate, dormeam puţin, nu trăiam deloc, iar din când în când mă alegeam şi cu înjurături, şi cu păduchi. Într-un Ajun de Crăciun, nu era chiar Ajun, probabil cam cu o zi înainte, urmăream un caz al unui copil de ţigan cu tetralogie Fallot. Ajunsese la şapte ani, dar nu o mai ducea mult, taică-su era în închisoare, maică-sa avea pe un altul şi nu stătea pe acasă, de el avea grijă o soră mai mare, care-l iubea cu disperare. Dar care tot un copil era. Pe vremea aceea în România nu se prea opera afecţiunea, bani pentru străinătate era exclus să adun, aşa că am început să fac presiuni la cei doi-trei chirurgi care aveau competenţă în subiect. Am primit nişte promisiuni, m-au amânat după sărbători, reuşisem să strecor şi nişte articole prin presă şi, într-o seară, mă sună acasă fetiţa, Gladiola, că fratelui îi e foarte rău. M-am suit într-un taxi şi am plecat spre ei. Ploua torenţial. Era iarnă şi ploua ca vara. Doar că era frig. Stăteau în nişte magherniţe, undeva prin Giuleşti, în capăt. Era noroi, era întuneric, şoferul de taxi n-a vrut să intre cu mine pe stradă. Când am ajuns acolo, băiatul, Lulu, avea un episod de cianoză, respira foarte greu, plângea, era speriat. L-am pus în poziţie fetală şi am trimis-o pe Gladiola să cheme Salvarea de la telefonul public din capătul străzii. După o oră de aşteptare, văzând că îşi mai revenise, l-am îmbrăcat bine şi cu soră-sa după mine l-am luat în braţe să plec cu el la Urgenţă. N-am găsit taxiuri, am trecut din tramvai în metrou şi tot aşa, cu copilul dârdâind şi cu Gladiola

tuşind convulsiv, până am ajuns la spital unde lumea a fost drăguţă, o asistentă tânără, frumoasă şi înaltă, cu care am ajuns după aia să mă împrietenesc, acum e doctoriţă şi colaborăm mult, s-a mişcat bine şi eficient. A fost operat de unul dintre doctorii de care mă rugasem eu şi care şi el a fost în regulă. Când m-am dus în cabinet să-i mulţumesc şi să-i spun că doar mulţumiri pe gură primeşte de la mine, fiindcă alte mijloace n-am, m-a pupat pe frunte şi mi-a zis că datorită unora ca mine ajung unii ca el în rai. Asta a fost după câteva zile. În noaptea aia, am plecat târziu de la spital, singură, fiindcă asistenta, Doina o cheamă, a ţinut-o pe Gladiola acolo din cauza tusei şi a febrei, am văzut pe fereastra unui bloc din Dorobanţi un pom de Crăciun împodobit. Şi m-a buşit un plâns îngrozitor. Nu puteam să mă abţin, plângeam în hohote, sub un felinar, pe un trotuar pustiu din centrul Bucureştiului, pe o ploaie mai puţin torenţială, dar tot rece. Şi atunci a oprit în dreptul meu o superlimuzină şi un tip cu faţă de şmecher m-a întrebat dacă am vreo problemă. Dacă poate să mă ajute. I-am răspuns, abia legând două vorbe, că i-aş fi recunoscătoare dacă m-ar duce acasă. În maşină, plângând potolit, i-am povestit ce se întâmplase şi după vreo doi ani ne-am căsătorit.

— Aşa l-ai cunoscut pe Răzvan? N-am ştiut niciodată...

— Nu prea vorbesc despre subiectul ăsta. Dar de înţeles, te înţeleg. Şi eu credeam că salvarea acelui băiat are vreo semnificaţie anume.

— Normal că are.

— N-are, Sonia. După câţiva ani a murit din cauza unei supradoze.

— Dar tu ai continuat să te implici. Înseamnă că ai descoperit semnificaţia.

— Nu mă implic. Cheltuiesc banii lui Răzvan. Şi plătesc tot soiul de oameni să ajute pe unde pot. Dar nu mă mai implic. Doar că, în loc să îmi iau câte haine aş putea, o parte din bani îi dau în zona aceea. Mă ocup de animale chinuite, mă ocup de copii chinuiţi, mă ocup de bătrâni chinuiţi. Dar nu mă implic, fiindcă în confortul acelei maşini care mirosea a piele şi a curăţenie, cu muzica venind în surdină de peste tot, am înţeles că trebuie să mă opresc din ce făceam, până nu devenea prea târziu. Te înţeleg, Sonia, dar, degeaba îţi umpli timpul cu vieţile şi problemele altora, dacă viaţa ta rămâne goală. Tu te uiţi la nenorocirile lor, le rezolvi, dar nu mai ai energie să-ţi mobilezi ţie viaţa. Se spune că zugravii au casa nezugrăvită. Ştii de ce m-a apucat plânsul atunci? Fiindcă mi-am dat seama nu numai că nu aveam un brad de Crăciun, nu numai că nu aveam cu cine să stau de Crăciun, asta dacă nu mă duceam la mama acasă, dar nici nu realizasem că venea Crăciunul.

Irina ne-a scos repede din moleşeală, a pus şampanie roze în pahare şi a dat drumul la muzică, a trecut la destinaţii de vacanţă, la planuri pentru o

expediţie de cumpărături la Milano şi a ajuns direct la ultimele divorţuri dintre cunoscuţi. Din camera în care băieţii se uitau la meci, nu se mai auzea nimic, aşa că m-am dus să văd de ce s-au cuminţit aşa. Nu mai erau acolo, ieşiseră pe terasă şi, când am deschis uşa, Nicu m-a întrebat repede dacă am telefonul la mine. I l-am arătat şi mi-a făcut semn să-l desfac sau să-l pun în altă parte. Pe o măsuţă din colţul camerei erau făcute bucăţi mai multe telefoane mobile. Bateriile scoase, carcasele îngrămădite unele lângă altele. Am asistat câteva minute la discuţia masculină, nişte politică şi nişte zvonuri cu privire la anchete, nimic interesant după mine. Şi mai ales nimic subversiv. Toată povestea asta cu ascultatul telefoanelor mi se pare şi imatură şi patetică. Iată ce importanţi suntem noi, şi cum dă statul bani să fim interceptaţi când vorbim vorbe în pauza meciului. Vlad e deputat. Şi? Dan ronţăia nişte alune, relaxat şi mai degrabă amuzat de schimbul de replici şi, brusc, mi-a fost foarte drag. Se uita la ei şăgalnic şi nu părea că dă foarte mulţi bani pe informaţiile vehiculate pe acolo. Am mai băut câteva pahare de şampanie şi am decis că trebuie să mă simt formidabil. Măcar în seara asta. Şi iar a intervenit pozitiv şi reconfortant zgomotul. După ce s-a terminat meciul, Irina a ticsit masa de mâncare arăbească, a dat muzica semnificativ mai tare, a umplut din nou şi din nou paharele, şi nu a mai lăsat pe nimeni să fie nici preocupat, nici important, nici serios. Se vorbea cu gura plină, se râdea în hohote, se bea pe nerăsuflate, ochii sticleau de poftă şi de veselie, şi era aproape evident, că nimic rău nu se putea întâmpla. Pe drum m-am dat la Dan, aşa că în vremurile bune, şi, tot ca în vremurile bune, el mi-a răspuns. După prima tură, consumată în maşină, a urmat a doua tură pe canapeaua din living, pe şoptite ca să nu trezim copilul şi să nu alertăm nici bona.

— Dar să ştii... Eram beată, eram pornită şi aveam tot cheful din lume, dar tot am stat cu ochii spre scară să văd dacă apare vreo fantă de lumină de la camera lui Alex. Iar când să urc în dormitor, mă gândeam cum ar fi să mă întâlnesc nas în nas cu el aşa jumulită cum eram, în fundul gol şi cu sânii la vedere.

— Tu îmi spui că nu v-a văzut niciodată făcând-o?

— Cred că nu... Sau cel puţin eu nu m-am prins dacă s-a întâmplat.

— Ştii că eu i-am văzut pe ai noştri.

— Ştiu Lori... Am aflat în secunda următoare. M-ai scos din casă să-mi povesteşti şi să-mi ruinezi iluziile copilăriei.

— Eu atunci am aflat cum funcţionează, de fapt, toată treaba. Ce şi unde intră. Aveam bănuieli, diverse colege de la şcoală discutau subiectul, văzusem şi vreo două reviste tematice, dar atunci m-am prins definitiv. Şi după încă nişte săptămâni am pus mâna pe *Pisica în cizme*.

— Şi asta ţin minte. Imediat după tine, am citit-o şi eu. Cu diferenţa că tu aveai 15 ani şi eu aveam numai 8. Şi în timp ce ţie ţi s-a părut excitantă scena cu ea penetrată de o gaşcă de profesori universitari libidinoşi, mie mi s-a părut şi oribilă, şi de neînţeles.

Era cald şi plăcut, vântul adia uşor şi dinspre pădure venea un miros perfect, de frunziş proaspăt şi de flori. Zeci de tufe de liliac sălbatic, meri, corcoduşi şi pruni mărgineau şoseaua, chiar la vedere. Alex călărea de vreo oră şi eu îmi pierdeam timpul vorbind la telefon sau uitându-mă pe net la prostii. La un moment dat, am avut impresia că Alex s-a dezechilibrat, dar nici el, nici instructorul nu au părut deloc îngrijoraţi. Aşa că m-am liniştit şi eu. La prânz, Dan promisese că iese cu noi la masă la un restaurant de peşte al cărui patron îi fusese pacient, iar după-amiază mă gândeam să mergem toţi trei sau numai eu şi fi-miu la film. Nu sunt întreagă la minte. Asta începe să îmi fie din ce în ce mai clar. În urmă cu două zile, eram gata să pornesc un război în toată regula cu Dan şi cu neamurile lui, iar azi de-abia aştept să-l văd. Şi nu s-a schimbat nimic. Sunt fericită şi calmă, fără să fi obţinut ceva. Mirela e tot acolo, ai ei tot aia cred despre mine, Dan le ţine în continuare partea. Dar eu acum sunt mulţumită şi simt că altceva nu contează. De ce, nu ştiu... Cu numai câteva săptămâni înainte de a muri, era deja foarte rău bolnav, am surprins-o pe mama spunându-i tatei ce mult îl iubeşte şi ce mult l-a iubit toată viaţa ei. Ştiu, i-a răspuns tata, am ştiut mereu şi mereu am fost recunoscător, dar din nefericire, acum iubirea ta nu mă ajută cu nimic. Totul o să se termine foarte curând. Ceea ce părea suficient pentru o viaţă frumoasă, nu mai e suficient. Şi sunt foarte trist din cauza asta. A crezut o lungă perioadă de timp că va scăpa, fiindcă fusese un om corect şi fiindcă nu făcuse excese, şi fiindcă avea o familie adevărată, şi fiindcă urmase fără să crâcnească tratamentul medical şi acceptase toate cerinţele doctorilor. Dar s-a dus pe repede înainte. Alex se mai dezechilibră o dată, eu am strigat tare să aibă grijă, iar amândoi, el şi instructorul, au început să râdă.

— Sunt foarte speriată şi nu înţeleg de ce...

Modificasem programul, fiindcă Alex ţinuse cu tot dinadinsul să vadă a treia serie dintr-o prostie despre roboţi şi nici eu, nici Dan nu am găsit resurse şi nervi pentru o asemenea experienţă. Aşa că a intrat copilul la film şi noi am rămas să-l aşteptăm la o cafea.

— Mi se pare că este iminent un pericol şi că nu sunt suficient de pregătită pentru el. Şi fiecare lucru banal care se întâmplă cred că este un semn al acelui pericol.

— Ai vorbit cu Maria?

— Acuma ce faci, mă trimiţi din prima la psiholog?

— E mai bine decât la chirurg. La psiholog nu te taie nimeni.

— Dacă n-ai chef să discutăm, spune-mi.

— Sonia, glumeam. Discutăm despre ce vrei tu, dar stai potolită. Nu te ambala. Nu sunt dușmanul tău. Din contră, sunt cel mai apropiat matur de pe planetă. Fiindcă mama ta e pe altă planetă și Alex încă e copil.

— Am senzația că nu mai sunt la fel de importantă pentru tine ca acum cincisprezece ani. Că nu mai încerci nimic în ceea ce mă privește. M-ai luat cu acte, sunt a ta, totul s-a rezolvat. Am ajuns să conversăm mai mult despre Mirela, decât despre noi sau despre viitor. Sau chiar despre nimicurile noastre...

— Mirela e una dintre obsesiile tale. Și, dacă nu-ți răspund la fiecare plângere despre ea, sunt conștient că începe o criză majoră. Drept care, din două în două zile, eu detensionez subiectul Mirela, doar-doar te-oi lămuri că ea nu stă între noi doi, așa cum nici familia mea nu stă între noi doi. Am înțeles că nu te pot convinge că familia mea nu-ți vrea răul și că toți țin la tine. Normal, nu ca mine, fiindcă eu sunt singurul care ți-o și trag, deci am motive suplimentare să-mi placi mai mult decât le placi lor. Dar, crede-mă, port acest dialog cu ține de atâta timp, și sunt dispus să-l mai port până voi muri, fiindcă acesta e avantajul de a fi mai bătrân, o să mor înaintea ta, nimeni din familia mea nu-ți vrea răul și nimeni din familia mea nu a avut niciodată nimic împotriva ta. Dar, dacă prin absurd ar avea ceva, dacă ar înnebuni cu toții și ar avea ceva împotriva ta, tot n-ar conta. Eu nu o să am, niciodată, nimic împotriva ta. Tot ce voi face, în anii care mi-au rămas, va fi să te iubesc așa cum am procedat de când te-am agățat pe coridoarele Facultății de Medicină.

— Nu m-ai iubit tu din prima...

— Nu. Dar te-am remarcat din prima.

— Știu. Tuturor le spui că ochii mei ușor violeți au fost punctul de referință. Dar eu țin minte exact unde ți s-a dus prima dată privirea.

Pe drumul de întoarcere de la herghelie spre București, mi-a sărit în față un câine. Maro-roșcat cu alb, bot lung ca de collie și blănos. O frumusețe. Am frânat să-l feresc, nu l-am lovit, dar instantaneu am văzut în oglindă un TIR apropiindu-se foarte repede și claxonând strident. Nu s-a întâmplat nimic, șoferul camionului a încetinit, m-a și înjurat prin geamul deschis și ne-am văzut amândoi de drum. Fi-miu, care era în spate, nici măcar nu și-a scos căștile de pe urechi. Eu însă am înghețat. Și toate scenariile negative mi-au trecut prin minte. Cu ochii la hardughia aia crescând în oglinda mea retrovizoare, m-am gândit că vom fi izbiți, și că mașina mea e prea mică să reziste la șoc, și că trebuia să trec peste câine, nu să-i pun lui Alex viața în pericol. M-am întors la clinică spre seară, numai să mă uit pe rapoarte și să stau de vorbă cu sora Clara și cu Mirela. În curte, doamna Schwarz își lua

rămas bun de la băiatul ei, zâmbeau amândoi, uşor complice. Ea nu părea nemulţumită că stătea aici, el nu se simţea vinovat de exilul mamei. Aşa cum am spus, complicitate. Iar tânărul domn Schwarz, deşi cu nişte ani mai în vârstă decât Dan, arăta foarte în formă. Semăna cu personajul reclamelor americane la fondurile de pensii. Atletic, părul alb, faţa perfect construită, privire sigură şi optimistă, haine de culoare deschisă. O familie extrem de interesantă. Era puţin probabil ca o femeie cu o asemenea experienţă de viaţă să nu-şi crească foarte inspirat copilul.

— Bună seara, domnule Schwarz.

— Bună seară, doamnă director.

— Ce faceţi?

— Am fost să o văd pe mama. Mâine plec din ţară pentru câteva zile.

— Vacanţă?

— Nu... Merg la un şantier arheologic în Oman.

— Sună spectaculos. Trebuie să recunosc, luată acum repede, nu ştiu exact unde e Omanul.

— În sudul peninsulei Arabice. Chiar sub Arabia Saudită, în continuarea Yemenului. Sunt într-o echipă internaţională...

— Iertaţi-mă, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu e periculos pentru dumneavoastră să mergeţi acolo? E o ţară islamică, nu?

— Da... Dar nu există probleme. Sunt islamişti moderaţi, orientaţi spre Occident şi oricum misiunea noastră ştiinţifică este foarte agreată şi de mediile politice, şi de cele academice de acolo.

— Şi nu e o problemă chiar dacă sunteţi evreu?

Domnul Schwarz se uită surprins la mine, chiar un pic şocat.

Probabil că am întins coarda şi m-am băgat unde nu e treaba mea.

— Mă scuzaţi... Nu trebuia să abordez subiectul, dar am auzit povestea mamei dumneavoastră şi m-am gândit mult la ea. De aceea v-am întrebat... îmi cer scuze, sunt convinsă că aţi luat în calcul toate riscurile.

— Doamnă directoare... Nu e o problemă, doar că nu sunt evreu.

A fost rândul meu să tac şi să fiu surprinsă. Dar chiar trebuie să închid discuţia, fiindcă devine jenantă.

— Am crezut că mama dumneavoastră fiind evreică, şi dumneavoastră... Eu aşa reţinusem că linia maternă este determinantă. Dar îmi dau seama că nu e un subiect care mă priveşte pe mine, aşa că...

— Mama mea nu este evreică. Este românică. Şi chiar nu ştiu de unde aţi tras aceste concluzii. Nu că m-ar deranja să fiu evreu, nu sunt antisemit. Staţi... Aţi crezut că numele Schwarz este evreiesc. Noi ne numim Popescu. Popescu-Schwarz. Dar asta vine de la o decizie a tatălui meu din tinereţe.

— Nu e vorba de numele dumneavoastră. Mama dumneavoastră ne-a

povestit, acum câteva zile, viaţa ei. De fapt, numai primii nouăsprezece ani de viaţă... Familia evreiască din Oradea, fuga din Ardeal după venirea ungurilor, adoptarea ei de către un bogătaş român din Braşov, şantierele tineretului, întâlnirea cu Ana Pauker. De aici am tras concluzia că sunteţi evrei. Oricum ne-a spus că la naştere se numea Kornfeld. Şi că toată familia ei din Oradea a murit la Auschwitz. Ne-a dat şi denumirea evreiască a Oradei, dar n-am reţinut-o.

Minţise... Doamna Schwarz minţise. Inventase tot. Era româncă, părinţii ei muriseră absolut normal şi banal. Se căsătorise de foarte tânără cu domnul Popescu, domn care-şi adăugase particula Schwarz la nume, ca urmare a unei glume din tinereţe. Fiul ei a fost şi încurcat, dar mai mult amuzat de situaţia mea. Şi încă nu ştia toată nebunia pe care o declanşasem eu din cauza fabulaţiilor maică-sii. M-am certat ca proasta cu Dan, cu soră-mea, cu cumnată-mea, cu prieteni, fiindcă fusesem impresionată de o babă nebună.

— Mama mea a fost tot timpul casnică. Dar, a făcut liceul şi facultatea de limbi străine. Aşa că toată viaţa a citit. Tata, un intelectual autentic, a studiat şi a scris mult despre holocaust şi despre ce s-a întâmplat în Ardealul cucerit de unguri după Dictatul de la Viena. Probabil de acolo a deprins mama acest subiect.

— Ne-a citat un articol de ziar în care era lăudată sinuciderea unui unchi de-al ei. Şi ne-a explicat proveniența unor nume evreieşti.

— E posibil să fi auzit ceva de la tata. Sau să fi citit. Nu ştiu. Avea tendinţa de a modela realitatea, dar niciodată nu a făcut-o atât de complex. O să vorbesc şi eu cu ea când mă întorc. Credeţi că poate fi o problemă medicală?

— Posibil. Psihologul nostru o va consulta mâine şi vom vedea. Dacă e ceva mai special vă pot contacta chiar dacă sunteţi plecat?

— Telefonul meu e deschis tot timpul...

Înainte de a intra în cabinet, m-am întâlnit cu mica noastră mitomană. Mi-a surâs şters şi a mers mai departe spre cină. Am vrut să o sun pe soră-mea, dar era prea ridicol. Mai bine o las moartă, văd ce-mi zice mâine Maria şi gata. Incredibil. Dar de păcălit ne-a păcălit pe toţi. Generalul Nicoară era să se certe cu ea, fiindcă îi ţinea partea Anei Pauker. Pe care ne-a şi descris-o. Ne-a zis cum zâmbea...

— Da, Irina...

— Ce faci, vedeto?

— Stau la birou, mai citesc nişte hârtii, semnez câte ceva şi apoi plec şi eu spre casă.

— N-am ştiut, drăguţă, că eşti în relaţii cu lumea culturală a Capitalei.

— Cu cine?

— Cu Sorin Bratu.

— Cine e Sorin Bratu?

— Cum, cine e? Cel mai în vogă romancier de cucoane din România.

— N-am auzit de el.

— Nu cred... Fiindcă tocmai ţi-a dedicat ultimul lui roman. *Libertate*...

— Irina... Nu înţeleg.

— Sorin Bratu, cel mai vândut romancier de *chicklit* din România, ţi-a dedicat ultimul lui roman. Îl am în faţa ochilor. Romanul se cheamă *Libertate* şi pe prima pagină scrie aşa: „Doamnei doctor Sonia Craiu, pentru tot ceea ce a făcut". Tu eşti Sonia Craiu... Eşti doctoriţă. E prea puţin probabil să fie o coincidenţă.

— Poate e băiatul unuia dintre pacienţii mei. Dar mie numele nu-mi spune nimic. Şi nici nu ţin minte vreun Bratu să fi fost internat aici.

— Se poate. De aia o fi scris că eşti doctoriţă. Dacă vrei îţi iau şi ţie un exemplar.

— Irina. Nu citesc romane. De-abia îmi ajunge timpul pentru cărţile mele de specialitate.

— Bine... Îl citesc eu şi vorbim.

Am întrebat-o pe Mirela dacă a existat vreun pacient cu numele Bratu, bărbat sau femeie, cu un fiu romancier, dar nici ea nu-şi amintea. Am rugat-o să verifice de curiozitate în fişiere şi, de asemenea, s-o cheme din nou pe Maria Pena şi să o consulte amănunţit pe doamna Schwarz. Dar, înainte, să vorbească şi cu mine, ca să-i dau eu câteva repere.

— Doamna directoare, nu veniţi la film?

— S-ar putea... Ce aţi ales pentru astăzi?

— *Mihai Viteazul*... Cu Amza Pellea. Când a fost premiera, acum mai bine de 40 de ani, am chiulit de la serviciu. L-am mai văzut de atunci de câteva ori. Ştiţi... Eu sunt născută în acelaşi an cu Amza Pellea. Şi când eram tânără, foarte tânără, am dansat cu el într-o tabără la Năvodari. O tabără studenţească. Şi atunci fuma enorm. A murit de cancer la plămâni. Fuma trei pachete de ţigări pe zi. Am vrut să merg la înmormântare, dar nu am avut cum. Nu mai ştiu de ce, dar n-am reuşit. Ce faceţi, veniţi?

În camera mare, de întâlniri, scaunele aranjate în semicerc erau aproape toate ocupate. Dan avusese ideea, cu ani în urmă, să cumpere un ecran mare, extensibil, pe care să fie proiectate filme la cerere. Şi periodic, săptămânal mai degrabă, se adunau suficient de mulţi solicitanţi care voiau acelaşi film, îl cereau, Mirela se ocupa să facă rost de el şi spectacolul era gata. Dar parcă niciodată nu fuseseră atât de mulţi. M-am aşezat lângă maică-mea, care îşi făcea de treabă, ciugulind câte un fursec cu stafide de pe o farfuriuţă. Mi-a zâmbit şi, după ce a mai ronţăit un pic, m-a rugat să-i aduc şi nişte ceai. De muşeţel, dacă e posibil. Cu miere. Mirela, zglobie ca o vrabie obeză, a rostit

câteva fraze inutile despre film şi despre actori, apoi s-a revărsat pe un scaun şi jumătate. Totdeauna postează două scaune unul lângă altul şi, ca din întâmplare, îşi propteşte un procent din bucă pe celălalt, fiindcă altfel nu încape. Ştiu... Sunt rea şi nebună. Dar e cumplit de caraghioasă. Mai ales că se mişcă foarte-foarte mult şi e foarte-foarte grasă. Când trece pe lângă mine pe hol, face curent.

— N-am stat la tot filmul, că am mai avut treabă, am plecat, m-am mai întors... Oricum, am văzut şi intrarea în Alba Iulia, şi finalul. Şi una dintre bătălii.

— Tu mai ţii minte că ai noştri nu ne-au lăsat să vedem filmul ăsta pe ecrane? Atunci când a apărut.

— Lori. Eu nu eram născută când a apărut.

— Corect. Tu eşti sora cea frumoasă şi încă tânără. Eu sunt baba care le-a trăit pe toate. Da... Pe mine nu m-au lăsat să merg la cinema, fiindcă erau prea multe scene de violenţă. Mama citise în nu ştiu ce cărţi de pedagogie franţuzeşti că nu este bine să expui copilul unor asemenea şocuri. Cred că am apucat să văd *Mihai Viteazul* la liceu sau chiar în facultate. Nu mai ţin minte... Atunci mi-a plăcut foarte mult.

— E bun. Oricum, pacienţii mei au fost entuziasmaţi. Nu mi-e clar de ce oamenii devin naţionalişti la bătrâneţe, dar cred că au mers la culcare încărcaţi foarte pozitiv. Mâine, la discuţii, tema este Mihai Viteazul. Ştii, am stat lângă mama.

— Da... Sâmbătă o să vin şi eu să o văd. Ce face?

— Identic... Absolut identic.

— I-a plăcut filmul?

— Aş fi foarte fericită dacă aş putea afla.

Am avut insomnie aproape toată noaptea, iar acum, evident, am capul mare, mi-e greaţă şi urăsc pe toată lumea. Şi când am reuşit să adorm, am visat tâmpenii. Pe care le-am căutat pe net dis-de-dimineaţă să văd ce înseamnă. Dar n-am găsit nicăieri semnificaţia unor rochii largi, cu crinolină, pe care nu reuşeam să le pun pe mine. Oricum rochiile erau noi, frumoase şi colorate, ceea ce este un semn bun din ce am citit. Am muncit atât de mult să intru şi să ies din ele, încât am obosit. Şi mai erau şi croitoresele care vorbeau cu mine în altă limbă, eu înţelegeam ce-mi spuneau, dar nu eram în stare să le transmit nimic. Un vis absolut idiot. Din care m-am ales şi cu febră musculară. Atât am strâns din burtă să încap în rochiile alea. În fiecare dimineaţă, dacă nu sunt în altă ţară sau dacă nu sunt iremediabil bolnavă, eu şi directorul medical primim raportul de la medicul de urgenţă şi de la şefa de tură, iar semnificaţia ascunsă a acestui ritual este că, în fiecare dimineaţă din viaţa mea, primul om care-mi bucură ochii este Mirela. Dulcea Mirela,

grasă şi frumoasă, se rostogolea la mine în birou, cu o farfuriuţă plină de calorii, glucide şi lipide, în general sub formă de fursecuri, pe care le termina repede-repede şi apoi, fuguţa, îşi mai umplea una. În urmă cu ani, am încercat să scap de prezenţa ei. Dar a urmat un consiliu de familie, la care normal n-am luat parte, şi Dan m-a informat că directoarea medicală este cea care supraveghează tratamentele şi procedurile hotărâte de mine la prima oră, aşa că nu are cum să nu fie prezentă. Ceea ce medical e corect. Dar cum eu nu aveam chef să o întâlnesc nici dimineaţa, nici la prânz, nici seara, cel mai simplu pas ar fi fost ca marea familie Craiu să-i găsească un loc în altă parte. Aceasta este o iluzie, la care nici măcar nu mai are sens să mă gândesc. Mirela e aici, la fel de veşnică şi de neclintită ca zidurile şi ca tavanele. Chiar mai veşnică. Fiindcă după un cutremur, Doamne fereşte, clădirea mai poate să pice, dar Mirela se va afla, aşa cum o ştiu robustă, în mijlocul clădirii viitoare, oriunde am ridică-o noi, din banii noştri. Şi acum, raportul.

Domnul Dobre, diagnosticat cu patru ani în urmă cu cancer bronşic, a avut în cursul nopţii două episoade de hemoptizie, nu violente şi nici cu o cantitate mare de sânge eliminată. I se vor face teste de laborator, INR, tromboplastina, hemoglobina, sumar de urină, analiza sputei şi, după asta, îl ducem la pneumolog, cu recomandare de CT. Domnul general Nicoară, la testarea matinală a glicemiei, s-a dus din nou peste 200, deci trecem la stabilizare cu insulină. Doamnei Albu, care a fost măsurată cu tensiune de 160 cu 90 la trezire, i se administrează captopril şi apoi este urmărită în cursul zilei. Necesară programare la cardiolog. Şi, din nou, la psiholog, spune Mirela, şi are dreptate, doamna Albu fiind persoana care se enervează din absolut orice. La mai puţin de o lună după ce venise la noi, am prins-o într-un puseu de hipertensiune, cu un vârf de 190. Motivul, o cioară care i se aşeza pe balcon şi cârâia. Nu ştiu multe despre ciori, dar din relatările doamnei Albu, respectiva pasăre părea a fi o perfectă agentă a diavolului, a cărei singur scop era să o scoată din minţi pe pacienta noastră. Ceea ce a şi reuşit... Din nou, din relatările doamnei Albu, rezultă că de cincisprezece ori a ieşit pe balcon să o alunge şi de cincisprezece ori s-a întors pasărea, a cârâit şi i s-a găinăţat demonstrativ pe geamul de protecţie. E drept că am verificat geamul, exista găinaţ pe el, dar n-am avut cum verifica dacă era rezultatul a cincisprezece defecări consecutive. Şi au urmat apoi enervări după enervări, generate de cei mai diverşi factori existenţi în lumea noastră. Arbori care scârţâie sau foşnesc, faruri de maşină a căror lumină se plimbă pe perete, picături de apă din baia vecină, programe de la televizor, tusea unei alte paciente în timpul mesei, zgomotul mingii de ping-pong pe masa din curte... Doamna Albu nu reacţionează niciodată în public, nu face

scandal, nu solicită nimic. Doar se enervează, face tensiune şi, dacă este întrebată, relatează cu lux de amănunte, enervându-se din nou, factorul declanşator. Aşa că, da, pe lângă captopril sublingual, i-o trimitem şi pe sora Clara să discute cu ea şi să afle de unde a venit de data aceasta. Doamna Teleman a fost detectată cu fibrilaţie atrială la trezire, diagnostic confirmat de EKG. Fibrilaţia a încetat în mod spontan. Începem monitorizare cu holter EKG şi mâine programare la cardiolog. Domnul Lazăr în această dimineaţă nu este în apele lui, manifestă slăbiciune, controlul nu a indicat nimic anormal, aşa că, vom merge deocamdată pe creşterea aportului alimentar şi lichidian la micul dejun. Două ouă în loc de unul, suplimentarea porţiei de caşcaval şi adăugarea unui pahar mare de fresh, portocale cu ananas. Doamna Ilieş, post angor instabil, continuăm menţinerea pe monitor pentru pulsoximetrie şi tensiune, auscultaţia de dimineaţă indică parametrii pozitivi. Mirela se bagă în vorbă şi ne spune că doamna Ilieşiu este foarte optimistă şi foarte dornică să-şi revină, cooperează total şi este extrem de mişcată de gestul băiatului ei care a zburat tocmai din Canada să o vadă. M-am întâlnit şi eu cu domnul în cauză. E un zăpăcit, ajuns la aproape 60 de ani, e ceva prin industria modei, face mulţi bani, şi umblă îmbrăcat ca o sorcovă. Oricum, de mult nu am ascultat un om mai dezordonat în gânduri şi mai incapabil să pună în ordine cuvintele dintr-o frază. Însă, spre deosebire de mulţi alţii care nu se deranjează, din cartierul învecinat, atunci când părinţii lor au probleme, ciudatul acesta a străbătut jumătate de lume să fie lângă maică-sa. Domnul Lucan s-a plâns de culoarea roşie a urinei, i s-a recoltat o probă şi acum se verifică dacă există hematii în ea. Nu are niciun alt simptom, doar că este speriat. Dacă se confirmă hematuria, trecem la monitorizarea urinei pe 24 de ore. N-ar fi rău să discute cu el şi să-l calmeze fie sora Clara, fie chiar un psiholog. Şi, dacă starea persistă, administrăm temesta sau alt anxiolitic. Poate fi şi calmepam. La doamna Blum, iritaţia de pe piept, din regiunea mamară, a capătă tot mai mult consistenţă de epiteliom bazocelular. Facem dezinfecţie şi aplicaţie cu cicaplast, şi astăzi o deplasăm pentru control dermatologic. Dacă se confirmă diagnosticul, trebuie să îi sunăm băiatul din Israel, care va veni imediat, şi probabil intervenţia o va face acolo. Cu Petru Blum am fost colegă de facultate. Era cu vreo doi ani mai mare, dar am frecventat aceleaşi cercuri şi chiar îmi plăcuse de el. Bogat, cultivat şi binecrescut... Destul de rară combinaţia. Imediat după absolvire a emigrat în Israel, unde e bine aranjat, familia tatălui e foarte influentă, dar maică-sa, care nu e evreică, nu a vrut să mai stea acolo după moartea soţului, aşa că a internat-o la noi în clinică. Doamna Răileanu, diabet neinsulinic, a sărit la 122, deci îi restricţionăm fructele din meniu, şi îi căutăm din nou discret în cameră, fiindcă probabil are iar dulciuri ascunse.

Sau banane. Sau stafide. Aduse de nepoţi. Care nu pot fi convinşi că-i fac rău, nu bine. Fiica şi ginerele sunt normali la cap, nepoţii sunt plecaţi pe câmpii. În urmă cu nişte luni, i-am găsit în cameră o pungă plină cu pişcoturi de şampanie, pe care erau scrise sloganuri împotriva dictaturii medicilor. Iar bătrâna le mănâncă şi fiindcă îi e poftă, dar şi fiindcă e topită după ei şi vrea să le facă plăcere. Doamna Stoianof a căzut din nou în baie, şi-a luxat glezna şi are dureri. Tratament cu ultrasunete şi un antialgic. Domnul Petrescu, post AVE, recuperare foarte bună, multă ambiţie, susţinere din partea familiei, continuăm fizioterapia şi programul de reeducare a mersului, la bare paralele. Fratele domnului Petrescu, fost paraşutist şi pilot de încercare, vine zi de zi şi îl asistă la sală. Zi de zi. Se aşază pe un scăunel, îi urmăreşte fiecare mişcare şi îl încurajează. Nu face nimic altceva. Nu citeşte o revistă, nu stă la o vorbă cu doctorii sau cu terapeuţii, nu se joacă la aparate. E cu ochii pe el. Domnul Enea, psoriazis cronic, are mâncărimi acute în timpul nopţii, care nu-l lasă să se odihnească. S-a administrat claritin, cremă emolientă cu 3% uree. Intrăm pe tratamentul cu ultraviolete, şi astăzi îl deplasăm la dermatolog. Doamna Olariu, post AVE, continuăm programul de reabilitare şi reeducare, trecem la etapa cu învăţatul păşitului pe scăriţă. Din nefericire, starea de apatie este destul de prezentă. Încercăm stimularea prezenţei sociale, ascultat muzică, filme, discuţii cu ceilalţi pacienţi. Este manifestat un grad redus de interes pentru oricare dintre aceste activităţi. Doamna Schwarz acuză dureri în regiunea lombară, îi facem un RMN şi, în funcţie de rezultat, trecem la fizio- şi kinetoterapie. Cât despre aspectul celălalt, al fabulaţiei, aştept azi sau mâine raportul psihologului.

La final, întotdeauna rămâne mama şi, ca întotdeauna, la ea nu e nimic de raportat. Clinic este într-o formă perfectă.

2. Cartea

IRINA

Citisem toată noaptea. La un moment dat, am vrut să mă opresc, să închid cartea sau, mai degrabă, să o arunc şi să nu o mai deschid vreodată, dar şi curiozitatea, şi o stare ciudată de panică m-au determinat să continui. Pe la jumătate, am avut impulsul să-l trezesc pe Doru, dar dormea atât de liniştit, pe o parte, cu pătura trasă până sub nas, încât mi s-a făcut milă să-l deranjez. Însă când am terminat romanul, şi afară era deja dimineaţă, nu am mai rezistat.

— Ce s-a întâmplat?

— E nasol... Nasol de tot.

— Ce-i nasol, Irina?

— Nu ştiu cum să spun. Am citit toată noaptea o carte în care este vorba despre Sonia. Şi e foarte-foarte urât ce scrie despre Sonia.

— Stai aşa. A scris cineva o carte despre Sonia?

— Nu neapărat. Dar totul te trimite la ea.

— Şi ce scrie?

— Pe scurt. Că la începutul căsniciei cu Dan, atunci când ăsta era plecat în America, ea şi-a pus-o cu douăzeci şi şapte de bărbaţi.

— Douăşapte...? Nici mai mult, nici mai puţin.

— Da... Urma să facă douăzeci şi şapte de ani, şi şi-a pus-o cu douăzeci şi şapte de bărbaţi.

— Sonia? Cu zeci de bărbaţi? Hai să fim serioşi.

— Doru... Eu am citit cartea. Personajul feminin de acolo este Sonia. Vorbeşte ca ea, se comportă ca ea. E Sonia pe care o cunosc. Plus amanţii.

— Şi asta scrie în carte? Că Sonia Craiu s-a regulat cu un număr de bărbaţi când bărbat-su, Dan Craiu, era plecat în lume.

— Nu. Personajele se cheamă altfel. Dar cartea îi este dedicată Soniei. Eu credeam că este o chestie drăguţă. Am şi sunat-o acum nişte zile să o felicit, dar nu e nimic frumos. Este foarte urât şi nu ştiu cum va primi Dan povestea.

— Hai, Irina...

— Doru... Uite, citeşte şi tu nişte pagini. Şi spune-mi mie că nu o recunoşti pe Sonia în personajul principal. Şi nu recunoşti căsnicia lor.

— OK. Şi cine e ăsta care a scris cartea?

— Sorin Bratu. Cel mai în vogă scriitor de cucoane din România. Îl găseşti

în toate publicaţiile pentru femei, apare şi pe la televizor la emisiuni de astea mai uşoare.

— Şi ce treabă are cu Sonia?

— N-am idee. Sonia părea picată din lună când i-am zis de el. Ea nici nu prea se dă în vânt după cărţi. Dar e clar că Sonia nu-l ştie.

— Bine. Mă apuc să citesc. Poate faci şi tu o cafea.

DORU

Sunt prieten cu Dan de mulţi ani. Personajul din carte seamănă izbitor cu el. Şi ca vorbe şi ca atitudine. De fapt, totul seamănă. Diferenţa de vârstă, plecarea în America la un an după nuntă, familia lui Dan, prima lui căsnicie, problemele cu soră-sa. Sonia, însă, nu se potriveşte cu ce ştiam despre ea. Oricum, dacă a făcut măcar jumătate din ce scrie acolo, înseamnă că este o jigodie perfectă. Un animal cu inima rece, care ne-a păcălit pe toţi atâta amar de vreme. Sandra, prima nevastă a lui Dan, avea în sânge microbul înşelăciunii. Nu numai în pat. Niciodată nu spunea adevărul, în permanenţă căuta minciuna ca soluţie. Mai mult, minciuna ca distracţie. I-a stricat lui Dan relaţiile cu aproape întregul grup, l-a izolat de familie şi a umblat şi pe alături. Dar Sonia părea a fi cu totul şi cu totul din altă ligă. Toţi am plăcut-o. Frumoasă şi serioasă. Şi îndrăgostită definitiv de Dan. Îndrăgostită fără condiţii şi fără surprize. Dacă te uitai la ea, când apăreau împreună, ştiai că acolo nu putea să se întâmple nimic rău. Nu spunea lucruri deştepte. E drept, nu spunea nici prostii. Nu râdea foarte mult, nu făcea glume, nu deschidea discuţii, nu le închidea, nu se băga în seamă, nu bârfea. Era doar frumoasă, liniştită, uşor absentă şi foarte îndrăgostită. Şi eu şi ceilalţi am oftat după tipul de iubire pe care ea ştia să i-l ofere lui Dan. Erau ca un soi de totem al stabilităţii. În jurul nostru se întâmplaseră tot felul de nebunii. Certuri, divorţuri, partaje, scene dezagreabile, dezvăluiri greţoase. Acolo, la ei, nu se mişca nimic. Mie mi-a fost tot timpul foarte clar că marele merit în relaţie îl avea Sonia. Care judeca numai din perspectiva iubirii. Probabil că atunci când Dan o supăra, ea spunea, a greşit, e un fraier, dar eu îl iubesc. Şi, de aici încolo, începeau acţiunile ei. Care nu puteau fi decât pozitive. Fiindcă se bazau pe acest postulat formidabil al cuplurilor autentice. Judecarea celuilalt pornind de la realitatea iubirii. Dacă îţi judeci iubitul sau iubita ca pe o persoană oarecare, cuplul se rupe brusc. Sau se destramă încet. Gesturile pe care ar trebui să le înghiţi sunt de neînghiţit, vorbele pe care ar trebui să le scuzi sunt de nescuzat, iar tu te simţi un om liber. Oamenii liberi sunt singuri. Fiindcă nu scuză şi nu înghit nimic, nimănui. Când însă nu eşti un om

liber, ci un om îndrăgostit, şi judeci tot ce-ţi vine de la celălalt din această perspectivă, atunci îi poţi accepta mult mai multe, infinit mai multe decât ai face-o fată de oricine altcineva. În tot acest timp, eu nu am văzut niciun semn la Sonia care să mă facă să cred că dragostea ei s-a stins sau, şi mai rău, că dragostea ei e mimată. Dar, dacă totuşi e aşa, şi lui Dan i se întâmplă din nou, va fi foarte greu pentru el. Va fi foarte greu să mai creadă în cineva. Şi la cincizeci şi cinci de ani nu e deloc bine să rămâi singur.

— Dan îmi spunea, în perioada în care o curta pe Sonia, că este cea mai onestă femeie pe care a cunoscut-o. Că poate avea oricât de multă încredere în ea. Mai ales, după nebuniile cu prima lui nevastă. Nu a picat după ea numai fiindcă era foarte frumoasă. În primul rând, i s-a părut un om pe care te poţi baza.

— Şi acum ce facem?

— Ce dracu' să facem. Ne vedem de treabă...

— Adică, tu nu vorbeşti cu Dan?

— Să-i spun ce...? Într-o carte scrie că nevastă-ta e o curvă care te urăşte...

— Stai aşa... N-o să-mi spui acum că e gata. A scris ăla că fata e curvă, şi că el e un papagal încornorat... şi rămâne aşa?

— Irina. N-am spus că eu cred ce scrie acolo. Am spus ce scrie acolo.

— Dacă e să vorbim pe bune, nu scrie chiar asta. Fata îşi iubeşte soţul, dar vrea şi alte experienţe ca să se simtă femeie împlinită. Asta e povestea cu douăzeci şi şapte de ani şi tot atâţia bărbaţi.

— Detalii.

— Nu sunt detalii şi nu putem lua orice în serios. Hai să ne gândim... Hai să verificăm.

— N-am ce să verific. E viaţa lor. Pentru mine subiectul e închis. Eu spun că nu e nimic adevărat acolo. Nimic important. Fiindcă Sonia, pe care eu o ştiu, pe care noi o ştim, nu gândeşte aşa şi nu se comportă aşa. Dar, dacă noi ne-am înşelat, şi Sonia nu e persoana pe care credeam că o cunoaştem, atunci nu o să fiu eu ăla care-l va anunţa pe Dan că tocmai i s-au dus dracului cincisprezece ani de viaţă. Şi că a eşuat a doua oară...

IRINA

Am citit pe undeva că, pentru orice bărbat, cea mai frumoasă femeie este obligatoriu în altă maşină. Şi maică-mea îmi spunea că tata, care a iubit-o şi o iubeşte şi acum, după cincizeci de ani de căsnicie, sigur a avut undeva în lumea asta o *femeie-tablou*. Aşa îi zice mama. Femeie-tablou. Una despre care îţi imaginezi că are tot ce ai sperat tu de la femei, din adolescenţă până

la groapă. Nici nu a înşelat-o şi nici nu şi-a cheltuit banii sau timpul cu aia. Probabil că s-a uitat de la distanţă la ea şi a înghiţit în sec. Mama n-a aflat nici acum cine e necunoscuta din visele lui tata. Eu am o bănuială. De câteva ori, i-am văzut privirea înmuindu-se şi îndulcindu-se brusc la apariţia unei rude îndepărtate, un soi de verişoară prin alianţă, căsătorită cu un şmecher cu faţă de peşte. Mie nu mi s-a părut cine ştie ce cucoana în cauză, mama era pe atunci mult mai interesantă, şi mult mai atractivă, şi mai cu gust îmbrăcată. E şi acum, dar nu prea mai contează. Cealaltă a murit de nişte ani. Însă căldură ca aceea nu am regăsit la el, decât atunci când se uita la mine. Ceva între dragoste, abandon şi disperare. Pe mama a iubit-o băieţeşte. Cu bune şi cu rele. O iubire mare, dar normală. Dincolo, era ceva dincolo de normal, dincolo de firesc. Ei bine, cred că flecare nevastă are o femeie-tablou în coastă, iar a mea este Sonia. De când a apărut Dan cu ea de mână, la o petrecere la Răzvan acasă, Doru al meu a pus ochii pe ea. Doar ochii, fiindcă el nu ia nevestele prietenilor şi nici nu şi-o înşală pe a lui. Dar, de atunci, am început să fiu comparată. Aşa cum Nicu este bărbatul cu literă mare în grupul nostru, frumos, deştept, citit şi bogat, Sonia devenise femeia-etalon. Nu puteam să mă înfurii pe ea, că n-avea nicio vină. Nici pe Doru nu puteam, fiindcă nici el nu făcea nimic interzis. Aşa că, în loc să fiu isterică, am ales să fiu deşteaptă şi m-am împrietenit cu Sonia. Care nu e nici pe departe minunea din mintea lui bărbatu-meu. Doru spune că în carte nu a găsit elemente care să aibă legătură cu ea. O, dar sunt o groază. Mai puţin aventurile propriu-zise, care mi se par cam tari pentru cât de ciufută e fata, restul e ea şi numai ea. La nivel de frază uneori. Tocmai de aia sunt speriată. Fiindcă indiferent de micile mele orgolii, nici Sonia, nici Dan nu mi-au făcut nimic rău şi nu merită nimic rău. Iar povestea asta cu romanul, bine nu se poate termina. După ce i-am dat de mâncare lui Doru şi l-am trimis la treabă, m-am apucat de căutat pe net. Încet, temeinic, aplicat. Acolo găseşti răspuns la orice întrebare. Dacă ai răbdare şi un pic de tehnică. Verifici orice informaţie, dai de urma oricărei persoane, poţi să faci o mulţime de corelaţii. Găseşti biografii, legături neştiute între oameni, declaraţii sau acţiuni ale lor, pe care nimeni nu le mai ţine minte. Uneori nici măcar ei. Firme pe care le-au avut, contracte pe care le-au semnat, bunuri pe care le-au cumpărat sau le-au vândut, procese pe care le-au câştigat sau pierdut, conflicte cu alte persoane, implicaţii politice, relaţii oculte, bârfe, mondenităţi, porcărele. Foarte multe din elementele descrise în carte se potriveau cu realitatea de acum cincisprezece ani, atunci când Dan plecase în America să facă nişte importuri de medicamente. Un singur amănunt n-am găsit. Legătura dintre Sorin Bratu şi oricine din familia Craiu. Fiindcă îmi era clar că undeva se întâlniseră, ceva se întâmplase, iar acum scriitorul le plătea o poliţă. Asta

dacă nu cumva Sonia chiar o luase pe arătură în tinereţe... Dar chiar şi aşa, nu eram de acord cu Doru, care nu voia să spună nimănui nimic. Oamenii ăia ar trebui să afle, ca să decidă ce au de făcut. Şi mai ales Sonia ar trebui să afle.

— Salut, gagico, ce faci?

— Treabă... La clinică. Aştept să vină Maria, psihologa, cu un diagnostic. Tu?

— Aş vrea să-ţi zic două vorbe... Te găsesc acolo într-o oră, să zicem?

— Vino... Dar vezi că nu am foarte mult timp. Nu vrei mai bine să ne vedem diseară la noi, sau la voi, sau la o terasă?

— E mai bine să vin eu acolo.

— Cum vrei... Te aştept.

SONIA

După ce am închis, am vrut să îi telefonez înapoi Irinei, să nu fie vreo urgenţă, de obicei nu e insistentă, dar Mirela îşi băgase capul pe uşă să mă anunţe că Maria Pena era acolo, aşa că am renunţat.

— Maria... înainte să îmi comunici concluziile tale, vreau să recunosc foarte cinstit că, pe mine, povestea doamnei Schwarz m-a impresionat mult. Am sperat la un moment dat că pot extrage nişte învăţăminte din ea. Cred că am spus unor prieteni că asemenea vieţi ar trebui predate în şcoală. După ce am aflat că nimic din istorisirea ei nu era adevărat, am preferat să nu mai comentez. Dar aş fi foarte interesată să aflu ce este în mintea unui om care deformează la acest nivel realitatea. Atât de mult şi atât de convingător...

— Am venit cu nişte notiţe. Îţi citesc din ele, iar apoi, vorbim şi mai liber. Deci... avem de-a face cu o personalitate mai accentuată, un cluster B cu trăsături histrionice dominante; la tipul ăsta de personalitate predomină componenta seductivă, uneori cu tot teatrul aferent. Tot ce face porneşte de la nevoia de a fi în centrul atenţiei şi de a fi plăcută. În urma discuţiilor purtate cu ea, nu mi se pare că atinge pragul de intensitate clinică pentru a satisface criteriile unei tulburări de personalitate. Este mai degrabă o mitomană, în tot clusterul B întâlnim adesea forme mai mult sau mai puţin vinovate de minciună patologică.

— Deci minte şi ştie că minte...

— Absolut. Când a ajuns aici în clinică, a aflat de acel obicei al vostru de a-i ruga pe nou-veniţi să-şi povestească viaţa. Şi, trecând în revistă ce a trăit, a ajuns la concluzia că nu e nimic spectaculos, nimic memorabil. Aşa că s-a pregătit patru săptămâni şi a produs istorisirea de care vorbim. Soţul ei a

lucrat foarte mult pe subiectul evreilor din Transilvania din timpul ocupaţiei maghiare. Ea îi făcea corectură pe toate manuscrisele. Tema îi era deci cunoscută. Cadrul istoric fixat. Pentru tot restul, există internet.

— De ce n-a scris o carte? Un roman pe tema asta?

— Nu cred că o interesează. Prea multă muncă... Importantă pentru ea a fost reacţia celor care au ascultat-o. Profilul acesta de personaj şi-ar fi satisfăcut, într-adevăr, nevoia de aventură, lăsând în urmă, la un moment dat, viaţa confortabilă pe care o ducea, soţul, copilul, familia. Să trăiască aventura, nu să şi-o închipuie. Atunci, tânăra a optat să rămână captivă în viaţa ei comodă. Acum, v-a oferit o reprezentaţie despre cum şi-a imaginat ea viaţa ei liberă, pe care n-a trăit-o niciodată.

— Şi, din punct de vedere mental, cum e?

— Mai sănătoasă ca noi. Mă rog, ca mine în mod sigur. I-am făcut un MMSE şi scorul este 27.

— Şi mai am o curiozitate... Ea s-a oprit la un moment dat din relatare la al patrulea nume. Atunci a spus că e obosită. Ai idee care e motivul real?

— Da. Mi-a spus. Nu era terminată povestea. Dar îi plăcuse atât de mult cum evoluase, încât n-a mai avut răbdare să o încheie, să o finiseze. A vrut să-i dea drumul şi să vă uimească. E oricum pregătită să continue săptămâna viitoare. E decizia ta dacă o laşi sau nu.

— Ne mai trage o porţie de minciuni adică?

— Da... Mie mi-a relatat pe scurt ce vrea să spună. Destinul înduioşător al primului ei soţ. Comunistul evreu, persecutat de comuniştii autohtoni. Oricum, sunt sigură că majoritatea pacienţilor aşteaptă repriza a doua. Minciună sau nu, e un subiect despre care vor discuta. Şi le va face bine.

IRINA

— Sonia, nu ştiu să o spun decât direct... M-am gândit tot drumul cum să te iau, ca să nu crezi cine ştie ce. Aşa că o dau direct. Ţii minte cartea aia de care te-am întrebat, aia care îţi era dedicată?

— Da... Ce-i cu ea?

— Nu e bine ce-i cu ea... În cartea aia scrie că, acum mulţi ani, când Dan era plecat în America, tu l-ai înşelat cu douăzeci şi şapte de bărbaţi.

În fond, cum te aştepţi să reacţioneze un om căruia îi trânteşti aşa ceva. Să ţipe, să râdă, să se enerveze, să te înjure, să tacă, să plângă, să-ţi ceară lămuriri suplimentare, să te întrebe dacă ai înnebunit. Să recunoască, să se prăbuşească, să mimeze nepăsarea, să joace cartea luptei, să fie indignat. Sonia doar m-a privit nelămurită, aproape fără reacţie. Era pe dinafară... Sau

mima incredibil de bine. Aşa că, plimbându-ne prin parcul din faţa clinicii, i-am povestit subiectul romanului în care ea este, măcar teoretic, personajul principal.

— O tânără absolventă de medicină se combină şi apoi se căsătoreşte cu un medic mai în vârstă decât ea. Ea provine dintr-o familie în principiu modestă, din provincie, el – bogat, învârtit, cu părinţi influenţi şi dominatori. Există o relaţie proastă între tânără şi soacră şi, de asemenea, o relaţie proastă cu sora soţului. Principala linie de acţiune a cărţii se petrece la un an de la căsătorie, când soţul pleacă în State, să negocieze nişte importuri de medicamente. Atunci tânăra, care se pregăteşte să împlinească douăzeci şi şapte de ani, realizează că ea n-a trăit mai nimic până atunci. O paranteză, tânăra era virgină când l-a cunoscut pe... Da? Şi, din cauza asta, şi fiindcă realizează că va trăi o viaţă întreagă lângă el, pentru că, de fapt, îl iubeşte, se combină pe rând cu douăzeci şi şapte de bărbaţi, în perioada în care e singură acasă. E mai complicat un pic... Se revoltă şi împotriva familiei lui, sunt tot soiul de detalii descrise acolo. Are o aventură incompletă şi cu un cunoscut al soţului. Cam asta e... Nu-ţi povestesc în amănunt. O să citeşti tu şi poate...

— Tu de ce spui că e vorba despre mine în carte?

— Fiindcă îţi este dedicată, iar personajul seamănă cu tine.

— Adică eu aş fi în stare să mă culc cu o turmă de bărbaţi, când Dan e plecat din ţară?

— N-am spus asta...

— Irina, asta îmi spui. Că este o femeie, care se culcă cu o turmă de bărbaţi, când soţul e plecat din ţară şi deci, seamănă cu mine. Cum seamănă cu mine? La ce seamănă cu mine? Asta fac eu când sunt singură acasă?

După aia ne-am certat. Mai mult ea cu mine, dar i-am răspuns şi eu de câteva ori. Fiindcă asta e Sonia, pe care Doru nu vrea să o vadă. Colţoasă, a dracului şi nedreaptă. Nu m-am dat tare la ea, fiindcă, până la urmă am înţeles-o. I s-a făcut frică... Şi s-a repezit la mine. Ca şi când ar fi fost vina mea. Oricum era cea mai simplă variantă. Am tras eu o concluzie greşită, de fapt aia din carte nu seamănă cu ea şi deci nu e nicio problemă.

M-a mai întrebat de câteva ori dacă eu cred că ea ar face aşa ceva, i-am garantat că nu cred, s-a potolit şi a pus şi prima întrebare deşteaptă.

— Dar, până la capăt, cine e scriitorul ăsta, şi ce treabă are cu mine?

LORI

Dacă n-aş fi văzut cât de afectată este Sonia, aş fi considerat toată

povestea un banc prost. Sau bun, nu contează, sigur un banc. Un ins, cu ceva renume, scrie o carte întreagă plină cu bazaconii despre soră-mea. Cine e soră-mea să scrie cineva o carte despre ea? Cu adevăruri sau cu minciuni... Cui îi pasă de futaiurile lui soră-mea? Trăite sau închipuite. Citisem undeva o poveste despre un revoluţionar irlandez, condamnat la moarte de Imperiul Britanic, pe la începutul secolului XX. Fiindcă se contura un semnificativ curent de opinie în favoarea comutării sentinţei, adversarii săi au publicat un aşa-zis jurnal intim, care conţinea relatări ale unui număr infinit de perversiuni sexuale care mai de care mai scandaloase, practicate de omul nostru pe trei continente. Evident că opinia publică şi-a schimbat atitudinea, şi a putut fi spânzurat în linişte. Într-un asemenea context, era logic să fie fabricate texte. Dar pe cine poate interesa compromiterea Soniei? Reveneam obsesiv la această întrebare, fiindcă toată construcţia mi se părea iraţională. Eu avusesem o viaţă agitată, cu suficienţi bărbaţi presăraţi în ea şi cu destulă picanterie, încât să iasă de un romănel despre amoruri. Soră-mea este plictiseala în persoană. Zeci de bărbaţi în patul ei? Unul real şi de restul vibratoare. Cum să o faci personaj de roman erotic? După aproape o oră de discuţie, întreruptă de câteva reprize de plâns, m-am mai prins de o comicărie a situaţiei. Noi vorbeam despre o carte pe care nici eu, nici ea n-o citisem. O citise Irina, prietena guralivă a lui Dan, şi-i povestise esenţialul. Sonia s-a zbenguit cu douăzeci şi şapte de bărbaţi, în timp ce oficialul era plecat din ţară. Sonia n-a întâlnit în toată viaţa ei douăzeci şi şapte de bărbaţi. Asta dacă nu-i numărăm şi pe nefericiţii care vin să moară la ea în stabiliment.

— Draga mea... Nu vrei tu să mă laşi să parcurg şi eu capodopera, şi să ne vedem mâine. Poate, între timp, te uiţi şi tu pe ea, ca să te lămureşti cât de serioasă e povestea. Altfel, vorbim în gol.

— Bun. Şi eu ce îi spun lui Dan? Că nu pot să mă comport ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Mai ales că Irina sau Doru ar fi putut deja să-l pună în temă...

— Spune-i ce ştii.

— Lori... Deci mă duc acasă, zâmbitoare şi frumoasă, şi îi susur la ureche că unul susţine tot soiul de porcării despre mine. Cum fac? Bună, scumpule, a ieşit o carte în care scrie că, în timp ce tu eşti plecat de acasă, pe mine mă călăreşte tot Bucureştiul. Acum că te-am informat, hai să mâncăm, să ne uităm la un film, poate facem şi o baie împreună.

— Bine. Sonia, subiectul e unul singur... E ceva adevărat?

— Eşti a doua persoană care, astăzi, ridică această problemă. E ceva din viaţa mea care sugerează, care conduce la ideea că eu aş fi în stare de o asemenea porcărie? Adică ţie ţi se pare plauzibil ca eu să fiu acel personaj?

— Nu te răţoi la mine. Nu cu mine ai ceva de împărţit... Întrebarea doi. Lui Dan i s-ar părea plauzibil ca tu să fii acel personaj?

— În niciun caz...

— Şi atunci unde e spaima ta? Te duci acasă, îi spui că a apărut o problemă, apoi vă hotărâţi împreună cum acţionaţi... Ignoraţi tema sau îl daţi în judecată pe ăla, sau plătește Dan doi gealaţi, care să-i rupă picioarele, şi gata. Dar înainte de gesturi extreme, îţi sugerez încă o dată să citeşti tu, cu ochii tăi, cartea. Fiindcă sincer, eu nu pun foarte mare bază în capacitatea Irinei de a înţelege lucrurile.

SONIA

Alex mâncase bătaie. La şcoală sau după ce plecase de la şcoală. Şi mâncase bătaie de faţă cu o colegă de clasă. Iar acum, voia să renunţe la călărie şi să se apuce de arte marţiale. Şi să-şi ia pistol. Sau, dacă nu, măcar un arc superperformant, cu ochire prin lunetă şi cu un fascicul laser care ghidează săgeata. Avea nasul umflat, buza spartă şi câteva picături de sânge îi pătaseră cămaşa. Nişte unii dintr-o clasă mai mare fotografiaseră cu telefonul mobil fetele la vestiar, schimbându-se pentru ora de sport. Iar pozele ajunseseră pe net. Părinţii fetelor au făcut scandal, profesorii au început să se agite şi, după toate aparenţele, cineva i-a turnat pe băieţii veseli. Iar printr-un şir de deducţii, bănuiala a căzut pe Alex şi pe încă doi. De unde şi bătaia.

— Cică nu i-a turnat el...

Dan era pe jumătate amuzat, pe jumătate nervos. Ar fi vrut să meargă la şcoală şi să trateze el cu ăia care i-au jumulit odorul, dar, pe de altă parte, nici nu se întâmplase mare lucru.

— Totuşi cum au ajuns la el? Sunt din ani mai mari... Cum putea să ştie Alex cine a fotografiat?

— Cea mai vizibilă fată dintre cele surprinse în cadru e Ileana. Şi e perfect surprinsă în cadru. Adică e goală puşcă. Alex a fost foarte vocal împotriva întregii chestii. Apăra onoarea domnişoarei... Şi e posibil ca de aici să fi tras ăilalţi concluzia că el e turnătorul.

— Poate ar trebui să-i dau un telefon mamei Ilenei...

— N-ar fi rău. Bănui că nu e foarte fericită. Toată şcoala are nudul fiică-sii pe calculatoare, pe telefoane... înţeleg că au făcut şi printuri, pe care le-au cules profesorii din WC-ul băieţilor.

Într-adevăr, mama Ilenei nu era în cea mai bună formă. Hotărâseră să o mute la altă scoală şi acum căutau variante. Ceea ce anunţa o altă dramă în

familia noastră. Alex rămâne fără prietenă... Treisprezece ani. Nici măcar nu îmi aduc aminte ceva semnificativ de la treisprezece ani. Menarha, dacă nu o fi fost mai devreme... Dar în rest, nimic. Imagini vagi despre uniformă, teme, cozi la ulei şi zahăr, frig iarna, vacanţa la mare cu stat în gazdă, mâncat guvizi prăjiţi pe plajă şi băutul obligatoriu de bragă în covrigăria din Piaţa Ovidiu. Prima dată, m-am pupat cu un băiat, cu o zi înainte de examenul de admitere la liceu. Le-am spus alor mei că ies un pic din casă, să mă aerisesc după atâta învăţat, m-am întâlnit cu Daniel şi l-am pupat aşa cum văzusem prin filme. El şi ea care se iubesc, înaintea marii bătălii de a doua zi, despre care nimeni nu ştia cum avea să se termine. Daniel a fost uimit, eu încântată, şi gata, am plecat înapoi în casă. Am intrat a treia la liceu, spre uriaşa fericire a familiei.

— Vor să o mute pe Ileana la altă şcoală...

— Normal. Problema cu netul este că ajunge şi la şcoala ailaltă. E suficient ca un elev să afle, şi nu au rezolvat nimic.

— Şi nu poate fi scoasă de pe net?

— Habar n-am... Dar ăia cu pozele probabil că le au în continuare.

— Ce Dumnezeu e în mintea unui băiat care se ocupă cu aşa ceva? Unde e partea amuzantă?

— Sonia... Nu ştiu dacă ţi-am povestit că atunci când făceam atletism, eram încă la liceu, am aflat că din vestiarul nostru, printr-o gaură aflată oarecum sub chiuvetă, se vedea la duşurile fetelor. M-am uitat de mai multe ori, dar fără succes. Fetele nu aveau antrenament. Alte dăţi erau toate îmbrăcate. Iar atunci când chiar se auzeau duşurile de dincolo de zid curgând, deci teoretic puteai zări ceva, se forma un ciorchine de doritori, care stăteau pe vine, în speranţa apariţiei imaginii dorite. Într-o zi, mi-am luxat uşor piciorul, când am atacat un gard, şi antrenorul m-a trimis la cabinetul medical. Eram singur în vestiar, mă durea genunchiul, simţeam cum vin şi nişte frisoane, dar tot m-am ciucit în dreptul orificiului magic. Şi am admirat toată echipa de volei în diverse stadii de goliciune.

— Şi?

— Şi nimic... Le-am văzut, erau frumoase. Oricum voleibalistele sunt cele mai bine proporţionate sportive. După aia, am ajuns la cabinet, de acolo, la spital, iar seara, acasă, aveam o atelă ghipsată pe genunchiul drept.

— Măcar nu le-ai făcut poze...

— Cu ce? Cu Zorki-ul lui tata strecurat prin gaura de sub chiuvetă.

Era o seară moale. Afară ploua aşezat, pe geamul acoperit de perdele intra un pic de răcoare umedă şi mirosea a proaspăt. Dan se întinsese pe canapeaua din living cu un pahar de rom lângă el, răsfoia o revistă cu multe poze şi asculta muzică în surdină. Din când în când, Alex, mai puţin tumefiat,

cobora tropăind de la el din cameră, să-i mai arate o altă armă mortală, care ar trebui achiziţionată pentru a contracara pumnii băieţilor mai mari. M-am aşezat şi eu într-un fotoliu, m-am învelit şi, probabil, am moţăit puţin. Am şi visat câmpuri întregi de crizanteme care-şi schimbau culorile... Dan îmi povestise că în armată adormise o dată în timpul unui marş. La un moment dat, avea în faţă un siloz spre care înaintau încolonaţi, apoi a visat ceva roz, iar când s-a trezit, silozul era în spate. Am făcut o baie, am mai aţipit o dată, şi spre seară am văzut un film documentar minunat despre tehnica japoneză, o adevărată artă, de confecţionare a cocorilor de hârtie. După ce s-a terminat, am mai prins pe alt post o jumătate de reportaj, cu tot soiul de pui de feline, şi un final de film cu o actriţă cunoscută în rolul unei balerine cu probleme psihice. În tot acest timp, pe bancheta din spate a maşinii, într-o pungă de plastic, mă aştepta cartea aia nenorocită. Ar fi trebuit să o citesc, să mă lămuresc şi, după aceea, să îi povestesc lui Dan. Sperasem să primesc un telefon de la Lori, care să îmi spună să stau liniştită, că nu e decât o prostie. Nicio legătură cu mine... Un autor de doi lei, care a încropit o poveste de doi lei. Dar telefonul n-a venit, iar mie mi-a fost frică să sun. Nici cu Dan nu pot să vorbesc până nu mă uit în carte. La cum îl ştiu, mă va întreba imediat dacă am citit-o. Aşa că mai bine o las pe Lori să dea verdictul. Şi după aia mai văd...

LORI

Dragă Sonia, ca să fac o sinteză a tuturor stărilor trăite în această noapte citind un rahat de carte, care, fie vorba între noi, nu e chiar aşa de rău scrisă, pot depune mărturie că astfel am aflat că soră-mea este o curvă mincinoasă. Şi nu am aflat în ideea că aveam o bănuială, ci, că acum mi s-a confirmat... Vorbea lumea prin jurul meu, eu nu am vrut să cred, iar acum, gata, m-am luminat, am înţeles, am văzut semnele şi, în sfârşit, le-am priceput. Nu... A fost ca şi cum eu credeam că sora mea este albă caucaziană ca mine şi, de fapt, ea e negresă dată cu pudră albă. Şi nu e soră-mea... Ci una care i-a luat numele, faţa şi descendenţa, şi s-a strecurat în viaţa mea. Am calculat, tot în noaptea asta, în pauzele dintre lecturi, cât timp am vorbit cu ea la telefon. M-am dat jos din pat, am deschis laptopul din birou şi am făcut operaţiuni aritmetice. Am vorbit cu ea măcar şapte mii trei sute de ore la telefon, adică o sută şaptezeci şi cinci de mii două sute de minute. Ceea ce înseamnă trei sute de zile. Aproape un an. Un an de zile de vorbit la telefon, iar ea mă minte tot timpul. Şi nu face nicio eroare... Nu spune niciun cuvânt care să o dea de gol. Nu are nicio scăpare. De-a lungul a zeci de ani, vorbind măcar un

an întreg la telefon şi probabil încă unul în diversele noastre întâlniri, ea nu a greşit niciodată. N-a fost niciodată cine este de fapt. A continuat tot timpul să fie sora mea, mai mică şi mai pudică, Sonia. Căreia tata i-a spus, până a murit, *fetiţa.* Iar mama, *muşeţel...* Dar având aceste confirmări şocante, tot nu pot să înţeleg de ce a trebuit să mintă. Nu transporta droguri, nu viola minori, nu fura bijuteriile cunoscuţilor. Surorii mele îi plăceau, probabil îi plac şi acum, bărbaţii. Şi mie îmi plac. Foarte tare... Probabil e în gene. I-or fi plăcut şi maică-mii sau bunică-mii, preoteasa. Ce era de ascuns aici? Da... Fată de bărbat-su era de ascuns. Dar fată de mine? Puteam eu s-o judec, în vreun fel, când eu mi-am înşelat fiecare partener, soţ sau amant ori de câte ori am putut? Şi ea a ştiut... A ştiut mereu totul despre mine.

M-am oprit din scris. Nu. Nu e ce vreau. Prea patetic... Incoerent. Şi oricum nu despre amanţii mei e vorba, ci despre ai soră-mii. Nici măcar... E vorba de minciună. De o viaţă întreagă trăită în minciună. M-am dus la bucătărie, mi-am făcut liniştită cafeaua de dimineaţă, deşi era de-abia patru şi un pic, mi-am ronţăit biscuiţii cu nucă de cocos, am smuls câteva frunzuliţe uscate din ghivecele atârnate în afara ferestrei, am spălat vasele rămase de cu o seară înainte, m-am băgat din nou în pat, am dat drumul la televizor, am schimbat canalele până am găsit muzică şi, la un moment dat, am adormit.

SONIA

O sunasem pe Lori de mai bine de zece ori. Şi pe mobil, şi pe fixul de acasă. Nu-mi răspunsese şi deja eram îngrijorată. Chiar dacă ar fi avut treabă la şcoală sau în altă parte, tot mi-ar fi trimis măcar un mesaj. Mi-ar fi dat un semn. Am vrut de două ori să mă sui în maşină şi să mă reped până la ea acasă, dar nu am avut cum să plec. Îmi picase pe cap o delegaţie japoneză, programată de multă vreme de Dan, şi trebuia să fac frumos, să zâmbesc larg şi să dau explicaţii deştepte. În paralel, ca urmare a confirmării diagnosticului de epitom bazocelular la doamna Blum, sosise din Israel băiatul ei, Petru, şi a trebuit să-i detaliez situaţia şi să fac şi acolo frumos. Era şi client, era şi fost coleg de facultate, era şi o situaţie nefericită. Mă certasem de dimineaţă şi cu Mirela, care susţinea insistent ideea reprimirii doamnei Minulescu. Ulterior, aflasem că şi Dan fusese bătut la cap de ea cu acelaşi subiect şi că, şi mai interesant, cumnată-mea se întâlnise de mai multe ori cu unul dintre Minuleşti, căruia îi promisese rezolvarea problemei. Parcă luase o şpagă pe chestia asta, că prea se dădea de ceasul morţii să aducă în clinică o pacientă depresivă, cu tendinţe suicidare şi cu un precedent deja

consumat aici. Corect... Numai că, atunci când doamna Minulescu încercase prima dată să se omoare, Mirela era acasă şi-şi plângea pisica. Peste toate aceste minunate întâmplări, verişoara Lucreţia, cealaltă rudă de sânge matură rămasă în viaţa mea, se înfiinţase în cabinet, împreună cu soţul mult mai în vârstă, şi cu toate problemele acestuia. Nu era mai bătrân decât Dan, dar, dacă-l ascultai, părea că toate bolile lumii se abătuseră asupra lui.

— Doamna doctor... Până acum doi ani am fost un om normal. Nu am intrat într-un spital din copilărie. Şi atunci, am fost pentru o banală operaţie de apendicită. În rest, numai probleme băieţeşti. Picioare rupte pe munte, un cot luxat rău la volei... Nimicuri până la urmă. Şi, deodată, de doi ani, una după alta s-au dus toate dracului. Întâi, am început să am dureri violente de spate. Zona lombară... Pur şi simplu credeam că mă taie cineva cu ferăstrăul. Am făcut RMN, radiografii, CT-uri şi pe aici, şi afară. Există o tasare între L4 şi L5, dar nimic care să justifice intensitatea durerilor. Mi se spune că nu e cazul de operaţie şi că soluţiile sunt fizio- şi kinetoterapia. Îmi iau instructor, mă duc la sală, angajez maseur, mă văd osteopaţi, fac presopunctură, reflexoterapie, terapie Bowen, acupunctură şi cu români, şi cu chinezi. Periodic, încetează durerea cu totul, îmi imaginez că am scăpat, dar apoi o ia de la capăt. Acum un an şi jumătate, într-una din crizele astea sinistre, mi s-a părut că durerea migrează în stânga sus, faţă de locul ei standard, şi apoi că devine tot mai tare, până când o depăşeşte în intensitate pe cea de spate. Ca să n-o mai lungesc, o piatră la rinichi o luase la vale. Îmi face Lucreţia un Piafen, mai iau nu ştiu ce calmante, ajung la Urgenţă. Până la capăt, o elimin. La control, un şmecher de acolo îmi spune că el crede că am cancer la vezică. Mai exact, nu la vezică, ci la uretră. Mă sui în avion. Mă duc la nişte prieteni în Germania, se uită ăia la mine şi îmi spun să-mi văd de treabă, că n-am nimic. Ajung acasă, încerc să mă liniştesc, după vreo două săptămâni, îmi apar nişte dureri ciudate în piept, însoţite de probleme de respiraţie, ceva transpiraţie... Nimic foarte puternic, dar mereu prezent. Simultan cu astea, reporneşte ferăstrăul de la spate. Întâi sunt căutat de probleme la inimă. Un pic de hipertensiune, intru pe betablocante. Un pic de colesterol, intru pe statine. Fac test de efort, îmi iese bine, dar totuşi durerea e acolo, tot în piept, uneori urcă şi spre maxilar, aşa că ajungem şi la coronarografie. Să găsească şi o placă, nu mare, nu mică, rotundă şi uscată, deci e nevoie şi mai mult de statine. Care însă îmi dau reacţii la ficat. Dar trecem peste ele, fiindcă se află tot acolo şi durerea de spate, cea cu ferăstrăul şi cea de piept, care totuşi nu e inima. Nici reflux esofagian nu e, dar, ca să aflu, am făcut o endoscopie. De pe urma căreia m-am ales cu o sinuzită puternică, provocată de tubul de oxigen băgat în nas. Aşa că explorăm plămânii. Şi, fiindcă acolo nu este nimic de constatat, ne prindem că sunt probleme în bronhii. Nişte

aderenţe, nişte umbre pe radiografie şi, mai facem un cancer. La bronhii... Simptomele se potrivesc, durerile sunt cele care trebuie, mai puţin cele de spate, despre care nu mai vorbeşte nimeni. Sunt banale... Ce înseamnă o tasare de vertebre în faţa unei minunăţii de cancer la bronhii. Aşa că fac o bronhoscopie. Şi aflu că nu e cancer. Aşa că la finalul acestei lungi experienţe, mă doare în continuare, violent şi fără nicio ezitare, spatele, tot tare mă doare şi pieptul, acum se duce şi spre partea stângă, iar atunci când se duce acolo, mă sui frumos în maşină, merg la Urgenţă, pun de un EKG şi de nişte enzime, aflu că nu e nici infarct, nici măcar un angor instabil, după care, mă întorc acasă la mine. *La maison de la douleur...* Am aflat că fac şi atacuri de panică. Probabil le fac. Am luat în calcul că e posibil să fiu subiect al diverselor fenomene neuro-vegetative sau psiho-somatice. Am descoperit, citind continuu pe *google*, şi pe unde mai pot, infinitul univers al bolii din lume şi din viaţa mea. Şi în timpul acestor ample demersuri cognitive, atunci când încercam să înţeleg ce, cum şi mai ales de ce, am realizat că mi-au crescut şi hemoroizi. De care m-am operat acum paisprezece zile. Şi pentru tratarea cărora am luat ginko biloba.

Vorbea repede, cursiv, fără să-şi caute cuvintele, arăta stresat, dar în acelaşi timp părea şi ironic, şi detaşat, mă privea atent, dar nici nu dădea impresia că aştepta ceva special din partea mea. Mai mult ca sigur că venise până aici de gura Lucreţiei. Care era dărâmată, îmbătrânită şi îngrijorată. Le-am propus o întâlnire cu Maria Pena atât pentru o evaluare, cât şi pentru o terapie a anxietăţii de sănătate.

— Doamna doctor... Nu cred că un psiholog este soluţia la problemele mele.

— Nu la toate... Dar, e posibil ca discuţiile cu un psiholog să vă ajute foarte mult în ceea ce priveşte raportarea la tot ce vi s-a întâmplat în ultimii doi ani.

— Ştiţi bancul cu diazepamul?

Nu-l ştiam, nici nu aveam chef să-l aflu, aşa că am confirmat că-l ştiu. Informaţia nu l-a impresionat foarte tare...

— Sună telefonul noaptea la un medic acasă, noaptea târziu, omul răspunde buimac şi un pacient de-al lui îi spune că are cea mai cumplită diaree din istorie. Şi că e disperat. Doctorul, fiind total adormit, îi recomandă să ia diazepam, îi închide telefonul şi se culcă din nou. Dimineaţa când se trezeşte, rememorează întâmplările din noaptea precedentă, îşi aduce aminte de telefonul pacientului, şi-l sună înapoi. M-ai sunat azi-noapte? Da! De ce? Aveam o diaree cumplită. Şi eu ce ţi-am zis să faci? Să iau diazepam. Ceea ce am şi făcut. Şi acum? Acum nu-mi mai pasă...

Oricât ar părea de ciudat, Lucreţia a izbucnit în râs. Eu am zâmbit, soţul s-

a uitat mândru la ea, a mângâiat-o pe spate, după care a vrut să-şi ducă vreo idee mai departe, doar că Lucreţia continua să râdă în hohote, îndoită de şale şi cu lacrimi şiroindu-i pe obraji. În niciun caz nu era veselă, nici măcar amuzată nu era. Iar eu nu aveam deloc, dar deloc, chef de ei. Fiindcă nu existau soluţii la dilemele lui, sau dacă existau, eu nu eram în posesia lor, dar mai ales, fiindcă voiam cu disperare să plec din clinică, direct la Lori acasă, să văd ce i s-a întâmplat, de nu mi-a răspuns la telefon o zi întreagă. Din respect pentru pacienţi, în timpul consultaţiilor, nu îmi ţin telefonul deschis. E trecut pe silenţios. Aşa am făcut şi acum, drept care, din două în două minute, trăgeam cu ochiul la luminiţa roşie de semnalizare, a unui eventual mesaj sau apel nepreluat. Lucreţia şi-a revenit, el n-a mai simţit nevoia să spună nimic, astfel încât, după un scurt interval de tăcere, eu am reluat tema mersului la psiholog, refuzată graţios, uşor ofensat şi totuşi amical. Ideea, care a rezultat din politeţurile de final, era ceva de genul, noi am venit pentru altceva aici la tine, dar, dacă tu atâta poţi, asta e. Ne-am pupat, ne-am strâns mâinile şi s-au dus.

LORI

— De ce nu ţi-am răspuns la telefon? Fiindcă ar fi trebuit să te înjur. Dar nu aşa ca între fete, după un pahar de tărie. Să te înjur ca la nea Puţică în curte. Ţii minte cum înjura ăla, ce porcării ne spunea când mergeam la şcoală prin faţa casei lui? Ei, aşa ceva... Şi atunci am preferat să nu vorbesc cu tine. Nu... Te rog frumos, nu-ţi lua mutra de inocentă perfectă, cu care ne-ai ameţit pe toţi, ani în şir. Ce ani, decenii? Două decenii de minciună. Dar dacă vrei totuşi să schimbi nişte idei cu mine, întâi trebuie să-ţi ceri iertare şi apoi să-mi spui, în câteva fraze scurte, de ce ai simţit nevoia să mă minţi în halul ăsta.

— Lori, dacă îţi face bine, îţi cer şi iertare. Am fugit de la clinică, fiindcă simţeam că este ceva în neregulă cu tine. Ceva rău se întâmplase... Am crezut că te-ai îmbolnăvit, că nu te puteai mişca... Mi-au trecut prin cap cele mai negre scenarii medicale. Dar acum văd că nu e vorba despre boli. Eşti nemachiată, într-un halat de baie, nearanjată... Ai stat toată ziua în casă şi nu mi-ai răspuns la telefon. Pur şi simplu...

— Zi mersi că ţi-am deschis uşa...

— Repet... Dacă îţi face bine, îţi cer şi iertare. Nu ştiu despre ce vorbeşti, dar pot să îţi spun cu siguranţă că te înşeli. Nu te-am minţit niciodată. Poate nu ţi-am spus nişte mărunţişuri, dar eşti omul care ştie cel mai mult despre viaţa mea, despre gândurile mele. Cu tine am vorbit totul.

— Totul, mai puţin, lungul tău şir de amoruri despre care ai vorbit cu altcineva. Cine este Sorin Bratu pentru tine? Marea iubire? Amantul global? Omul din umbră? Fantoma de la Operă? Cei şapte pitici?

— Nu-l cunosc.

— El te cunoaşte pe tine. În cele mai mici şi mai intime detalii. Aş putea spune că te cunoaşte la fel de bine ca mine, numai că eu nu ţi-am mai văzut-o din adolescenţa ta. El pare că s-a întâlnit cu ea mai de curând...

— Lori... Uită-te la mine. Nu îl cunosc.

— Fată dragă, dar ai sânge în tine. Probabil că aşa arată spionii ăia, despre care noi credem că nu există.

— Încă o dată. Te rog să mă asculţi. Nu-l cunosc. Până acum câteva zile, nu am auzit de numele lui. Mi-a zis ceva Irina la telefon...

— Bine. E OK. Hai să încercăm aşa... Cartea îţi este dedicată. Personajul din carte are biografia ta, arată ca tine, se comportă ca tine, vorbeşte ca tine. Identic... Are obsesiile tale, are în cap poveştile tale, face trimiteri pe care eu le cunosc. Hai să-ţi dau un exemplu. Personajul din carte, fata luată de nevastă de un bărbat mai în vârstă, dintr-o familie scrobită şi cu nasul pe sus, este revoltată pe un vitraliu, aflat deasupra uşii de la intrarea în reşedinţa socrilor ei. Recunoşti ceva din asta? Îţi sună cunoscut? Vitraliul este făcut de un mare artizan francez. Fata noastră îşi jură, ori de câte ori e călcată pe bătături de fiţele familiei soţului, că o să le spargă vitraliul. Până aici, totul clar? Aşa că, într-o noapte, merge cu unul dintre iubiţi, cu jurnalistul, în faţa casei cu pricina, i-o ia în gură în maşină, şi după aia, fericită, aruncă o piatră în vitraliu, apoi pleacă în trombă de acolo. Să nu-mi spui că vitraliul e nespart... Ştiu asta. Ce nu ştiu este cum de a aflat scriitorul, cu care nu te cunoşti, toate astea? Sau... Tot în carte... Ţii minte că-mi povesteai despre bancherul acela înalt, drăguţ, cu studii în Anglia, care se ocupa de conturile lui Dan, şi care, după ce te-a cunoscut, a început să-ţi facă avansuri. La un moment dat, te suna pe la serviciu, atunci lucrai la Spitalul de arşi, să-ţi facă tot soiul de oferte financiare, doar-doar o să te întâlneşti între patru ochi cu el. Ei bine, din carte rezultă că, după ce i-ai dat reject, aşa cum ştiam şi eu, atunci când Dan a plecat din ţară, l-ai căutat *tu* pe el, şi aşa a devenit amantul numărul unu. Jurnalistul de care îţi povesteam e al cincilea.

— Lori... E o nebunie.

— Sonia dragă... În ceasul al doisprezecelea, puteai să admiţi că ai greşit. Că m-ai minţit... Şi vedeam cum mergeam mai departe. Nu mai am pe nimeni. Trebuia să te iert. Dar mă uit la tine şi văd că insişti să mă iei de proastă. Aşa că, te rog, cară-te de la mine de acasă şi să nu te mai deranjezi să vii înapoi.

SONIA

Singura soluţie este Dan. Trebuie să vorbesc cu el, să-i povestesc totul, şi să găsească el o rezolvare. Un dement a publicat o carte plină de minciuni despre mine, iar lumea îl crede. Irina, ca Irina, dar Lori...? Lori să mă dea afară din casă? Prostia asta trebuie să înceteze. Eu alerg ca disperata să văd dacă e în regulă, dacă nu i s-a întâmplat ceva, şi ea mă dă afară din casă, pentru că nu ştiu cine a scris că am spart vitraliul lui soacră-mea. De unde ştia ăla de vitraliu? Habar n-am... Poate a povestit chiar Lori cuiva. I s-o fi părut amuzantă ideea, a povestit-o, cineva a reţinut-o, iar acum, îmi face ea mie morală. Sau oi fi povestit eu cuiva. Şi deodată am simţit că îngheţ. Transpiraţie rece, frisoane... Am tras instinctiv maşina pe dreapta ca nu cumva să fac vreo tâmpenie, fiindcă atentă nu mai puteam fi. Am povestit cuiva, într-o seară teribilistă, în care am zis eu că pot să mă dau femeie fatală. M-am jucat cu focul. Dar nu-mi vine să cred că tot iureşul provine de acolo. Individul acela nici nu trăia în România. Şi nici nu arăta ca unul în stare să scrie un roman. Cât de tâmpită am fost, i-am îndrugat o mie de prostii. M-am pilit şi am vorbit în plus. Ţin minte că atunci m-am întrebat două secunde dacă n-ar fi mai deştept să tac dracului din gură, numai că n-am tăcut. Dacă a reţinut tot ce i-am debitat, toate fabulaţiile, probabil că putea să scoată o carte. Şi, dacă asta e cartea, se cheamă că mi-am făcut-o cu mâna mea. Lori, însă, ştie de subiectul acesta. Am discutat cu ea la telefon, imediat după ce m-am întors în cameră. Sigur îşi aduce aminte, fiindcă atunci a râs de mine, că aşa arată gradul maxim de exces, pe care eu sunt în stare să-l fac. În loc să mi-o pun cu necunoscutul agăţat în bar, i-am înşirat un lung şir de minciuni despre cum mi-am pus-o eu de-a lungul istoriei cu alţi necunoscuţi.

— Lori, eu sunt... te rog, nu închide. Cred că ştiu ce s-a întâmplat. Şi ştii şi tu.

— Aşa e. Ştiu şi eu... M-ai minţit douăzeci de ani.

Şi a închis. Peste drum era un parc aproape distrus, cu bănci coşcovite, demult vopsite în verde praz şi cu două leagăne albăstrui, acum ruginite, în care nu se dădea nimeni. Oricum, şipcile de lemn dispăruseră. Mi-am cumpărat o îngheţată Magnum cu migdale şi o sticlă de apă dintr-un magazin, înghesuit în subsolul unui bloc, şi m-am aşezat cu spatele la şosea, pe cea mai curată bancă de acolo. Puţin mai jos, era o şcoală şi dincolo de ea un cimitir, iar în partea cealaltă începea un pâlc de case mici, cu grădini şi pomi în faţă. Un rest de mahala bucureşteană, asaltat din toate părţile de blocuri cenuşii. Am crescut în aşa ceva... Tot case mici, zugrăvite în alb, cu

bolţi de glicină şi de mâna maicii domnului, petice de iarbă în faţă şi grădiniţa de zarzavat şi legume în spate, cireşul, corcoduşul şi cei patru pruni pentru ţuica lui tata, cuşca lui Trudi, căreia Lori îi spunea Tanţa, evocând-o pe bunica noastră, la fel de zgomotoasă şi la fel de afurisită. Şi apoi, şantierele noului cartier muncitoresc, primul din orăşelul nostru, au înconjurat străzile curate şi calme, le-au umplut de praf vara, de noroaie, iarna şi de zgomot tot timpul. Iar, după aceea, când noii locatari s-au mutat, tot farmecul izolării noastre s-a dus. Case mici şi blocuri mari... Şi acum, ca şi altă dată, îmi trec prin faţa ochilor amintiri disparate, imagini cu tata aducând bradul de Crăciun, cu mama făcând gogoşi sau întinzând rufele pe sârmele din curte, cu Lori înţepată de o viespe şi cu primul doctor pe care l-am văzut în viaţa mea, în halat alb, cu stetoscopul bâţâindu-se la gât. Nu că ar fi contat sau că din clipa aceea m-aş fi gândit eu la medicină. N-a fost aşa. Mă uit în gol spre astea zece case, îmi imaginez că au ceva legătură cu mine, dar, de simţit, nu simt nimic. Nicio amintire din copilărie sau mai de aproape nu-mi trezeşte vreo stare specială, nu-mi dă vreun răspuns, nu-mi oferă o direcţie în care să o iau sau o valoare morală pe care să o urmez. Stau pe o bancă într-un parc prăpădit, am o problemă care creşte ca o tumoare şi care, după toate probabilităţile, îmi va face rău, şi aştept un semn care să-mi spună că nu sunt singură. Într-unul din momentele ei de rătăcire, după o serie lungă de eşecuri şi de decizii foarte greşite, Lori a mers la Ierusalim în căutarea căii. A urcat pe dealul cu pricina, s-a fâţâit pe pietrele de acolo, s-a oprit în locurile în care se oprea lumea, a meditat, s-a concentrat, a spus rugăciuni... Dar nu i s-a întâmplat nimic. Nici atingerea divinului, niciun pic de linişte sau de speranţă în plus. În fiecare secundă, petrecută în locul acela plin de semnificaţii, a rămas aceeaşi, cu aceleaşi gânduri banale, cu aceleaşi nevoi, cu aceleaşi spaime, cuprinsă de aceeaşi ruşine. N-a fost măcar o câtime mai bună, mai înţeleaptă, mai profundă, mai luminată. Ba chiar, la un moment dat, şi-a dat seama că i se făcuse foame şi că nu putea, sub nicio formă, să se gândească la altceva decât la falafelul de la un magazinaş din faţa pensiunii în care-şi închiriase o cameră. După vreo doi ani, a încercat şi în Sri Lanka, la budişti, dar s-a întors la fel de nelămurită. Numai o idee mai slabă. Dacă Lori a mea a descoperit, într-adevăr, ceva nou, a fost că nu-i plăcea deloc curry-ul. Trebuie să plec, dar nu ştiu unde să mă duc, nici cu cine să vorbesc. Când a murit tata, după ce s-a chinuit săracul şi a chinuit-o şi pe mama, l-am visat. Era odihnit, stătea la o masă acoperită cu o pânză în carouri roşii, albe şi verzi, mânca măsline, pâine, peşte afumat şi bea un pahar de vin alb. După ce a terminat, s-a uitat la mine, mi-a prins mâna, mi-a strâns-o uşor şi mi-a zis că acum îi e bine, îi e foarte bine. După care s-a ridicat, mi-a zâmbit şi a ieşit din cârciumă. Când m-am trezit, încă simţeam

atingerea lui şi aveam în nări mirosul de peşte. De atunci încoace, am certitudinea că tata e într-un spaţiu unde e mulţumit. Nu am căutat nici semnificaţia visului, nici interpretări preoţeşti, doar i-am spus mamei şi soră-mii să stea liniştite, să nu fie foarte triste, că tata s-a descurcat din nou, şi a ajuns în locul potrivit. Am ştiut că nu era un vis obişnuit. Se întâmplase ceva groaznic, îmi murise un părinte, dar cumva am primit un mesaj care m-a lămurit. Care mi-a dat o direcţie. Acum însă nu există niciun semn de nicăieri.

IRINA

Sonia arată rău. Mă uit la ea şi nu reuşesc să mă prind. Se preface, sau chiar e făcută varză? Şi după cât de neclar vorbeşte, cât de repezit, înclin să cred că nu ştie nimic. Pe de altă parte, faptul că încă nu i-a spus lui Dan îmi sună foarte ciudat. În fond, el trebuia să afle primul. Între ei doi este toată problema. O fi înnebunit soră-sa, care foarte întreagă n-a fost niciodată, dar, dacă Sonia îşi lămureşte situaţia cu Dan, nu mai contează părerile nimănui. Dacă el e liniştit, toată lumea e liniştită. Ori tocmai cu el n-a vorbit nimeni. Doru a trecut şi el prin cadru. A zâmbit şi a încercat să facă frumos, Sonia abia dacă a putut să-i răspundă, iar la finele a doua reprize jenante de tăcere, bărbatu-meu a eliberat incinta, privindu-mă nelămurit.

— Doru a aflat şi el?

— Da... A citit cartea.

— Şi ce zice?

— Că e o prostie...

Dar el nu te cunoaşte cum te cunosc eu. El nu ştie că eşti rea, că eşti apucată şi că foarte multe din lucrurile de acolo ar putea fi adevărate. Nu neapărat faptele, care şi eu cred că sunt invenţii. Modul de a gândi, permanenta nevoie de a pune la punct pe cineva, de preferinţă mai slab decât tine, ranchiuna pe care o porţi peste ani. Toate astea sunt ale tale, draga mea. Am putea conchide că băiatul ăla care a scris, chiar te ştie bine. Cum a reuşit, asta e o mare întrebare, fiindcă, citind cartea, am înţeles şi eu cine eşti de fapt. Deşi m-am uitat mereu atent la tine, normal, eşti femeia pe care o place Doru, ţi-am prins şpilul abia după ce am citit cartea.

— Irina... Cred că am idee ce s-a întâmplat. Ştiu sau, mai corect, bănuiesc de unde mi se trage.

— Zi, gagico...

— Acum vreo opt ani, am fost la Londra pentru povestea noastră cu importul de aparatură. Şi, de acolo, am ajuns într-un orăşel la vreo 300 de

mile distanţă, unde aveau gazdele noastre un depozit şi nişte laboratoare. Am stat vreo trei zile. Mi-am terminat treaba, a mers bine, şi în ultima seară, am coborât la barul hotelului, mi-am luat ceva de băut. Cred că un cocktail cu şampanie, apoi încă unul, şi încă unul, iar pentru că eram vag beată şi simţeam nevoia să aud pe cineva, am sunat-o pe Lori. Cu care am început să vorbesc despre bărbaţi... Despre unul, pe care-l văzusem cu o zi înainte la laborator, despre alţii, care mă curtau prin ţară. Ştii, poveşti de fete.

— Nu mai ştiu, că, de când sunt căsătorită, eu nu vorbesc cu nimeni despre alt bărbat decât Doru... E mai sigur aşa. Oricum, m-am prins de context.

— Nimicuri... Vorbeam mai mult în poante. Ce-i drept, poantele erau picante. Poate nu neapărat cele mai nimerite, dar atunci mă simţeam bine. Am văzut eu că un individ se tot uita la mine. Întâi am crezut că e povestea standard. Eram singură, drăguţă, cu multe pahare în faţă, într-un bar. Dar apoi m-am prins că nu era tipul ăla de privire. Era mai degrabă amuzat. Omul era român şi înţelegea toate prostiile pe care i le spuneam eu lui sorămea. Care erau şansele ca, în orăşelul ăla din colţul Angliei, să dau peste un român? După ce am închis telefonul, a venit la mine la masă şi am povestit tot cam pe aceeaşi temă. Un soi de preludiu verbal, fără niciun fel de finalizare. Nici măcar nu ne-am pupat la despărţire. Ne-am strâns mâinile foarte *business oriented.*

— Aşa... Şi?

— Şi nimic. Cred că el e autorul.

— Autorul cui? Al cărţii? Puţin probabil... Sorin Bratu scrie cărţi de femei de multă vreme. Ce meserie avea tipul din Anglia?

— Softist... Cred.

— Ăstălalt parcă e filolog. Parcă. Însă, foarte simplu ar fi să ne uităm amândouă pe net la poza lui Bratu, şi să te lămureşti dacă pe el l-ai văzut în Anglia.

Evident nu era el. Nici n-avea cum să fie. Fiindcă ce este scris în cartea aia nu este rodul unei discuţii de nişte ore la un pahar. Asta dacă nu cumva Sonia iar spune numai jumătăţi de poveşti.

— Ştii ce nu înţeleg eu? De ce nu vorbeşti cu Dan, şi gata.

— Fiindcă nu ştiu ce să-i spun.

— Adevărul...

— Adevărul? Lori mă cunoaşte extrem de bine. Şi m-a dat afară din casă. Eu ştiu ce o să creadă Dan? Până acum un minut am sperat că am descifrat misterul. Făcusem pe grozava o noapte, iar ăla scrisese ce-i povestisem eu. Realităţi sau fantezii. Mai mult fantezii. Dacă era aşa, ştiam unde stau. Ar fi fost o problemă cu Dan, flirtasem cu un necunoscut într-un bar, spusesem ce

nu trebuia, asta e. Dar, de întâmplat, nu se întâmplase nimic. Acum însă, m-am întors de unde am plecat. Pur şi simplu, nu ştiu de unde să apuc mizeria asta. Şi, mai ales, habar n-am de ce oamenii mei foarte apropiaţi cred mai degrabă în invenţiile unui necunoscut, decât în cuvintele mele. L-am văzut şi pe Doru cum se uită la mine... Tu spui că e în regulă. Dar şi el are dubii. Mă cântăreşte... Se întreabă dacă nu cumva e posibil ca eu să fi făcut ce scrie acolo că am făcut.

— Nu e aşa... Doru voia doar să vadă dacă ţi-e bine. Am vorbit şi cu Miruna...

— Deci şi ea ştie?

— A citit cartea. Şi are aceeaşi părere cu noi toţi. Că e o mare porcărie. Dar, sincer, nu putem spune că nu e o problemă. Nu e vorba de ce credem noi. Ci de cum arată toată această conjunctură. Ai văzut şi tu că sunt foarte multe elemente corecte.

— N-am văzut... Eu n-am citit-o.

— Cum n-ai citit-o? Şi atunci cum ai ajuns la concluzia că autorul ar putea fi cel din bar?

— Din ce mi-a spus Lori... Şi căutând un traseu logic. Omul ăla e singurul necunoscut cu care am vorbit despre frivolităţi. Şi zău, crede-mă, doar *am vorbit*. Nu am făcut nimic cu el, nici măcar nu ne-am pupat. Doar am povestit tot soiul de lucruri picante, stând cu hainele pe noi, într-un bar din Anglia.

— Sonia, acum foarte serios, ar trebui să citeşti cartea. Tu eşti cea mai în măsură să te prinzi dacă este sau nu ceva real acolo, de unde sunt informaţiile... Să înţelegi ce e în spatele chestiei ăsteia. Noi doar bănuim...

— Irina... Mi-e frică să o deschid. Umblu cu ea după mine, o am pe bancheta din spate, şi tot îmi propun să mă apuc de ea. Dar nu pot. Tot ce vreau e să rezolve cineva ce e de rezolvat, ca eu să nu mai aud de ea. Când mi-ai zis prima dată de dedicaţia de pe carte, am simţit ceva ciudat. I-am cerut Mirelei să-l caute pe Bratu ăsta între pacienţi. Am simţit că era în neregulă, dar n-am avut timp să mă concentrez pe subiect. Asta e. O s-o citesc, n-am încotro, şi o să vorbesc şi cu Dan. Deja voi toţi ştiţi subiectul. Ar fi caraghios să afle de la voi că există o carte despre amorurile nevesti-sii, despre care ea nu-i spune nimic. De carte, nu de amoruri... Că n-au existat. Ce să-i spun dacă nu au existat?

DORU

Şi totuşi, de ce e Sonia atât de stresată? Dan e un om perfect raţional. E omul cu care întotdeauna m-am înţeles. Şi care întotdeauna a acceptat o

explicaţie. Nu vreau să gândesc aşa, dar Sonia se poartă ca şi cum ar exista o vinovăţie. Ca şi cum ar fi fost dată în fapt. Îi e frică să-şi asume ce a făcut, îi e frică de consecinţe, îi e frică să se lupte, fiindcă nu ştie ce ar putea să mai iasă la iveală. Într-o situaţie ca aceasta, primul om la care m-aş fi dus să mă sfătuiesc ar fi fost Dan. E partenerul ideal pentru planuri, pentru construcţii. E un om care întotdeauna gândeşte înainte de a face orice pas. Nefiind niciun băiat frumos, nici bine făcut, a ştiut să devină deştept, calm şi calculat.

— Dar cu scriitorul ăsta nu poate vorbi nimeni?

— Să vorbească ce?

— Nu ştiu. Ceva de tipul, ia zi, prietene, despre cărticica ta... De ce te iei de femeia asta, de unde ai datele? Întrebări simple...

— Doruleţ, mamă... Personajul principal din carte se cheamă Simona nu ştiu cum. E un personaj imaginar. O ficţiune. Sonia e pomenită în dedicaţie în termeni laudativi.

— Foarte bine. Atunci de ce i-a dedicat cartea, laudativ cum spui tu, personajului neimaginar Sonia Craiu?

— Da. Şi cine să-l întrebe?

— Nu ştiu... Sonia de exemplu. Măi, autor de carte, măi, domnule Bratu, de unde până unde mi-ai dedicat mie cartea? De unde ne ştim noi doi?

— Fetei ăsteia îi e frică să citească două pagini, îi e frică să-i spună lui Dan. N-o prea văd ducându-se la Sorin Bratu să-l ia de guler.

Pe Sonia de până acum câteva zile o vedeam făcând asta. Aş fi fost sigur că s-ar fi dus peste ăla şi l-ar fi călcat în picioare. Aşa frumoasă şi absentă, şi uşor de pe altă lume cum pare ea. Mi-aş fi cumpărat bilete la un meci ca ăsta. Fiindcă mai mult ca sigur că băieţaşul acela, cu aere de mare vedetă literară, ar fi zis că Sonia e pradă uşoară, ar fi luat-o de sus, dar imediat ar fi urmat măcelul. În urmă cu mulţi ani, erau la început ea şi Dan, la o petrecere, Vlad şi Răzvan s-au luat de Dan. Glumiţe, poante, nimic dramatic, dar ăsta era băgat la colţ şi nu prea ştia cum să iasă. Atunci am văzut-o pe Sonia furioasă. Când Irina mea se ceartă cu lumea, e prăpăd. Loveşte din toate părţile şi nu se opreşte decât atunci când duşmanul e făcut bucăţi, fiindcă în acele momente, ea îl urăşte pe ăla din faţa ei. Sonia devine rece, caustică, nemiloasă şi superioară. Irina urăşte, Sonia dispreţuieşte. Irina provoacă vânătăi, Sonia, incizii. Care nu te dor atât de tare în prima clipă, dar, după aia, ustură cumplit şi se vindecă greu. Sper din toată inima să nu fie nimic adevărat, dar deja sunt lucruri care par ciudate. Ea nu se apără. Doar fuge... Se ascunde de ceva ce există. Nu mai este nicio posibilitate ca realitatea asta să dispară. Singura ieşire e confruntarea cu realitatea. Şi rezolvarea ei. Şi nu înţeleg de ce nu o face. Nu înţeleg de ce nu luptă. Nu înţeleg de ce nu ne ia pe noi aliaţi la războiul ei şi preferă să fim doar martori la disperarea ei. N-am

crezut niciun rând din mizeriile scrise acolo, dar, încet-încet, nu o mai cred nici pe ea. Nici aia din carte nu semăna cu Sonia pe care o ştiam, dar nici asta de acum nu mai seamănă.

— Pe de altă parte, tu te-ai prins ce mi-a relatat ea acum?

— N-am stat să trag cu urechea...

— Că a existat un tip, într-un bar în Anglia, cu care a povestit tot soiul de porcărioare sexi, amândoi fiind piliţi şi pilindu-se în continuare corespunzător. Şi fără să citească o pagină din carte, a tras concluzia că băiatul ăsta ar fi putut să fie autorul unui roman, despre cum îşi înşală ea bărbatul cu nişte unii. Iartă-mă, dar mie mi se pare că Sonia tocmai s-a autodenunţat.

— Nu neapărat.

— Ba da, Doru. În primul rând, Dan nu ştie nimic de acest episod. Poate e singurul, poate au fost şi altele. În al doilea rând, cum de i-a trecut prin cap exact momentul ăsta. Deci n-a făcut nimic, a stat la bârfă cu unul şi a vorbit despre bărbaţi... Care bărbaţi, că parcă era numai Dan? Nu ştim toţi că a fost virgină? Nu am aflat de mai multe ori, eu cel puţin de suficiente ori, că Dan a fost *the one and only*. Deci, despre care bărbaţi i-a povestit necunoscutului cu pricina? Şi cum de i-a trecut prin cap, după ani de la ispravă, că ăla ar fi putut scrie un roman aproape porno despre ea. În condiţiile în care nici măcar nu s-au pupat. Şi în condiţiile în care, repet, ea nu a citit cartea. Oricum, din punctul meu de vedere, tocmai am aflat că Sonia şi-a tras-o cu un oarecine în Anglia. Şi nu doar o dată. Fiindcă după un amor rapid, nu te temi că partenerul se apucă să scrie cărţi despre tine. Cărţi supradocumentate. Aşadar, au băut şi s-au dus în cameră, nu? Ala, a doua zi dimineaţă, în mod normal, nu mai ţinea minte nimic. Doar că a fost cu una. De unde să-i iasă 300 de pagini de descrieri amănunţite?

— Dar am înţeles că nu e individul.

— Nu e... Ea însă a crezut că ar putea să fie. Ceea ce e foarte ciudat. Iar dacă nu se mişcă mai repede şi nu-i spune lui Dan, cred că ar cam trebui să o faci tu. Nu de alta, dar deja pute. Şi, dacă prietenul tău de-o viaţă află că tu ştiai şi ai tăcut, s-ar putea să nu te ierte. Pe bună dreptate.

DAN

Sonia şi-a făcut apariţia la mine în cabinet, fără telefon în prealabil, fără mesaj, aşa că în primii ani de relaţie, când mă răpea câte o jumătate de zi, să mă plimbe prin Grădina Botanică, prin muzee, sau să mă ducă la câte un film siropos. La fel ca atunci, s-a uitat urât la secretara mea foarte tânără şi nu i-a

răspuns la salut. Nu mai e aceeaşi, normal. Dar tot blondă, cu sânii mari şi tot dintr-o binecuvântată minoritate etnică. Atunci, Csilla, de la Satu Mare şi acum, Liudmila, de la Chişinău. Amândouă vorbesc amuzant româneşte, dar sunt drăguţe şi dornice, iar ăsta e mereu un aspect îmbucurător. Ce poate fi mai frumos, când vii supărat de acasă, se mai întâmplă, sau din vreo şedinţă, sau chiar dintr-o operaţie, decât, ca primul lucru pe care-l vezi să fie un zâmbet larg, încadrat de bucle blonde – Csilla se tundea scurt-scurt, dar merge imaginea – sprijinite pe două balonaşe, care tresaltă armonios şi ispititor. Sonia n-a înţeles niciodată dimensiunea sensibilă a unui asemenea cadru; periodic îmi tot solicită să le dau pe fete afară, şi să-mi iau o secretară căruntă, ridată şi eventual plată, ca Lacul Mogoşoaia atunci când nu bate vântul. Eu nu le dau afară, iar ei îi trece, până o apucă din nou. Judecând după privirea aspră pe care i-a aruncat-o Liudmilei, am zis că voi avea parte de o scurtă repriză de cereri de desfaceri de contracte de muncă, dar nu, n-a fost aşa. Voia să mergem să mâncăm, alesese ea locul, un restaurant grecesc al cărui patron ne e oarecum amic, şi unde se poate bea şi un ouzo adevărat, şi o retsina adevărată, şi, mai ales, unde se poate asculta muzică de-a lor, dată tare, iar dacă ai noroc, chiar cântată *live* de trupe aduse direct de acolo. Fiind în miezul zilei, nu prea era loc nici de ouzo, nici de sirtaki, dar oricum era pozitiv. Mai ales că localul cu pricina era favoritul meu, nu al ei. Eu sunt balcanicul din cuplu, mie îmi place sudul, mie îmi creşte tensiunea când cântă lăutarii ţigani sau când aud acorduri arăbeşti, turceşti sau greceşti, mie îmi plac mâncărurile amestecate, străzile zgomotoase, aromele din bazaruri, eu mor după negocieri la o cafea tare şi după seri calde pierdute pe o terasă, în faţa unui păhărel de raki şi a unui ceai de mentă. Eu cred că nu există o linişte mai perfectă, mai completă şi mai personală, decât cea din mijlocul scandalului unei uliţe orientale. Sonia mea, născută într-un colţ uitat de Românie, dintr-o familie prăfuită şi provincială, arată şi se comportă ca o demnă fiică a nordului îngheţat, este naturală în Londra, este perfect integrată în Germania şi este parte a peisajului în orice ţară scandinavă. Dacă vrei să o cucereşti, o duci la un restaurant sclifosit, franţuzesc dacă ar fi să opteze, şi îi dai două fire de mâncare aşezate estetic într-o farfurie uriaşă, dar musai elegantă, o salată din câteva frunze colorate divers, stropită cu un ulei de măsline bio, culese de agricultoare tunisience cu mâinile lor mici şi curate, banii, rezultaţi din acest proces economic, fiind sigur reinvestiţi în comunităţile din care provin culegătoarele în cauză, pâine neagră ca în vremea războiului şi un strop de vin, la care foarte importante sunt calitatea cristalului din care este fabricat paharul, designul acestuia, chiar şi marca. Oricum, la restaurant, este mult mai atentă la şervete, decoraţiuni, atitudinea chelnerilor, hârtia pe care este scris meniul, şi modelul

tacâmurilor, decât la gustul puţinului din faţa ei. Aşa încât, rezervarea, făcută la grecescul popular şi zgomotos, a fost numai şi numai pentru mine. Un cadou de ziua mea, care nu era acum.

— Doamna doctor, domnul doctor... Mă bucur să vă revăd. Mai cu seamă că n-aţi mai trecut pe la noi de ceva timp.

— Dragul meu... La tine la cârciumă se vine ca la spital. Rar, şi când nu mai poţi altfel. După o vizită aici, ţii post o săptămână ca să dai jos surplusul de calorii. Plec mâine la Oslo, la un congres, şi draga mea soţie s-a gândit să mă ajute să fac un stoc de gusturi plăcute pentru săptămâna viitoare, când voi fi asaltat de heringi şi somoni, preparaţi în toate modurile posibile.

— Heringul e un peşte foarte bun... Şi somonul.

— Când îl prepari tu, nu norvegienii. Când îl mănânci acolo, este un atentat la papile. Este o pledoarie pentru nonconsum. E ca şi cum ai lua pastile. Sunt bune pentru sănătate, dar n-au niciun gust.

— Eu am mâncat bine în Norvegia. Dar probabil că pe voi, doctorii, vă duc în localuri scumpe să vă ia banii şi să vă hrănească prost. Până la urmă, totul se plăteşte în viaţă. Voi ne chinuiţi pe noi, cineva trebuie să ne răzbune. Iată că norvegienii au început ofensiva împotriva voastră, cu bucătarii.

Şi s-au pornit mâncărurile să sosească, multe farfuriuţe şi castronele pline cu tot soiul de bunătăţi colorate, aromate şi gustoase, din care, în primă instanţă, am vrut să încep să ciugulesc cu mâna, dar m-am gândit că Sonia nu trebuie provocată chiar până la capăt. Şi aşa, mai mult de trei sferturi din produsele aşternute în faţa noastră se află pe lista ei de: nu, niciodată, cu niciun preţ.

— Ţii minte prima cârciumă în care te-am dus după ce... Mă rog, după ce am decis să fim împreună.

— Adică după ce m-ai dezvirginat, în dimineaţa aceea, când ai ieşit din gardă şi ai venit neanunţat la mine în garsonieră, rupt de oboseală, dar plin de chef. Şi uşor pilit... Chiar. Te piliseşi înainte de a pleca de la spital, sau în maşină, în trafic?

— Deci... Ţii minte acel restaurant în care te-am dus după momentul descris de tine cu atâta exactitate?

— Bomba din mahala. Bănuiesc eu că la asta te referi. La bomba din mahala. Aceea în care, la intrare, mirosea a urină de la WC-ul nespălat vreodată în acest secol. Hai, dacă tot ai adus vorba, să analizăm mesajele acelui moment. Un pic de psihanaliză. Până să se întâmple prima penetrare, am umblat numai în restaurantele superşmechere ale oraşului. Scumpe, elegante, cu lume selectă, bine îmbrăcată, cu mâncare rafinată. După ce inevitabilul s-a produs, am fost retrogradată în lumea a patra a Bucureştiului. La ciorbă de burtă, momiţe, fudulii şi rinichi la grătar. Plus

decor de cantină, cu miros de pipi pe fundal.

— Dar ai reţinut meniul...

— Dragul meu... Eu cred că o femeie normală reţine toate detaliile din acea zi foarte anume pentru ea. Meniul nu m-a interesat. Dacă te vei concentra, vei constata că, de atunci, nu am mai mâncat niciodată nici ciorbă de burtă, nici organe. Niciodată. Dar, dacă tu ai vrut să mergem acolo, acolo am mers. Şi, în loc de şampanie, am băut bere din sticlă, paharele fiind de neatins. La fel şi tacâmurile, dar, asta e, nu aveam altă cale de consum al ciorbei, decât folosind acele linguri. Şi, ca să termin demonstraţia, atunci am înţeles exact cine eşti tu.

— Un mahalagiu, care mănâncă organe de porc, într-o cârciumă care pute a latrină.

— Nu... Eşti omul care a reuşit fără niciun efort, natural şi relaxat, să transforme ceva ce ar fi trebuit să fie ziua mea, cu z mare, într-o altă minunată zi a lui. Dar, deoarece eram foarte îndrăgostită, am considerat că aşa e normal.

— Şi, acum?

— Şi acum sunt tot foarte îndrăgostită. Dar nu mai mănânc ciorbă de burtă. Maximul pe care-l fac este să te aduc aici, unde, deşi nu-mi place mâncarea, totul este foarte curat. Şi, dacă tot purtăm o discuţie semiserioasă, trebuie să-ţi spun că s-a întâmplat ceva ciudat şi, după toate aparenţele, urât.

— Când?

— Şi vreau să te rog să ai încredere în mine, să pleci liniştit la congresul respectiv, şi să mă laşi să rezolv situaţia. Dacă până te întorci nu e clarificată, stăm de vorbă şi decidem împreună ce e de făcut.

— E vreo problemă la clinică?

— Nu. Te rog, lasă-mă pe mine să încerc să o rezolv.

— Te-ai certat cu Mirela?

— Nu, Dan... Nu e vorba de nimeni din familia ta. E vorba doar despre mine.

— Ce-i cu tine?

— Deocamdată, nimic... Lasă-mă o săptămână.

— Păi, dacă nu vrei să-mi spui despre ce este vorba, de ce ai mai deschis discuţia?

— Fiindcă, dacă nu va fi bine, nu vreau să crezi că am ascuns ceva de tine.

— Tehnic, ai ascuns... Nu ştiu nimic.

— Dan, te rog, ai încredere în mine, şi te rog să vorbim când te întorci.

Aş fi putut duce dialogul la infinit. Atunci când se enervează sau când nu-i iese ceva ce-şi doreşte, Sonia devine foarte, foarte frumoasă. Nu-mi dau

seama de ce. I se înroşesc un pic obrajii, se încruntă puţin, ochii îi sunt mai umezi şi emană o energie plăcută şi domestică, pe care o simt concentrată numai spre mine. Dar trebuia să mă întorc la spital, mâncarea mi se răcea în faţă, şi, dacă nevastă-mea se bosumfla prea tare, nu mai era nimic distractiv.

— Bine... Cum vrei tu. Hai să gustăm câte ceva, că timpurile mă presează.

SONIA

Simt nevoia să vorbesc. Despre orice, cu o persoană care să vrea şi să ştie să mă asculte. Să-i povestesc actuala situaţie, dar şi multe alte lucruri, pe care eu le trăiesc zi de zi, şi care nu apucă să fie analizate, nici măcar nu apucă să fie văzute sau intuite. De fapt, spre mine nu se uită nimeni. Nu se mai uită nimeni. La început, era înghesuială. Mama, tata, bunicii, soră-mea... Toţi erau curioşi, absorbiţi de persoana mea, de gesturile mele împiedicate, de evoluţiile pe patru şi două picioare, de întrebările comice. Mai târziu, ei toţi şi alţii în plus s-au uimit, ani la rând, de frumuseţea mea. Un lung şir de priviri iubitoare, invidioase sau pofticioase s-au ţinut după mine continuu, fără pauză. Alex a adus ultima experienţă, privirea limpede, nevoia şi dependenţa curate şi mereu de nerefuzat. Şi apoi, fir cu fir, celelalte au dispărut. Fie fiindcă au dispărut de-a dreptul, fie că s-au stins în boală, sau în obişnuinţă, sau în indiferentă. Şi acum sunt aici. Înaintea prânzului cu Dan, m-am temut că o să se prindă de starea jalnică în care am ajuns. A fost mai preocupat de mâncarea din farfurie. N-a văzut nimic. Am făcut aseară amor, plăcut şi intens ca de obicei, şi azi a plecat la aeroport destins şi bucuros. Nici măcar nu ştiu de ce mă agit aşa. Ar fi trebuit ca din primul minut să-i pun problema în braţe şi să aştept să o rezolve. Dar mi-e frică... Şi de aceea aş fi avut nevoie de o terapie prin dialog, aş fi avut nevoie de Lori, aş fi avut nevoie de mama... Dacă n-ar fi fost subiectul acesta, aş fi avut nevoie chiar şi de Dan. Fiindcă îmi spun întruna, nu este nimic, n-ai făcut nimic, e o prostie, dar instantaneu simt cum vin toate, hiperventilaţie, dispnee, acufene, frisoane. Atac de panică în stare pură, ca în manual. Şi atunci, e necesară o minte limpede, căreia să-i detaliez cum văd eu, ce mă sperie pe mine, iar ea să mă contrazică. Să-mi demoleze mecanismul din cap şi să mă aducă pe linia de plutire. Eu nu sunt inconştientă. Nu pot sta liniştită imaginându-mi că nimic nu mi se poate întâmpla sau că tot ce pare să se ridice împotriva mea nu are, de fapt, legătură cu mine. Oricât aş încerca să mă calmez, sunt convinsă, sunt foarte convinsă că situaţia e proastă. Sunt foarte convinsă că e cineva care vrea să-mi facă rău, dar nu mă prind nici cine, nici de ce. Am senzaţia că undeva am făcut o greşeală, de care am uitat sau pe care nu o iau

în calcul, şi care este miezul acestei situaţii. Am cărat cartea aceea cu mine, jurând că mă voi apuca de ea şi, evident, nu am avut curaj să o deschid. Ştiu că sunt caraghioasă... Mi-am propus să consult un avocat, dar cum să-i spun că nu am citit obiectul incriminabil. Cum să-i spun că e o minciună ce e acolo, în condiţiile în care eu n-am citit un rând. Cum să-i spun că mi-e frică să nu fie ceva adevărat, deşi nu poate fi nimic adevărat. Ştiu exact cine mi-a trecut prin pat. În fond, e foarte simplu să numeri până la unu. În fiecare zi, îi telefonez lui Lori, uneori şi de două ori pe zi, ascult ţârâitul, despre care am învăţat că se repetă de nu mai puţin de douăsprezece ori, ascult şi mesajul scurt pus de ea în robot, apoi, cu felurite voci şi pe felurite tonuri, o rog să mă sune înapoi. Ceea ce pare că nu are de gând să facă. Oricum, mi se pare uimitor ce multe îmi trec prin cap şi cât de puţine cuvinte am pentru a da explicaţii. Uneori stau şi-mi imaginez convorbiri. Cu un avocat, cu un poliţist, cu autorul în cauză... Şi întotdeauna simt că nu formulez corect, că îmi lipsesc cuvintele necesare pentru a descrie situaţia. Eu spun că mi-e frică. Dar nu e doar frică... Frică mi-e de câinii care latră. Frică mi-e de onicomicoză. Acum nu e doar frică. Un aspirator enorm îmi fură tot cheful de viaţă, toate dorinţele, toate visele, toate speranţele. M-am dus, ca de obicei, să cumpăr din vreme lucruri pentru decorat casa de Crăciun, şi mi-am dat seama că n-am stare. Simt că nu o să fie bine de Crăciun şi că, în contextul actual, degeaba mă gândesc eu la sărbători, la brad, la familie, la cadouri, la linişte, la cozonac şi la cacao cu lapte. Nu sunt foarte interesată de istorie, dar îmi amintesc un reportaj văzut la englezi despre nişte oameni, din nu mai ţin minte ce ţară, care povesteau despre începutul războiului. Ştiau că îi va ataca inamicul, dar nimic nu se întâmplase încă. Aşteptau bombardamentele. Dar, în acelaşi timp, trebuia să trăiască. Să fie normali, să aibă grijă de copii, să spele, să calce, să gătească, să meargă la treabă, să se iubească, să se certe, să se împace. Să-şi proiecteze întreaga viaţă, aşa cum învăţaseră să o facă şi, totodată, să aştepte bomba. E chiar amuzant că nimeni nu realizează prin ce trec. Cu Dan am lămurit-o, Alex probabil că are alte prostii la care să se gândească, nici Mirela, nici sora Clara, nici măcar Maria, psihologa, cu care am stat azi de două ori de vorbă... Dacă ar fi să cred în semne şi în coincidenţe, în această dimineaţă, mama m-a luat de mână, m-a privit foarte fix şi m-a întrebat dacă sunt bine. Oricât aş vrea să mă amăgesc, sunt perfect conştientă că săraca nu avea nicio idee cu cine vorbeşte sau ce întreabă de fapt. Totuşi a fost ciudat. Şi complet nerelevant. Acum două ore, a murit doamna Ilieş. Am încercat să o resuscităm, dar s-a terminat. Am completat hârtiile, am anunţat familia, am luat legătura cu firma de pompe funebre, iar acum personalul umblă din cameră în cameră, să ne asigurăm că toţi ceilalţi pacienţi sunt bine. I-am dat un mail lui Dan să

fie şi el informat şi gata, plec şi eu acasă să stau cu Alex, să mă prefac atentă la el, să mă uit la un filmuleţ cu bătăi din care n-o să văd nimic şi apoi să mă culc.

MIRUNA

Deşi nu-mi place să mă bag în treburile altora, nici să-mi încarc mintea cu problemele lor, am vrut să o sun pe Sonia după ce am citit cartea, dar, mai ales, după a doua discuţie avută cu Irina, care deja e pe cale să plece la luptă pentru salvarea onoarei lui Dan. N-am făcut-o, fiindcă oricum ar fi, tot prost se va termina. Fie că e vinovată Sonia, fie că e nevinovată, atmosfera în grup tot se va strica. Nu că ar fi foarte important. Oricum, toţi sunt nişte ipocriţi plini de bani, care încearcă în fiecare clipă să pară orice altceva. Cred că această sinceritate nesimţită a lui bărbată-miu l-a făcut, din punctul meu de vedere, frecventabil. Răzvan al meu nu este şi nu vrea să fie decât un băiat de securist, plin de bani şi înainte, şi, mai ales, după căderea lui Ceauşescu. Că a avut minte suficientă să înmulţească banii lui ta-su e meritul lui, dar nu-şi arogă niciun altul. Acum, dacă e să fiu cinstită, chiar şi înainte de a citi cartea, eu am crezut-o pe Sonia capabilă de o viaţă dublă. Mi-am imaginat-o mereu ca pe o minunată piesă de mobilier de lux, impecabilă, elegantă, armonioasă şi perfect integrată în decor, care are însă un sertăraş ascuns, imposibil de văzut din exterior. Şi dacă din sertăraşul cu pricina, ar ieşi că doamna ar avea chef de un amant, desigur că lucrurile s-ar rezolva rapid, fără ca nimic din ţinuta personajului să fie afectat. La distanţă de casă, discret, lipsit de complicaţii, aşa, numai pentru hormonii ei. Povestea din carte mi s-a părut exagerată, însă, oricum, nu departe de spiritul fetei. Dar, trebuie să recunosc că, de o oră de când stăm de vorbă, nu mai ştiu dacă am intuit corect. Ori fata asta e o actriţă formidabilă, ori ceva nu e în regulă. Mă tot uit la ea şi nu văd niciun semn că ar înţelege ce i se întâmplă. Iar treaba asta cu necititul unei cărţi, care i-ar putea arunca în aer toată viaţa, mi se pare nebunie curată. Oricum, totul e o nebunie... M-a sunat, mi-a zis bună dimineaţa, s-a invitat direct la mine şi, până să apuc să fac un duş şi să mă pieptăn, era deja la uşă. Că Răzvan e avocat, şi dacă nu-i poate recomanda el un alt avocat, care să meargă peste autorul cărţii. Voia să-l dea în judecată. I-am explicat că nu prea avea cum să o facă, din foarte multe motive tehnice. Într-un târziu, am înţeles că mai sunt cinci zile până se întoarce Dan de la congres şi ar dori ca totul să fie lămurit până atunci. Cum să fie lămurit, evident, nu ştie. Mai corect spus, nu am impresia că ştie ceva.

— Nu mi-e greu să-ţi fac rost de un avocat, poate să se implice şi Răzvan.

Pot merge chiar şi eu să mă văd cu tipul ăsta, cu Sorin Bratu... Dar ţie îţi e clar ce vrei de la el?

— Da. Vreau să ştiu ce are cu mine. Şi vreau să spună că nimic din ce este scris acolo nu se referă la Sonia Craiu. Personajul din carte nu mă interesează... Dar eu vreau să declare că Sonia Craiu nu a făcut ce se spune acolo că a făcut.

— Sonia, eu înţeleg... Dar, necitind cartea, e imposibil să ştii dacă nu sunt şi lucruri adevărate.

— Cred că spun fraza asta pentru a o sută oară... Miruna... De ce crezi tu, că eu aş fi putut să fac ce scrie în cartea aia?

— Eu nu cred nimic. *Tu* crezi, şi de asta eşti la mine în vizită, să-ţi recomand un avocat, care să obţină de la scriitorul ăla o dezminţire că nu e vorba despre tine. Deci, dacă nu e nimic de crezut acolo, în cartea pe care n-ai citit-o, atunci nu ne rămâne decât să bem o cafea, să vorbim despre pantofi şi după aia să pleci acasă. Dacă însă vii la mine să te ajut, nu-mi faci procese de intenţie, fiindcă nu e în regulă.

— Scuze, n-o lua aşa...

— Acum... Eu am citit cartea. Nu este doar sex. Sunt multe gânduri ale personajului feminin, multe raportări la cei din jur, conversaţii întregi, portrete ale altor personaje. Ei bine, o bună parte dintre acestea seamănă cu lumea noastră. Cu această gaşcă. Căsnicia fetei ăleia seamănă cu povestea dintre Dan şi tine. Seamănă... Asta e. Iar regula cu un avocat este că dacă vrei să te poată ajuta, trebuie să-i spui exact ce s-a întâmplat.

— Nu pot să o citesc. Tot îmi fac vânt şi nu pot. Mi-e groaznic de frică...

— Asta am învăţat-o de la un farmacist bătrân. Când eram puştoaică, mi-era frică să merg la doctor. Mi-era frică de ce urma să aflu... Şi el mi-a spus că, dacă ajunge doctorul să vadă ceva în neregulă, înseamnă că oricum răul s-a întâmplat, e acolo. Aşa că nu mai ai de ce să te temi. Răul s-a întâmplat, Sonia. Hai să vedem dacă putem să-l rezolvăm.

Nu mi-e clar de ce am intrat în jocul ăsta. Ea nu-mi place în mod deosebit, bărbat-su, nici atât. Dar e ceva, în tot cazul acesta, care mă stârneşte. Sonia nu se comportă ca o femeie prinsă de soţ în pat cu amantul. E speriată de ce nu ştie, nu, de ce ştie. Nu vrea să acopere ceva ce s-a întâmplat, nu caută justificări pentru fapte trecute. Dacă eşti conştientă că ai făcut o prostie şi cineva te-a dat în fapt, te uiţi să vezi cât anume din ce ai făcut a fost dezvăluit. Şi cum poţi găsi elemente care să explice dezvăluirile, care să te exonereze. Însă ea exact asta nu caută. Am instalat-o la mine în mansardă, i-am pus muzică ambientală, i-am făcut un ceai relaxant şi i-am pus cartea în braţe.

— În timp ce tu citeşti asta, eu mă duc peste Răzvan să vedem cum

ajungem la domnul Bratu. Dacă ţi-e foame, îţi las nişte gustări în frigider. Vegetariene, că noi suntem de trei săptămâni la cură. Pentru orice ai nevoie, vorbeşti cu filipineza, cu Tala.

Eu ştiam mai mulţi avocaţi decât Răzvan, care nu mai practicase de ani de zile. Dar cu el e bine să vorbeşti când te apucă să faci vreun gest important. Ori de câte ori vrei să te arunci cu capul înainte într-un subiect cu o adâncă încărcătură morală, el e omul care te poate opri. Nu-mi dau seama de unde are asta, dar ştie exact cum să-ţi arate cât de meschină e lumea şi cât de idiot eşti dacă îţi pui pielea la bătaie ca să o salvezi. Am crezut că e vorba de taică-su, dar, după o linie lungă de petreceri cu „foşti", la care a trebuit să particip, am constatat că ăia, burtoşi, grobieni şi beţivi, cu un car de pete pe conştiinţă, sunt patrioţi. Le pasă de entităţi abstracte, ţară, naţiune şi de noţiuni la fel de abstracte, demnitate, respect, camaraderie, sacrificiu. Răzvan ţi le poate demonta în două fraze. Dar nu în faţa lui taică-su. Acolo e trup şi suflet. Fiindcă ştie exact că nu contează. Ce dacă îi lasă pe nişte moşuleţi, care o dată au fost puternici, să se simtă bine. Ce dacă ascultă împreună cu ei cântece de demult şi lăcrimează la unison. La finalul unuia dintre primele chiolhanuri la care am fost împreună, era un Sfântul Petru sau un Sfântul Gheorghe, ne-am certat o seară întreagă. Eu făcusem Piaţa Universităţii, votasem mereu cu partidele anticomuniste, strânsesem semnături pentru Punctul 8 de la Timişoara. Ei, securiştii, erau răul suprem al României. Ei trebuiau demascaţi şi trebuiau făcuţi să plătească. Dar, după câteva ore de schimburi de replici, mai mult ale mele, m-am dezumflat. Nu ştiu nici acum de ce. Cumva, am simţit că sunt o caraghioasă. Nici nu eram eu chemată să trag vreo concluzie semnificativă, nici nu era nimic atât de important care să-mi afecteze viaţa. Şi atunci de ce atâta scandal? Aşa că, am rămas cu fraza lui Răzvan, dacă ţie ţi-e bine purtând discuţia asta, e în regulă, vorbim, dar, dacă nu te ajută în niciun fel, de ce ne pierdem timpul? Oricum, noi nu vom rezolva niciodată nimic pe această temă. În schimb, putem să trăim excelent, văzându-ne de ale noastre. Ştiu, e incorect. Dar e atât de comod şi de eficient. Până să-l cunosc pe Răzvan, am crezut că eu contez foarte mult şi că voinţa mea de a face lucruri este fundamentală şi definitorie. Acum, cred tot mai mult că este importantă doar capacitatea noastră de a ne face bine sau rău. Şi, uitându-mă de ani buni cu alţi ochi la lume, constat că mulţi, foarte mulţi îşi nenorocesc vieţile în numele unor idei, pe care şi le asumă nemestecate, şi apoi se îneacă de tot cu ele.

— Aşa... Deci Sonia îl înşală pe Dan. Care e noutatea? Şi prima l-a înşelat cu jumate din doctorii din Bucureşti. Dacă arăţi cum arată Dan, te porţi cum se poartă el, şi îţi mai şi iei nevastă cu decenii mai tânără şi bună pe deasupra, fenomenul e inevitabil. Nu mai vorbesc de zvonul că Sonia ar fi

fost virgină. Cât de crud poţi să fii ca om, ca să-ţi doreşti pentru o femeie, pe care cică o iubeşti, ca singurul lucru pe care îl va vedea ea vreodată în pat să fii tu, iar tu să arăţi ca Dan.

— E în regulă... Nu-ţi place Dan.

— Nici măcar asta. Mi-e indiferent. La fel şi ea. Exceptând fizicul. Mă rog, fizicul de acum vreo zece ani, cincisprezece ani.

— Eşti sigur că nu eşti pe lista celor douăzeci şi şapte?

— Scumpete. Totdeauna, totul se află... Iar, dacă totuşi nu se află, e numai o întâmplare, care nu are nimic de-a face cu dibăcia ta de a te pitula. Altfel spus, ar fi trebuit să fiu un tâmpit, ceea ce nu sunt, să pun în pericol căsnicia cu tine, pentru o bucată din curul Soniei, sperând că tu nu vei intra în posesia acestei informaţii. Dar, ca să fiu cinstit, nu mi s-a părut niciodată că fata asta s-ar uita în jur. Cel puţin în gaşcă. Oricum... Ce treabă avem noi cu subiectul?

— Niciuna, în principiu. Dar aş vrea să găsim o cale să vorbim cu autorul cărţii, cu Sorin Bratu, şi să ne prindem ce a vrut să facă, de unde are datele respective, de ce se ocupă de Sonia? Chestii din astea... Şi soluţia care i-a trecut Soniei prin cap este să trimitem un avocat. Poate îl şi sperie un pic. Nimeni nu se simte confortabil când stă de vorbă cu un avocat.

— Nimeni nu se simte confortabil când stă de vorbă cu un procuror. Avocaţii nu mai sunt ce-au fost. Şi vrei să-ţi fac rost de un avocat? Altul decât mine...

— Nu. De avocat fac eu rost. Chiar am persoana potrivită. Aş vrea o intrare la scriitorul în cauză. Să nu mergem nepregătiţi. Un telefon înainte, de la cineva care-l cunoaşte, astfel încât întâlnirea să fie reuşită, iar avocatul să aibă şi oarece succes.

— Asta se poate, dar vezi în ce te bagi.

Sonia nu mai era acasă. Tala mi-a ciripit în anglo-hispano-română că a plecat la scurt timp după mine, ceea ce înseamnă că nu s-a apropiat de carte şi am rămas în acelaşi loc. Răzvan găsise intermediarul, eu am convocat avocatul şi l-am trimis la Sorin Bratu cu întrebările mele, fiindcă pe ale Soniei nu le aveam.

SONIA

Dragă Lori, azi nu m-am dus la clinică, nu am făcut nimic normal, nici nu ţin minte dacă i-am dat de mâncare lui Alex sau ce i-am dat de mâncare. Am fost în vizită la Miruna şi am rugat-o să mă ajute să angajez un avocat, care să-mi rezolve problema cu cartea. Toţi se uită la mine fie ca la o nemernică,

fie ca la o bolnavă. Când a plecat din casă, m-a aşezat într-un fotoliu, mi-a dat un ceai, a pornit muzica şi m-a învelit. Eu asta fac de ani de zile cu oameni bătrâni şi bolnavi. Îi bag în pat, le creez un mediu plăcut, calm, liniştitor, le dau medicamente şi îi veghez până la capăt. Ca să moară cu demnitate. Fără a le fi ruşine de starea în care au ajuns. Fără a se simţi în plus. Nedoriţi. Poveri pentru cei mai tineri. La mine în clinică, ei sunt subiectul şi toată lumea se învârte în jurul lor. Sunt respectaţi, bătrâneţea lor nu incomodează pe nimeni. Nu stau în drumul nimănui. Cei de acolo îşi doresc să-i învelească, să le poarte de grijă, să le vorbească frumos, să le dea medicamentele, să-i ajute să meargă. Eu nu vreau asta pentru mine. Nu acum. Nu la patruzeci de ani. *Eu* am grijă de alţii. Înţeleg că ai ajuns să mă urăşti. Nu înţeleg de ce... Fiindcă ştiu că nu am făcut nimic rău. Nu ţi-am făcut nimic rău. Pur şi simplu, deodată, în lumea mea se întâmplă ceva şi eu nu ştiu încotro să mă îndrept. Nu ştiu... Sunt atât de mulţi ani de când eu nu adorm fără să vorbesc un pic la telefon cu tine. Acum nu mai pot face asta, fiindcă tu mă urăşti. Tu mă urăşti, fiindcă un om, pe care nu-l cunosc, a scris într-o carte că m-am culcat cu douăzeci şi şapte de bărbaţi. Şi tu l-ai crezut pe el. Nu ştiu de ce. Ieri, întinsă şi învelită, pe fotoliul Mirunei, am răsfoit cartea aia. Şi nu e nimic interesant. Unde sunt eu acolo? Am găsit capitolul cu vitraliul... Eu, eu să-i fac sex oral unuia, pe care abia l-am cunoscut, într-o maşină, în faţa casei soacră-mii? Şi tu mă întrebi de ce nu ţi-am povestit asta? Nu ţi-am povestit asta, fiindcă nu s-a întâmplat, şi nu se va putea întâmpla vreodată. Tu ştii că mie mi-e foarte greu să-i fac asta lui Dan. Asta fără a mă gândi la HPV, la care oricum mă gândesc cu groază mereu. Mai era o scenă cu un mulatru care mă agaţă într-un club şi merg la el în apartament. Dumnezeule, Lori... Unde sunt eu aici? Şi îi povestesc, înainte de partida propriu-zisă, fanteziile mele cu negri. Şi, în timp ce mă joc cu podoaba lui, fac diverse comparaţii cu instrumentele similare ale altor bărbaţi, şi-l declar câştigător... Apoi, îi cer să mi-o tragă pe balcon, în aer liber, ca să simt aerul nopţii şi, în secret, să sper să mă vadă cineva şi să mă invidieze. Sau episodul cu cei doi colegi de liceu sau facultate, nu mai reţin, cu care fac o partidă în trei. Toate lucrurile astea sunt trecute în cartea aceea în dreptul meu, iar tu le-ai crezut într-un asemenea hal, încât ai ajuns să mă urăşti, fiindcă nu ţi le-am spus?

M-am oprit câteva minute, am respirat, am plâns din nou şi m-am reapucat să-ţi scriu. Fiindcă mă înfurii şi nu asta vreau. Vreau să vorbim din nou, vreau să ştiu că am unde să sun, vreau să te am din nou în viaţa mea. Eram cumplit de speriată de cartea asta. Acum însă m-am liniştit... Nu este despre mine. Chiar dacă voi asta credeţi. În mod normal, eu ar trebui să fiu supărată, să fac scene, să vă scot ochii. Mă pricep foarte bine. Dar nu e cazul. Acum îmi doresc să uit tot şi să revin la viaţa mea de dinainte. Îl aştept şi pe

Dan să-i povestesc prin ce am trecut, apoi, sper să pot pleca într-o vacanţă undeva pe o insulă frumoasă. De acolo, mi-aş dori enorm să te sun şi tu să-mi răspunzi. Nu ştiu... Gândeşte-te. Mâine, la un moment dat, o să vin la tine, o să-ţi bat la uşă şi o să aştept să-mi deschizi. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca şi cum am fi vorbit la telefon cu o seară înainte. Ca şi cum n-aş fi fost nevoită să îţi trimit mailul ăsta. Noapte bună.

LORI

Eu nu o urăsc pe soră-mea. Nu am cum. Lângă ea am stat mai mult decât lângă oricare dintre bărbaţii cu care am trăit, căsătorită sau nu. Ei i-am spus tot ce se poate spune într-un dialog omenesc şi de la ea am auzit, de asemenea, totul. Dar am aflat că fusese o mare minciună ce-mi povestea ea. Însă, cu toate astea, nu pot să o urăsc. Pur şi simplu nu mai suport să o văd. Fiindcă, nu înţeleg de ce a fost nevoie să mă mintă. Nu gestul ei mă sperie, ci inutilitatea lui. Toţi minţim... Cu sau fără rost. Dar nu am crezut că există ipoteza unei minciuni permanente, elaborate, puse peste întreaga viaţă, ca o cuvertură curată şi colorată, pe un pat murdar şi plin de pureci. Eram studentă în primul an la facultate şi am fost cu un băiat şi cu încă nişte prieteni într-o excursie în nordul Moldovei, şi la hotelul ăla din Rădăuţi, parcă, am văzut scena asta. O cameră normală, un pat normal, acoperit cu o pătură albastră sub care, atunci când am ridicat-o, colcăiau gândaci. Ştiu că am ţipat la recepţioner, şi omul mi-a răspuns un pic uimit că, dacă nu ne place camera aia, ne poate oferi, fără nicio supărare, o alta. Şi a pus pătura la loc pe pat. A mai şi netezit-o, să arate bine. Un gest tâmpit, o minciună tâmpită. Următorul client va intra în cameră, va da cuvertura deoparte şi va vedea gândacii. Atunci care e şmecheria? Mi-am numărat într-o noapte bărbaţii. Sunt mai mulţi, nu, doar douăzeci şi şapte... Şi cui îi pasă? Pe unii aproape nu-i mai ţin minte, cu alţii nu mai reţin exact cât am fost sau ce am făcut. Despre alţii, sunt în stare să ofer detalii precise. Foarte precise... După mailul de azi-noapte, am vrut să-i dau un telefon. Dar am preferat să nu fac nimic. Am vrut să mă gândesc. Pentru că, recitindu-l de mai multe ori, şi apoi uitându-mă din nou în carte, am ajuns la concluzia că s-ar putea să mă fi înşelat. Sonia nu e mincinoasă. E nebună. În acel roman, sunt pagini întregi de convorbiri, pe care ea le-a avut cu mine, sunt amănunte, pe care le-am auzit din gura ei, sunt descrieri de scene, pe care eu le ştiu de la ea. Dacă ea nu se recunoaşte în ele, înseamnă că a luat-o pe mirişte. Rău de tot. Aşa că am căutat-o pe Maria, care oricum lucrează pentru soră-mea, şi o cunoaşte binişor aş zice. Nu i-am detaliat motivul telefonului, dar mi-am stabilit o

întâlnire cu ea în după-amiaza asta. Până atunci, poate apare şi Sonia, şi mă lămuresc suplimentar. Probabil că nu ar fi fost cazul să reacţionez, aşa cum am făcut-o, să nu-i mai vorbesc şi să-i spun ce i-am spus, dar şocul pentru mine a fost teribil. Acum însă mă simt rău. Ca după moartea lui taică-meu. Cu care nu ţinusem legătura ani de zile, cu care mă certasem trei sferturi din viaţă şi pe care-l iubisem cu disperare. Ar fi trebuit să fiu acolo pentru ea, să încerc să o ascult... Sonia a adus trei tipuri de îngheţată, frişcă şi nişte pişcoturi subţiri, foarte crocante, date prin glazură şi pudrate cu fulgi de ciocolată. M-a pupat pe obraz, s-a dus ţintă în bucătărie, unde a început să aranjeze masa, a scos din dulăpiorul de peste frigider castronelele, pe care tot ea mi le cumpărase din Italia, a pus în ele câte o lingură consistentă din fiecare soi, ciocolată cu cireşe amare, *dulce de leche* cu *cookies* şi *sorbetto* de lămâie verde, apoi deasupra o porţie mare de frişcă şi, după ce a mai scotocit la mine în cămară, sirop gros de la dulceaţa de coajă de portocală. Mi-a zâmbit, mi-a făcut semn din ochi să mă aşez şi s-a apucat să mănânce liniştită şi cu multă poftă.

MIRUNA

Şi s-a întors avocatul... Eram curioasă şi oarecum pusă pe fapte mari. Îmi construisem deja scenariile în care scriitorul se dădea cocoş, iar eu mă duceam grămadă peste el şi-l călcam în picioare. Dar nu era cazul. Totul se rezolvase. Fusese mai mult decât cooperant, semnase toate hârtiile puse în faţă şi se comportase civilizat şi prevenitor. Avocatul pe care-l trimisesem la el era tânăr, dar lucra de ani de zile cu mine în tot ceea ce însemna protecţia animalelor, ONG-uri, care luau bani şi de afară şi de aici, se prefăceau că adună căţeii de pe stradă, pentru că a doua zi să le dea drumul, fără ca măcar să le facă o injecţie, să-i cureţe sau să îi hrănească, primării puse pe căsăpit, jurnalişti isterici care incitau lumea fie pentru eutanasie, fie împotriva ei, pensionari demenţi care luau situaţia în mâini şi puneau otravă pe unde apucau, în speranţa că vor lichida toate patrupedele din lume sau măcar din faţa blocului lor. Era un avocat atent la nuanţe, care ştia bine litigii, chiar dacă nu avea practică în speţa în cauză. Dar cine avea experienţă în aşa ceva...

— Ce să vă spun? Mi s-a părut uimit şi uşor jenat de toată încurcătura. El a formulat astfel, *încurcătură.*

— De unde o ştia pe Sonia? De ce i-a dedicat cartea?

— A văzut un reportaj cu ea la un ştiu ce post de televiziune. Despre clinica ei de geriatrie. I-a plăcut cum a vorbit... Şi, dacă e să mă întrebaţi pe

mine, i-a plăcut şi cum arăta. Şi i-a dedicat cartea. Probabil că spera ca doamna Craiu să-l contacteze.

— Tu l-ai crezut?

— Şi da, şi nu...

— Detaliază.

— A semnat prea repede... Nu a pus nicio întrebare. De fapt, nu ştiu sigur dacă era jenat sau juca un rol. Când îi aşezi unui om o hârtie în faţă, în principiu nu o semnează pur şi simplu. Se uită pe ea, cere timp să se consulte, încearcă să negocieze cu tine. Chiar dacă aici nu prea era nimic de negociat. A confirmat că niciunul dintre personajele din carte nu este inspirat din realitate, că orice asemănare între Simona Costin şi doamna Sonia Craiu este absolut întâmplătoare şi nedorită, şi că singura referire la doamna Craiu este cea din dedicaţie, care a fost generată de impresia pozitivă pe care aceasta i-a lăsat-o în urma unui interviu televizat.

— Nu prea e logică explicaţia. Câte cărţi poate scrie un om într-o viaţă? Zece, cincisprezece... Câte gagici care arată bine vede în aceeaşi viaţă? Sute... Cum să dedici o carte, la care ai muncit un an, poate mai mult, unei persoane pe care ai zărit-o zece minute la televizor, vorbind despre o clinică de geriatrie? O fi Sonia fată frumoasă, dar nu e nici Miss Univers, nici nu a descoperit tinereţea fără bătrâneţe. Are grijă de nişte moşuleţi cu bani. Şi are grijă profesionist. Totuşi, de aici, până la dedicaţie... Nu-l cred.

— Nici eu neapărat. Dar, repet, omul a semnat tot ce i-am pus în faţă. Nu mai aveam ce să obţin de la el.

— A semnat repede, fiindcă l-ai speriat?

— Nu am simţit asta. A semnat de parcă nu conta.

— Da... Dubios. Însă, una peste alta, noi ne-am atins scopul. Sonia are o hârtie la mână. Cred că subiectul e închis.

LORI

— Bună, Maria... Ce mai faci?

Şi în timp ce ea îmi povestea ceva neinteresant despre un soţ minunat, copii agitaţi şi părinţi morţi sau pe cale să o facă, eu mă gândeam cum să-i spun că aş vrea să-şi consulte şefa, aflată într-o potenţială criză conjugală, într-un scandal aproape public, de care însă nu-şi dă seama, deoarece, după toate aparenţele, nu mai are minţile la ea acasă. Însă Maria era exact cea pe care mi-o aminteam. Au urmat nişte relatări plate despre câini, doi la număr, despre micuţa lor casă de la ţară, unde în grădină cresc numeroase legume bio cu care ea îşi hrăneşte familia, chiar face şi compoturi, gemuri şi

conserve din surplus, despre vacanţele la diversele lacuri din Munţii Carpaţi, dar şi în vortexurile de energie din aceiaşi munţi, unde simţi o adevărată legătură cu natura şi o pozitivă reconfirmare a prezenţei binelui pe planeta noastră.

— Ţie cum ţi s-a părut Sonia în ultima vreme?

— Neliniştită...

— Mai mult ca de obicei? Sau neliniştită, aşa cum e Sonia în fiecare zi din viaţa ei?

— N-am sesizat nimic în plus, dar nu ştiu dacă ar fi trebuit să sesizez ceva.

— Eu cred că Sonia are probleme mari. Şi cred că problemele ei au legătură cu specialitatea ta. Cu meseria ta... Şi mai cred, de fapt, te rog să stai de vorbă cu ea, fiindcă nu e deloc bine ce se întâmplă.

Dar, aşa cum îmi spuneam un pic mai devreme, Maria este exact cea pe care mi-o aminteam. Ea recită toate povestioarele ei fără sare şi fără piper, perfect conştientă că nu interesează pe nimeni, doar ca să aibă timp să analizeze ce se întâmplă. În ce s-a trezit ea băgată. Care este miza, ce vor interlocutorii, cum să se comporte. Vorbeşte tărăgănat şi furnizează multe detalii sinistru de neinteresante. Te dezarmează prin banalitate, te ucide prin plictiseală şi, când începe să comunice pe bune, te prinzi pe cine ai în faţă. Că acum, după ani de meserie, e aşa, e de înţeles, dar tot la fel se comporta şi în liceu. Era cel mai şters personaj din încăpere, asta ca să nu spun că era personajul care arăta cel mai rău din încăpere, dar întotdeauna afla cele mai multe lucruri. Îţi spunea cu precizie cine e combinat cu cine, cine doreşte pe cine, cine pe cine urăşte, cine minte şi cine toarnă. Probabil că a ajuns psihoterapeut, fiindcă posturile de anchetatori erau ocupate.

— Maria... Realizez că situaţia este ingrată. Dar nu apelam la tine dacă nu consideram că Sonia chiar are nevoie de un ajutor calificat, binevoitor şi discret.

— Am înţeles asta. Şi acum aştept să aud motivaţia unei asemenea cereri. Fiindcă mie, Sonia nu mi se pare a fi în postura descrisă de tine.

— Să o luăm cu începutul. A apărut o carte, *Libertate* se cheamă, scrisă de acest Sorin Bratu, un autor cunoscut de romane pentru femei. L-am căutat şi l-am găsit pe net, sunt şi cronici pozitive. Vreo două spuneau că este de departe cea mai bună producţie a lui, fiindcă surprinde foarte exact vocaţia de independenţă a femeii postrevoluţionare şi, de asemenea, înţelege resorturile şi mecanismele de gândire ale nevestei moderne. Mai e lăudat că este o carte scăpată de inhibiţii, dar care nu cade niciodată în vulgaritate, deşi tema ar putea conduce acolo. În altă parte se spune că autorul este un foarte fin cunoscător al sufletului feminin, pe care-l priveşte cu căldură şi cu înţelegere, în fine... Un succes. Cartea este dedicată Soniei. Uite... *Doamnei*

doctor Sonia Craiu, pentru tot ceea ce a făcut. Iar conţinutul este o poveste despre o tânără doctoriţă, proaspăt căsătorită cu un bărbat mai în vârstă. Când acesta pleacă în America pentru câteva luni, ea se culcă rând pe rând cu douăzeci şi şapte de bărbaţi. De ce tocmai douăzeci şi şapte? Fiindcă urma să împlinească douăzeci şi şapte de ani şi nu mai avusese nicio experienţă sexuală în afara celei conjugale. Aceste amoruri, descrise destul de amănunţit, constituie tema cărţii. Nebunia este că, personajul feminin, seamănă foarte, foarte tare cu Sonia. Eu regăsesc în carte fraze pe care ea mi le-a spus de-a lungul vremii. Obsesii de-ale ei... Poveşti pe care le-am auzit de la ea. Oricum, nu despre bărbaţi reali. Eu nu am auzit de la Sonia nimic despre vreo aventură sau ceva în genul ăsta. Dar toate discuţiile noastre, inclusiv felurite abordări foarte intime, sunt acolo. Şi sunt vorbele ei. Bun... Soniei i-a fost frică să deschidă romanul, m-a pus pe mine să-l citesc, eu m-am enervat, fiindcă am avut senzaţia că m-a minţit toţi anii ăştia. Cert este că, până la urmă, a reuşit şi ea să răsfoiască nişte pagini, destule dacă e să mă întrebi pe mine, şi a ajuns la concluzia că nimic de acolo nu este adevărat. Că acea carte nu se referă la ea. Ceea ce pe mine mă conduce la ideea de nebunie. Să-ţi dau un exemplu... Sonia are o relaţie proastă cu soacra ei. Când o apucă, îi spune boieroaica. Fiindcă, vezi bine, e de familie bună şi i-a dat peste nas cu asta. Eu nu sunt de acord. Cred că femeia aia s-a comportat corect cu ea, dar nu contează. La prima vizită a ei în casa viitorului soţ, viitoarea soacră a făcut o supermasă. De asta, grandioasă. Exces în stare pură. Sonia a interpretat-o ca pe o tentativă a bătrânei de a o pune la colţ. Noi suntem dintr-o familie mai degrabă modestă, dintr-un orăşel de provincie. Eu nu am problema asta, ea a avut-o mereu. La deschiderea festinului, a adus un bol cu gheaţă pe care era pus un castronel de cristal plin cu icre negre. Ţi-e clar că soră-mea nu mâncase până atunci caviar. Şi, candidă, spune asta la masă. La care mama lui Dan enunţă: „o masă de sărbătoare fără icre negre nu este o masă de sărbătoare adevărată". Sonia notează, şi, la următoarea întâlnire cu Dan, nu stăteau împreună, cumpără cu o căruţă de bani o cutie de icre negre, se dă cu ea pe tot corpul şi îi spune omului siderat: „un futut fără icre negre nu e un futut adevărat, domnul e servit!". Ei bine, faza asta e în carte. Cum poate să-mi spună Sonia că nu e despre ea. Şi ca asta sunt zeci... Zeci de poveşti, replici, gesturi, istorii pe care Sonia mi le-a povestit.

— Şi cum au ajuns toate acestea în carte?

— Nici asta nu ştiu. Dar am hotărât să nu mă mai întreb. Fiindcă, întrebându-mă asta, am ignorat problema reală a surorii mele şi m-am comportat prosteşte. Să facă pe detectivul cine-o vrea, eu vreau să o ajut pe ea.

— În ce sens te-ai comportat prostește?

— Contează?

— Eu știu? Poate contează...

— Înainte de a citi cartea, eram convinsă că este o prostie. Sonia fusese alertată în legătura cu romanul de o prietenă a ei, despre care eu nu am cea mai bună impresie. Și, tocmai de aceea, am crezut că nu poate fi decât o prostie. Sonia, subiect de povestire licențioasă? Imaginează-ți surpriza mea când am constatat că Sonia putea fi eroină de aventuri erotice. Și m-am enervat. Fiindcă am avut certitudinea că m-a mințit. Noi două vorbim foarte mult. Și foarte multe... Aș fi putut afirma că știm totul una despre cealaltă. Absolut totul. Și deodată cu descopăr o viață paralelă a Soniei, la care nu fusesem parte. Decât pe bucățele. Numai ce dorise ea să-mi relateze. Numai ce dorise ea să împărtășească. Pe scurt, mă mințise. Cel puțin eu asta am simțit. Așa că m-am enervat și am decis că nu mai vorbesc cu ea. Nu i-am mai răspuns la telefon până ieri, când mi-a trimis un mail care m-a înmuiat. Ne-am văzut, a venit la mine, am mâncat înghețată și am tras concluzia că e dusă. Și te-am căutat pe tine.

— De ce crezi că te-ai comportat prostește?

— Acum ce faci, terapie cu mine?

— Nu. Doar vorbesc normal cu tine. Deci, de ce crezi că te-ai comportat prostește? Crezi că de fapt nu te-a mințit?

— Nu știu ce să zic. Probabil că undeva există și o minciună, dar nu cred că e foarte important. Important este ca ea să fie bine. Și sunt foarte convinsă că nu e bine.

— Lori... Aș vrea să îți fie clar un lucru. Eu nu dau verdicte profesionale decât oamenilor care mi se adresează în acest scop. Sau pacienților unor instituții medicale. Dacă tu ai o problemă, voi fi bucuroasă să te ajut. Sonia nu a vorbit cu mine despre acest subiect, deci, pentru mine, acest subiect în conjunctură cu Sonia nu există.

— Dar subiectul există. E grav. Fata asta își poate pierde căsnicia și, în paralel, eu cred că deja și-a pierdut mințile. Nu e doar șefa ta. Ți-e și prietenă. Lasă-mă cu fițele astea de *Doctor House*. Că nu ești la televizor.

— Repet... Dacă tu ai o problemă, tu îmi poți cere ajutorul. Dacă Sonia are o problemă, știe exact unde să dea de mine.

— Și dacă nu știe că are o problemă?

— Dacă lucrurile arată cum spui tu, sigur Sonia va afla, mai devreme sau mai târziu, că are o problemă. Și atunci mă va căuta. Plus, încă un detaliu, Sonia nu este șefa mea. Eu nu am șef...

IRINA

Nu era doar o ambiţie. Doru asta crede, fiindcă îi e comod să judece aşa. Dar nu e ambiţie, ci revoltă. Şi loialitate. E petrecerea mea, de ziua mea, în casa mea şi eu nu o vreau pe Sonia acolo. Nu o mai vreau. Nu când ştiu ce ştiu despre ea. Nu alături de Dan, care este cel mai bun prieten al lui Doru şi care va apărea ca un caraghios în mijlocul nostru. Eu nu pot şi nu vreau ca de ziua mea să mă prefac că mi-e bine, şi că toată lumea de acolo mi-e dragă, şi că sunt veselă, şi că sunt gazdă bună. Eu nu vreau să o văd pe fata aia şi nu vreau să-i văd pozând în cuplu fericit când despre ea apar cărţi porno, iar ea vine şi-mi spune în faţă cum şi-o trăgea cu diverşi necunoscuţi, în delegaţiile în care mergea pe banii lui bărbat-su. Care a făcut-o om. Care a luat-o din cotineaţa ei de provincială, din hăinuţele ei de la mâna a doua, din destinul ei de viitoare gospodină, şi a făcută patroană de clinici şi vedetă în societatea noastră. Nu asta îi faci unuia care îţi schimbă în bine viaţa, chiar dacă e mai bătrân decât tine şi, la un moment dat, te trimit hormonii la plimbare. Iar dacă îi faci asta, te aştepţi la consecinţe. Măcar din partea mea.

— Mai e ceva Doru... Care ţine de tine. Şi ţi-am mai zis asta. Va veni un moment, care nu e atât de departe, când bunul tău prieten Dan se va uita la tine în ochi şi te va întreba cum de ai tăcut când ştiai ce se întâmplă. Cum de ai invitat-o la tine în casă, la noi în casă, când aveai toate informaţiile.

— Dar noi nu avem toate informaţiile. Noi credem că ştim, fiindcă tu te-ai decis, definitiv şi irevocabil, că fata aia e o curvă. Ţi-a povestit şi Miruna... Scriitorul ăla a scris negru pe alb că nu e vorba de Sonia acolo.

— Auzi, puiule... Dacă mai multă lume vine la tine şi-ţi spune că eu, nevastă-ta, mi-o pun cu feluriţi domni, iar apoi mă auzi şi pe mine debitând poveşti dubioase despre beţii prin străinătate cu alţi domni, te-ai linişti dacă de undeva apare o hârtie, care ţi-ar garanta că nu e nimic? Vorba veche... Dormi liniştit, nevastă-ta se regulează lângă tine. Dacă ai fi tu în locul lui Dan, hârtia aia ţi-ar folosi la ceva?

— Dar nu crezi că e cazul ca Dan să decidă dacă hârtia aia înseamnă ceva? Să nu vorbim noi înaintea lui.

— Dacă îl informează cineva pe Dan. Fiindcă deocamdată cu toţii ştim câte ceva despre subiect, îl comentăm, ne enervăm, dar pe Dan nu-l anunţă nimeni că este subiect de cărţi cu bulină roşie, interzis sub optsprezece ani.

— Mâine se întoarce şi, probabil, o să-i spună Sonia. Miruna asta a înţeles. Că Sonia a vrut hârtia aia de la avocat, ca apoi să-i povestească lui Dan.

— De ce oare? De ce nu i-a spus din prima? Revin cu o întrebare care ştiu că nu-ţi convine. Ţie aşa ţi-ar plăcea să se întâmple? Între noi doi, aşa ţi-ar

plăcea să se întâmple? Când vin să-ţi spun ceva nasol, am la mână şi o hârtie de la avocat. Poate se duce direct cu avocatul la aeroport. Sau şi mai simplu... Nici nu se mai duce la aeroport. Îl trimite direct pe avocat să închidă subiectul. Cum ar fi? Domnul Craiu... Bună ziua. Sunt avocatul doamnei Craiu. Am aici o hârtie în care spune că informaţiile publicate, referitoare la cei douăzeci şi şapte de amanţi ai soţiei dumneavoastră, nu sunt reale. Vă doresc o zi plăcută. Soţia şi cecul meu vă aşteaptă acasă. Aşa ar fi bine?

— Bine, Irina... Sonia e o curvă. Şi ce vrei de la mine?

Dacă s-ar putea, să nu-i mai ţii partea de parcă ar fi maică-ta, Dumnezeu să o odihnească. Să nu te mai uiţi la ea ca la minunea lumii, fiindcă nu e. E o femeie banală cu bube în cap, rea şi egoistă, care nu a fost în stare să-şi facă bărbatul fericit, deşi amărâtul ăla i-a dat tot ce şi-a dorit. Să înţelegi că nu e greu să fii ca ea. Toate sunt ca ea. E greu să fii ca mine. Care am în vine pofta de bărbaţi, şi pofta de libertate, şi cheful de fugit în lume cu unul care arată o idee mai bine, dar le-am uitat pe toate, fiindcă exişti în viaţa mea, şi fiindcă ai fost bun cu mine, şi fiindcă la un moment dat, demult, m-ai înţeles şi m-ai iubit. Ea n-are instinct de prădător. E o găină cu penaj frumos, care de-abia aşteaptă să fie jumulită. Ea trebuia să fie cuminte, fiindcă e cuminte. Dar a ales altă cale, din prostie şi din plictiseală, nu din nevoie. N-au împins-o pe calea asta nici sângele, nici trecutul. Ci întâmplarea... Evident că nu au existat douăzeci şi şapte de amanţi. După cum e evident că nici hârtia aia nu înseamnă nimic. Fiindcă, de întâmplat, s-au întâmplat porcării. Dar suntem noi proşti şi credem. Şi chiar aş fi dispusă să cred şi să o las moartă, dacă tu ai fi de partea mea. Dar nu eşti... Eşti de partea ei, chiar şi când îşi bate joc de cel mai bun prieten al tău şi de toate ideile în care tu crezi.

— Nu vreau nimic de la tine. Vreau ca fata asta să nu vină la petrecerea de ziua mea. Asta e tot. Cum rezolvăm, asta e treaba ta. Tu eşti băiatul deştept.

MARIA

Sonia fredona o temă muzicală la modă. Ceva ce-şi pusese şi fiică-mea ca sonerie pe telefonul mobil. Una dintre sonerii, aceea care corespunde numărului de telefon al prietenei celei mai bune. Prietena are şi ea, reciproc, aceeaşi piesă legată de numărul fiică-mii. Când eu şi Lori am vrut să spunem liceului că suntem poate bune prietene, cele mai bune, ne-am îmbrăcat identic la o petrecere dată în sala de sport, sâmbătă seara. În negru... Mulate amândouă şi cu eşarfe roşii pe care le împrumutasem de la o mătuşă stewardesă. Numai că eram doar îmbrăcate identic, fiindcă, de arătat, arătam diferit. Pe poponeţul ei rotund, pantalonii stăteau într-un fel, pe sânii

ei măreţi şi fără sutien, bluza mulată pocnea, iar roşul din eşarfa rima perfect cu buzele ei, de asemenea, roşii. Eu am fost şi am rămas spectaculoasă ca Bărăganul, şi palidă, chiar dacă aş mânca vitamine, în orice cantitate posibilă. Aşa că nici liceul, nici băieţii din el nu au sesizat vreo asemănare între noi două. Ea a fost dansată toată petrecerea, eu am stat mult de vorbă cu un coleg părăsit de iubită şi cu o colegă părăsită de iubit şi, până să plec singură acasă, am reuşit să-i combin. Şi combinaţi sunt şi în zilele noastre.

— Sonia... Ai un minut?

— Unul, da... Dar mai multe nu, fiindcă trebuie să fug la aeroport să-l iau pe Dan.

— Te las atunci. Vorbim altă dată.

— Nu-i aşa grav. Ce voiai să-mi spui?

— Doar că aş vrea să plec în vacanţă săptămâna următoare, şi am de gând să lipsesc vreo zece zile. Asta dacă nu te încurcă foarte tare.

— E foarte bine... Şi eu vreau să plec. Unde te duci?

— O să-i plimb pe ăia mici la mănăstiri.

N-o interesa deloc ce-i spuneam, m-a întrerupt aproape instantaneu, chiar nepoliticos, aş zice. Veselă şi nerăbdătoare, fără nicio intenţie de normă socială sau de conduită.

— Eu vreau să plec departe. O insulă, ceva... Cald, linişte şi departe. Un loc cu apă albastră, nisip alb, palmieri. Am văzut în reviste locuri incredibile. Dar nu m-am gândit niciodată că ar trebui să mergem şi noi acolo. În fond, pentru asta sunt banii. Să-ţi cumperi minute de linişte. Am citit de o insulă care nu are nici telefon, nici internet, nici acoperire pentru mobil, nici televizor, nici ziare. În rest, tot luxul din lume. Nu contează nimic din ce se întâmplă afară. Se întâmplă, tu nu afli. Poate să treacă, poate să nu treacă. Tu nu eşti atins.

— Nu eşti atins, până nu te întorci. Dacă s-a întâmplat ceva, când revii, trebuie să rezolvi. Nu?

— Da, dar ai câştigat nişte zile. Într-un loc frumos. Iar de rezolvat, până la urmă, tot o rezolvi. Numai că, în loc să stai înconjurat de ură şi de suspiciune, tot ce vezi în fiecare dimineaţă este nisipul alb, marea albastră şi un chelner dornic să-ţi să ofere cele mai bune lucruri din lume. Şi, după ce trece momentul dimineţii, realizezi că restul zilei va însemna tot numai nisip alb, mare albastră şi un chelner care să-ţi aducă ce-ţi trece prin minte. Eu cred că acel moment, când te prinzi că o zi întreagă şi, după aia, încă multe alte zile, nu vei avea parte decât de suma asta de lucruri frumoase, face toţi banii. Nu plaja, nu soarele... Senzaţia de bine infinit pe care o vei avea în prima dimineaţă acolo.

— Sună foarte, foarte ispititor... Şi când îţi propui să pleci în insula asta perfectă?

— Repede... Îl iau pe Dan de la aeroport, îl conving să-şi lase pacienţii în pace, vorbesc cu nişte amici de la o agenţie de turism, şi gata.

— Mă bucur pentru tine. E bine să putem fugi uneori de toate necazurile şi de toţi cei care ne fac necazuri.

— Draga mea... Nici nu ştii cât de multă dreptate ai.

— Sonia... Tu ai vreo problemă? S-a întâmplat ceva?

— Nu, Maria. Absolut nimic. Uneori, am dezamăgiri... Dar sunt un om matur, m-am obişnuit cu ele.

Senină, sinceră şi obosită. Şi foarte frumoasă... Cum le iese să rămână frumoase tot timpul? Să fie un subiect al privirilor celor din jur, al admiraţiei însoţite de invidie şi al bucuriei încărcate de pofte. Cum e să te mişti natural în haina asta perfectă, cum e să te strecori prin viaţă când inevitabil cineva se uită după tine cu un gând anume? Când nu există ipoteza ca, în fiecare minut al existenţei tale, să nu fii atractivă sau măcar interesantă pentru cineva. Să ai în permanenţă încă o opţiune, pe lângă varianta oficială. Şi mereu să ştii că poţi să alegi. Că nu eşti captiv în propria ta viaţă, în propria ta urâţenie, în propria ta limitare.

— Bună, Lori... Contrar instinctului meu şi a modelului pe care mi-am construit cariera, am vorbit totuşi cu Sonia. Care este perfect normală. Clar stresată, clar obosită. Dar normală. O să citesc şi eu volumul cu pricina şi, când mă întorc din vacanţă, mai vorbim. Dacă ai vreo neclaritate, după ce auzi mesajul ăsta, sună-mă. Zi frumoasă îţi doresc.

DAN

Sonia mea în rochie albă, plimbându-se distrată, neatentă este cred cuvântul potrivit, prin mijlocul aeroportului. Ochelarii de soare împinşi în vârful capului şi pălăria largă, tot albă, ţinută în mână, că doar n-o să stea acoperită într-o incintă. Se apleacă în dreptul unui stand de cărţi să vadă nişte titluri, deschide o revistă şi o închide aproape imediat, se aranjează câteva secunde într-o oglindă din spatele unei vitrine cu aparate foto şi, după aceea, aproape întâmplător, mă zăreşte şi pe mine, insul pe care venise să-l ia de la congrese şi să-l ducă acasă. Zâmbeşte, o idee mai veselă şi mai puţin neatentă, şi porneşte decisă către mine. Şi ca de obicei, măcar un bărbat se întoarce după ea, cu ochii după diversele detalii anatomice sau după tot întregul. Cred că ăsta e pleonasm. Dar, aşa îmi pare, că bărbaţii sunt interesaţi de ea în toată integralitatea ei. Mă întreabă cum a fost, îi spun că

plictisitor, şi chiar realizez că a fost foarte plictisitor, şi că deja artificiile astea, care înainte îmi dădeau un oarecare fior de bucurie, nu-mi mai spun nimic. Şiruri lungi de feţe, unele cunoscute, altele noi, poveşti tot mai neinteresante, seri la barul hotelului, fete vesele care se rotesc prin cadru, doar e plin de doctori cu bani din patru colţuri ale lumii. Nici să învăţ nu mai am chef. Am 55 de ani... Cât o să mai operez. Cinci ani? E mult... Nu mai pot, nu mai vreau, nu-mi mai pasă. Aşa că, în loc să-i spun că în minunata capitală norvegiană am simţit încă o dată că sunt bătrân şi că aspectul acesta deja mă preocupă, m-am gândit că e mai bine să o fac un pic geloasă. Şi a apărut în cadru Teresa, doctoriţă creolă, tânără şi exotică, venită tocmai din Santo Domingo. Inevitabil brunetă, înaltă şi unduioasă, cu studii făcute în America, de la care am aflat că până şi la spitalul privat, finanţat de prin Germania, pentru turiştii care îşi cheltuie banii la Punta Cana, camera de gardă este oarecum în aer liber.

— Camera de gardă este acoperită, dar sălile de aşteptare sunt afară, pe băncuţe, sub palmieri. În rest, aparatura e modernă, medicii au stagii în State sau Europa, participări la congrese, tot dichisul. Ca diferenţă semnificativă faţă de noi, dominicanca îmi spunea că, de multe ori, în pauza de masă, se duce să facă o baie în ocean, pe o plajă din apropiere.

— Pe o insulă din asta vreau să mă teleportezi repede. Una din asta... Cu doctoriţe care fug să facă scuba între două operaţii.

Nu era interesată de creola mea inventată. În sine, nu neapărat inventată, ci remodelată. A existat un medic din ţărişoara aia, dar avea aproape 60 de ani, burtă, chelie, fuma trabuc după trabuc şi bea vin franţuzesc până dincolo de limita de funcţionare. Cât încă era treaz, ne-a dat câteva imagini despre medicina de la el de acasă. Sonia are foarte multe calităţi, dar nu are umor. Nu-i plac jocurile şi nu-i place să fie provocată. O femeie frumoasă în proximitatea ei este o provocare. Şi necesită un tratament adecvat. Dacă îi creez iluzia că femeia aia poate avea vreo treabă cu mine, e încă şi mai rău. Aşa că insist cu detalii despre serile de la Oslo, în compania frumoasei Teresa, dar şi despre apusurile de soare care se oglindeau în ferestrele spitalului ce dădeau spre ocean. Tot o imagine din perioada cu alcoolemia deja crescută a medicului nostru dominican. Nici nu mai ţin minte cum îl cheamă şi am vorbit cu el acum două seri.

— Da, dragul meu. Asta e insula pe care vreau să mergem...

— Mergem...

— Sincer, aş vrea, dacă e posibil, să fim pe o insulă în care nu există niciun spital. Doar câteva viluţe, nisip, palmieri, apă albastră şi restaurante cu peşte şi vin. Atât...

Ieşim din aeroport, dar Sonia nu o ia spre casă şi, când o întreb unde

mergem, îmi zâmbeşte provocator. Şi mă prind. Imediat după ce ne-am combinat, în chiar săptămâna următoare, am dus-o la un complex de vile din afara Bucureştiului, unde am stat câteva zile închişi în cameră, şi ne-am pus-o ca apucaţii. Patronul îmi fusese client, aşa că la mine la uşă ajungeau periodic oameni drăguţi, încărcaţi cu mâncare, sticle de şampanie la rece, coşuri de flori şi diverse sortimente de fructe exotice. În vreo două etape mai complicate ale vieţii noastre, ne-am refugiat tot aici, să reglăm ce era de reglat, însă acum nu ştiam că este un astfel de moment. Cu toate că m-a zgândărit micul mister de la restaurantul grecesc, legat de acea problemă pe care Sonia voia să o rezolve, înainte de a mi-o comunica şi mie. Asta o fi... Sau iar s-a certat cu cineva dintre ai mei. Sau vrea să mă convingă să vindem tot, şi să plecăm în lume. Sau are chef de o partidă de amor, ca în vremurile bune. Îi mai istorisesc două, trei momente cu Teresa, unul chiar legat de o plimbare nocturnă prin Oslo, dar tot nu percutează, nici măcar nu se încruntă. Conduce liniştită şi absentă... Ţin minte că la începutul căsniciei, s-a montat că vrea în Vegas. I s-a pus... A auzit-o pe maică-mea că descria cu multe superlative excursia mea în Vegas cu Sandra, prima nevastă, şi s-a simţit discriminată. Am făcut o tonă de manevre ca să pot pleca de la spital, m-am căciulit pe la toată lumea ca să obţin două săptămâni libere şi am dus-o în Vegas. Tot în *Bellagio*, tot cu vedere la fântâni, am mâncat la *Picasso* şi după aia şi la *Robuchon*, am revăzut *O* cu Cirque du Soleil şi, fiindcă i-a plăcut enorm de mult, am cumpărat bilete şi la *Mystère* în Tresure Island, iar ca o apoteoză, un *concierge*, pe care l-am şpăguit bine, mi-a făcut rost de două locuri în rândurile din faţă la un concert Barbra Streisand. Unde, nu muzica a încântat-o foarte tare, cât ideea că ea a văzut concertul ăsta, iar Sandra, nu. Era obositoare, dar şi tânără, frumoasă şi plină de impulsuri minunate. În penultima seară de Vegas, fericită şi mulţumită de vacanţă, mi-a venit coafată jos în formă de inimioară vopsită în roşu. N-am aflat dacă s-a dus la vreun salon de profil sau a muncit singură în baie, cât eram eu la Casino, să pierd nişte mii de dolari, dar surpriza a existat şi a fost plăcută. A mai reluat-o de câteva ori şi acasă, schimbând simbolistica. După ce a încercat odată cu litera D, de la Dan, care nu prea i-a ieşit, s-a descurcat mult mai bine cu T de la *Tu* sau de la *numai Tu,* ceea ce trebuie să recunosc este şi mai simplu de configurat şi mai efectiv ca mesaj. Oricum, ştiu că imaginea în sine mi-a plăcut atât de mult atunci, încât după o operaţie grea, am venit ţintă în cabinet, am sunat-o la telefon şi i-am solicitat un nou desfrâu alfabetic. Pe care l-am definitivat împreună la telefon. Am ales litera şi până am ajuns acasă litera crescuse, pufoasă şi colorată. La recepţie, ne aştepta fata patronului, care ne-a urat toate cele, regreta că nu era şi taică-su pe acolo şi ne-a dat cheia celei mai şmechere viluţe, cea cu pajiştea terminată

direct în lac. Nu că avea vreo utilitate majoră. Lacul, deşi frumos, era de-a dreptul înşelător. Toate casele de pe partea cealaltă îşi deversau fosele direct în apa lui cristalină, astfel încât, periodic, puţea de-ţi muta nasul, iar dacă erai atât de neinspirat să intri în el, te scăldai în supa biologică a vecinilor tăi. Sonia a dat perdelele deoparte, a deschis uşa de la terasă, a ieşit pe iarbă şi a tras aer în piept. Cam asta am făcut şi eu, mai circumspect, aşteptându-mă la un damf puturos. Dar n-a fost cazul. E o zi norocoasă. Cer aproape albastru, un pic de răcoare, o plăcută senzaţie de proaspăt şi un miros amestecat de iarbă cosită şi fum, probabil de la grătarele bucătăriei stabilimentului. Ceea ce mi-a adus aminte că o saramură de crap nu poate fi o opţiune greşită pentru acest moment al vieţii mele. Aşa că am plecat spre restaurant să dau comanda şi să văd pe cine mai întâlnesc pe acolo. Pe drum, m-a ajuns din urmă Sonia, vag iritată, să mă întrebe unde mă duc.

— Să văd dacă ăştia sunt în stare să ne facă o saramură. Miroase a peşte şi mi s-a făcut poftă.

— Acum?

— În ce sens, acum? Acum, mi-e foame şi acum, m-am gândit să comand ceva de mâncare şi să mănânc. Să mâncăm... Ce te încurcă?

A zis că e în regulă, dar ceva nu-i convenea. Nu ştiu ce. Nu ştiu ce o incomoda, în ce se împiedica, dar, probabil, pentru că lucrurile nu curg exact aşa cum şi le-a imaginat ea, nu e bine. Şi, dacă nu e bine, fie va sta ca o vază la masă, decorativă şi tăcută, fie va fi chiar enervată şi va strâmba din nas la orice. Iar de asta n-am chef. În fond, ea m-a târât până aici, nu eu am cerut-o. Dacă avea chef de sex imaginativ, putea să o facă diseară acasă, dar, după cum se comportă, nu e asta. Şi dacă vrea să mi-o toarne pe soră-mea din nou, tot acasă era suficient de adecvat.

— Bun, Sonia, hai să facem un pas în plus... Care-i şpilul? De ce am venit aici?

Şi mi-a spus. În mijlocul aleii dintre vilă şi restaurant, la doi paşi de un grădinar în vârstă, care îşi făcea de lucru cu un foarfece în jurul unor tufe jumulite, mi-a spus toată epopeea. Scriitorul faimos, cartea, dedicaţia, povestea, amanţii, prietenii mei, soră-sa, avocatul, declaraţia. Totul, în câteva minute. Sintetic şi precis. Pentru asta venise pregătită şi se vedea. Era mai bine să fi fost la o masă sau într-o cameră. Să fi stat pe un scaun, ca să am de unde să mă ridic. Sau să fiu pe malul lacului şi să am prin preajmă ceva de aruncat în apă. Să facă pleosc. Şi un pahar de tărie ar fi bun. Nu de aruncat, de băut. Îmi vin în minte foarte multe întrebări şi vreau să o pun pe cea corectă.

— De ce nu mi-ai spus până acum nimic?

Adică de ce a trebuit să aflu ultimul un subiect în care eram primul

implicat. Vorbim totuşi de amorurile, chiar şi inventate, ale nevesti-mii. Nu eu trebuia să aflu primul?

— Fiindcă am vrut să rezolv eu totul. Aşa cum ţi-am spus, înainte de a pleca la Oslo. Să vin cu dovada, şi gata.

— Dovada, că ce?

— Că totul e o invenţie. Scriitorul a recunoscut şi a semnat, în prezenţa unui avocat, că nimic din ce a scris acolo nu are nicio legătură cu mine. Ţi-am adus dovada că nimic de acolo nu se referă la mine. Nu se referă la noi.

— Asta e excelent. Dar în primul moment în care ai aflat... Chiar, de unde ai aflat?

— A citit Irina cartea.

— Şi cum s-a prins că e vorba despre tine?

— Ţi-am spus... După dedicaţie. Cartea mi-e dedicată. Într-o după-amiază, eram la clinică, m-a sunat Irina veselă toată că nu ştia că sunt amestecată şi în lumea mondenă a Bucureştilor. Că un scriitor faimos mi-a dedicat o carte. Mie, doctoriţa Sonia Craiu. Am pus-o pe Mirela să caute în acte să vadă dacă am avut vreun pacient din familia scriitorului. Sorin Bratu...

— N-am auzit de el.

— Nici eu... Dar eu nu prea sunt cu cititul de romane, înţeleg că e destul de cunoscut.

Tot acolo în picioare eram. Fără soluţii. Nu ştiam dacă am chef să mă enervez sau să o pup, să-i spun că trebuia să vorbească întâi cu mine, şi apoi să-mi comand saramura şi să beau nişte vin alb rece. Iar după aceea să o pun să-mi facă o baie şi să se ocupe de mine din cap până în picioare. În restaurant era pustiu, doar un cuplu la o masă într-un colţ, aşa că noi ne-am aşezat în celălalt colţ, la umbră. A venit chelnerul, a venit şi fata patronului, care i-a istorisit chelnerului cum l-am salvat eu pe taică-su, chelnerul s-a emoţionat şi s-a dus la bucătar, iar ăsta ne-a promis o masă pe cinste. Doar să mergem pe mâna lui şi vom mânca ce n-am mâncat niciodată. Oricum, totul era din partea casei, aşa că, normal era să lăsăm casa să decidă. Mă durea capul şi mă usturau ochii. Ca după o noapte albă. Şi oricât încercam, nu-mi trecea. Mi-e limpede că nu trebuie să continui discuţia. Nu trebuie să mai întreb, nu trebuie să mă interesez, nu trebuie nici măcar să mă gândesc la el. Fiindcă simţeam că fiecare pas pe care l-aş face, ar strica echilibrul. Ştiam, simţeam că Sonia mă minte. Şi mai ştiam că dacă voi avea demonstraţia minciunii ei, indiferent care este minciuna, va trebui să rup totul, şi să o iau de la capăt. Cum dracu' să o iau din nou de la capăt? Şi m-am trezit vorbind.

— Ţi-am povestit de ce m-am despărţit de Sandra? Ţi-am povestit sigur... Chiar după primele noastre întâlniri. Ce nu ţi-am spus, de fapt, cred că n-am

spus nimănui, este cum am aflat că mă înşală. Am aflat de la şeful meu de atunci. Căruia voiam să-i iau locul, bazându-mă pe relaţiile lui taică-meu. El mi-a descris diversele comportamente ale Sandrei în pat. Detalii. Mi-a dat detalii. Pe care însă nu le aflase doar el... Mai erau avizaţi şi nişte colegi din acelaşi spital în care eu, teoretic, eram viitorul mare şmecher. Doctor bun, mână de aur, pile multiple, bani din gros. Şi o nevastă care-i luase pe rând.

— Dan... De ce-mi spui asta?

Şi atunci m-am enervat. Fiindcă, pe bune aveam chef să mă enervez. Nu eram nici prost, nici impotent, nici fraier, nici sărac, nici olog. De ce să mi se întâmple de două ori în viaţă acelaşi lucru? Prima dată am fost ţinta bârfelor unui spital întreg. Acum am devenit subiect de carte. Nu fiindcă am furat, nu fiindcă mi-am omorât pacienţii, ci pentru că nevestele mele şi-o trag prin vecini.

— Oare, de ce, Sonia? Zău... Tu de ce crezi că ţi-o spun? Ai vreo idee?

Ţipam suficient de tare, încât cei doi de la cealaltă masă să se simtă lezaţi, iar chelnerul voios şi respectuos să-şi strecoare mutra dincolo de uşa batantă dinspre bucătărie. Sonia era palidă, dar cu obrajii înroşiţi uşor, se pregătea fie să plângă, fie să strige şi ea. M-a prins de mână peste masă şi mi-a şoptit.

— Tot ce am făcut a fost fiindcă am vrut să te protejez. Am vrut să rezolv totul singură. Am crezut că dacă vezi hârtia aia, te linişteşti şi ne vedem de viaţă.

— De ce şopteşti aşa? Vrei să nu audă lumea din jur că cineva a scris o carte despre amanţii tăi. Cartea există... Chiar dacă tu şopteşti. Înţelegi? E publică.

Cum de am ajuns să mă gândesc din nou la infidelităţile nevestei? Şi cum de nu am văzut, din nou, niciun semn? Unul scrie o carte despre amanţii Soniei, iar eu nu am bănuit nimic ani de zile. Mi-am amintit de mica mea farsă cu Teresa, dominicana inventată ca să o tachinez pe nevastă-mea. Şi, când colo, nevasta era pregătită să-mi povestească despre amanţi şi despre cărţi cu amanţi. Ca în bancul ăla vechi, ce-o întreb eu, şi ce-mi răspunde ea.

— Cum dracu' a ajuns să scrie cineva o carte despre tine? Despre amanţii tăi... Sunt atât de mulţi de au ajuns subiect de carte?

— Douăzeci şi şapte! Douăzeci şi şapte de bărbaţi în vreo trei luni.

Acum ţipa ea şi era aşa de nervoasă, încât am vrut să-i dau o palmă. Să-i şterg furia de pe faţă. Să aibă pe bune un motiv să urle la mine. În viaţa mea nu o îmbrâncisem, nu-i spusesem niciun cuvânt mai aspru. Mereu, în fiecare clipă, i-am vrut doar binele, acum însă îmi venea să-i mut fălcile. În loc de ură să aibă frică în ochi. Dacă era să plângă, să plângă de mâna mea. Dar mi-era tot mai rău şi nu mai aveam răbdare. Nici de ceartă, nici de ea... Aşa că

m-am ridicat de la masă, m-am dus în cameră, mi-am luat telefonul mobil, actele şi cheile de la casă, şi am plecat pe jos spre Bucureşti. Când am obosit, mi-am sunat şoferul să vină să mă culeagă.

LORI

Soră-mea se certase cu Dan şi lucrurile o luau la vale, aşa cum am bănuit din prima clipă. Deşi marea psihologă Maria mi-a lăsat un mesaj înţepat că Sonia e OK, Sonia nu e OK. Şi nu e nevoie de facultate ca să te prinzi de asta. E suficient să te uiţi la ea. S-a mutat la mine şi de atunci plânge întruna. Iar când nu plânge, fixează puncte prin colţurile camerei. O singură dată am încercat să vorbesc despre conţinutul cărţii şi despre similitudinile dintre ce este scris acolo şi viaţa ei, dar m-a ascultat fără să reacţioneze. Aşa că m-am dus la uşă la bărbat-su, să încerc să rezolv problema. Avea ochii roşii şi nu cred că dormise foarte mult, dar în rest se comporta foarte civilizat. Părea că pusese verdictul, că îşi luase deciziile şi acum aştepta să se întâmple inevitabilul. Mi-a făcut un ceai, m-a întrebat dacă nu vreau ceva mai tare şi, deşi aş fi vrut, mi-am zis că e mai bine să-mi ţin mintea limpede. Când m-am aşezat în fotoliu în livingul lor decorat în culori de toamnă, mi-am dat seama că habar n-aveam ce o să-i spun lui Dan. Aşa că am început cu ce ştiam mai bine...

— Să ştii, că eu cred că Sonia a luat-o razna. A înnebunit...

Nu se aştepta la asta, fiindcă brusc s-a desprins din moleşeală şi din indiferenţa politicoasă cu care mă întâmpinase, şi a început să gândească. Deci i-am dat înainte.

— Am vorbit şi cu Maria, ea consideră că mă înşel, dar nu mă înşel.

— Sonia e la tine?

— Da...

— Ce face?

— Plânge...

Nu m-am priceput la oameni niciodată. Probabil mi-a fost lene să fiu atentă la ei, să le prind gesturile ascunse, să le identific tiparele. Am preferat să-i iau aşa cum sunt şi să văd ce iese din asta. Şi, de foarte multe ori, n-a ieşit ce trebuia. Aşa că tentativele mele de a-l citi pe Dan erau inutile. Nu mă prindeam ce voia să audă şi nici dacă, într-adevăr, era decis să lase totul să se rupă, aşa cum am avut impresia când am intrat în casă.

— Tu ai citit cartea?

— Da...

— Ştii că Sonia nu a citit-o nici până acum din scoarţă în scoarţă? Iar

acum o săptămână, nici măcar nu o deschisese. A aflat subiectul de la mine, de la Irina şi de pe la alţii, a spus că e o minciună şi nu a vrut să o citească.

— De ce n-a vorbit cu mine?

— Fiindcă nu mai are minţile la ea acasă. Eu nu am glumit când ţi-am spus ce ţi-am spus. Pur şi simplu refuză realitatea. Ai văzut că în carte sunt multe lucruri care seamănă cu viaţa voastră...

— Incredibil de multe.

— Ei bine... Şi eu ştiu câteva, fiindcă Sonia îmi povestea de toate. Le-am auzit de la ea, acum le citesc în carte şi ea îmi spune că nu sunt adevărate. Fără să mă mintă... Senină.

— Adică, tu ştii ceva despre amanţii ăia?

— Dan... Amanţii ăia nu există. Sonia mi-a reconfirmat ieri, între diversele crize de plâns, că nu a fost nimeni altcineva. În toată relatările ei anterioare, în toate discuţiile noastre telefonice sau faţă în faţă, nu am auzit niciodată, nici măcar o singură dată, vreo aluzie la prezenţa unui alt bărbat în viaţa ei.

— De ce n-a venit la mine din prima? De ce a mers la toţi prietenii mei şi nu a vorbit cu mine?

— Nu ştiu, Dan. Dar nu face aceeaşi greşeală pe care am făcut-o şi eu. După ce am citit cartea, n-am mai vrut să o văd. Fiindcă am considerat că m-a minţit. Că eu ştiam o realitate şi cartea îmi prezenta acelaşi cadru al realităţii, dar cu multe, multe diferenţe. Nu te mai întreba ce e cu cartea. O să ne lămurim la un moment dat. Întreabă-te ce e cu Sonia.

Mie, replica pe care i-am dat-o, mi-a plăcut. Semăna şi cu replica aia a lui Kennedy, pe care o plasează americanii în filmele lor, ori de câte ori e o decizie grea de luat. Numai că, după câteva secunde, Dan a ieşit de sub iluzia că lucrurile s-ar putea rezolva. Că ar fi foarte simplu să pună mâna pe telefon şi să o sune pe soră-mea sau să se urce cu mine în maşină, să meargă până la ea, să o scoată în parcul din faţa blocului meu şi să stea de vorbă.

— Lori... În cartea aia sunt foarte multe informaţii exacte. De ce tocmai cele legate de amanţii Soniei să fie false?

Nu-mi dau seama de ce, dar mă aşteptam la întrebarea asta, probabil că mi-am pus-o şi eu de mai multe ori, aşa că i-am dat răspunsul pe care Sonia şi l-ar fi dorit, deşi nu credeam că va avea vreun efect.

— Auzi, Dan... Dar a fost ceva în viaţa voastră, care să te fi condus la ideea că Sonia ar fi capabilă să facă tot ce scrie în carte?

— Nu, Lori... Dar nici despre Sandra nu am crezut că ar fi capabilă să şi-o pună cu un coleg de-al meu, în spitalul în care lucram, la un etaj mai jos de locul în care mă aflam chiar în acel moment. Asta nu înseamnă că nu s-a întâmplat. Asta înseamnă doar că eu nu am văzut semnele care sigur existau. Aşa cum probabil nu le-am văzut nici acum. Deşi existau şi erau clare pentru

o lume întreagă. Mai puţin pentru mine. Iar eu trăiesc în lumea asta care vede totul.

Apoi discuţia a lâncezit, Dan s-a prefăcut gazdă bună, mi-a mai dat ceai şi nişte biscuiţi cu cremă, eu m-am prefăcut interesată de starea lui, de o mică povestioară despre Alex şi, după nişte minute bune de balet social, am înţeles că trebuie să plec fără să fi rezolvat mare lucru.

— Ţie nu ţie se pare că totuşi Sonia s-a comportat foarte ciudat? Ignorând teza cu nebunia... Nu a vorbit cu mine, nu a citit cartea, când a citit-o, a refuzat să accepte că sunt părţi evident reale în interior.

— Hai să-ţi explic cum vede ea. În carte se spune că te-a înşelat. Nu a făcut-o, deci toată cartea e o minciună. Şi nu înţelege de ce noi toţi ne legăm de alte detalii.

— Lori, sincer. În locul meu, ai crede-o?

— Eu n-am crezut-o, şi am greşit. Rolul meu nu este să-mi judec sora, este să o ajut. Să fiu de partea ei. La asta foloseşte povestea cu sângele. Nu vreau să pretind că înţeleg prin ce treci, dar ar trebui totuşi să vorbeşti cu ea.

— Bine... Mă gândesc. Până atunci, să ai grijă de ea.

— Nu vreau să fiu prost crescută... Dar asta e cam treaba ta. Oricum, stai liniştit. Eu o să am grijă de ea.

DAN

Nu mi-am dorit nimic anormal. Aşa sunt eu... N-am visat femei fierbinţi şi pline de iniţiative erotice, nu mi-am dorit supermanechine şi nici campioane ale sexului. Nici în adolescenţă, nici acum. Femei frumoase, da. Oricând şi oriunde. Şi nu neapărat la mine în pat. În cadru, dacă se poate. Femei la care să mă uit şi să mă simt bine. Fără să fie nevoie să mă culc cu ele. Celebrele mele secretare care o isterizau pe Sonia, întotdeauna fără niciun motiv. Prima mea nevastă îmi spunea că sunt previzibil, a doua că sunt confortabil. De fiecare dată mi s-a părut că erau mesaje de apreciere. Istoria a confirmat că nu. Mie îmi plac partenerii previzibili şi confortabili. Înseamnă siguranţă. Înseamnă desigur şi plictiseală, dar asta nu mă deranjează. Ador să fiu plictisit de bine ce-mi este. Să nu se schimbe nimic de la o zi la alta, iar binele să fie continuat de un alt bine, la fel de mare, şi la fel de stabil. Nu mă trezesc dimineaţa gândindu-mă cărei gagici din agenda secretă i-o trag azi. Nu am o asemenea agendă şi nu mi-am dorit-o. Nu am avut variante de rezervă nici la prima, nici la a doua nevastă. Dacă mă certam cu una dintre ele, nu exista un loc magic în altă parte. O micuţă pregătită, care, goală, caldă, fremătândă, să mă aştepte. Am crescut înconjurat de această ideologie a supremaţiei

bărbatului şi a obligaţiei acestuia de a regula cât mai multe în viaţă, ca expresie a acestei supremaţii. Ceea ce mi s-a părut şi mi se pare o prostie. De ce să plec de acasă, când acasă e bine? Iar dacă se strică un pic, de ce să nu fac tot ce pot să repar ce e de reparat? Numai că, iată, din nou, acasă nu e bine. Şi nu ştiu cum se întâmplă, nu ştiu cum îmi iese, dar, la mine, când ceva nu merge, află instantaneu tot globul. De jur-împrejur, au existat divorţuri neaşteptate, fără motive aparente, care ne-au uimit pe toţi. După aceea, la mult timp, am început să aflăm dedesubturi. Informaţii. Că soţul a făcut, că soţia l-a prins, că ea avea pe unul, că el avea pe alta. La mine, lucrurile sunt simple. Întâi apar dedesubturile. Dar nu oricum. Publicate într-o carte. Ce să mai repari?

— Un fost coleg de armată îmi povestea că s-a trezit la un moment dat, în primii lui ani de stagiu, cu o pediculoză pubiană.

— Cu ce?

— Păduchi laţi... Cu tot tacâmul. Prurit, excoriaţii şi aşa mai departe.

— Dan, nu înţeleg nimic din ce-mi spui.

— OK... S-a trezit cu păduchi laţi. Şi-a făcut ordine în memorie, nu umblase pe nicăieri în ultimele luni, aşa că singura variantă care i-a venit în minte era nevastă-sa. A întrebat-o brusc, aia a început să plângă şi să recunoască toată tărăşenia. Fusese în practică, era studentă încă, şi acolo cu un băiat... dar numai de vreo două ori şi a crezut că n-o să se afle, dar că pe el îl iubeşte şi nu vrea să se despartă. Omul meu a calculat ceva timp şi a decis să rămână cu femeia. Sunt împreună şi acum, au nepoţi deja. Ştii ce a contat fundamental în decizia lui? Ţin minte că atunci când mi-a povestit mi s-a părut o tâmpenie, dar acum are relevanţă. Nici iubirea – la momentul ăla îi venea să o rupă în bătaie –, nici alte prostii. Nu... Omul s-a gândit că dacă apare un divorţ, până la capăt motivul va ieşi la iveală. Şi se va afla că a fost înşelat. Tipul cu păduchii nu era din Bucureşti, nu era din grupul lor, relaţia pasageră nu fusese observată de colegii nevesti-sii, aşa că totul putea să fie îngropat. Şi aşa a rămas. Dar cum poţi să îngropi un adulter povestit într-o carte, pe care au citit-o toţi cunoscuţii tăi. N-am îndrăznit încă să vorbesc cu maică-mea, care mai mult ca sigur e la curent, fiindcă Mirela ştie subiectul.

— Dan... Nu aşa trebuie să judeci. Dă-i dracului pe toţi. Tu eşti convins că Sonia a putut face ce scrie acolo?

— Nu... Dar nici nu sunt convins că nu a făcut nimic din ce scrie acolo. Fiindcă multe din lucrurile alea s-au întâmplat.

— Şi nu ar fi mai simplu să încerci să afli?

— Ce? Sunt destule momente care au avut loc. Asta e sigur, fiindcă eu am fost martorul lor.

— Şi nu crezi că ar trebui să vorbeşti cu scriitorul ăla? Să te lămureşti de

unde ştie toate astea?

— Doru... Hai să o luăm pe rând. Mă gândesc la asta de când am aflat. Există o hârtie, pe care a obţinut-o avocatul Mirunei de la scriitorul ăla, care confirmă că el nu s-a referit la Sonia. Am citit hârtia. E clară. Dacă mă văd cu el, ce poate să-mi spună suplimentar? Plus că, în locul lui, eu aş întreba, prietene, eu nu am scris despre nevastă-ta, ţi-am dat un document că n-am scris despre ea, tu de ce crezi că e vorba despre ea?

— Tu mi-ai spus acum că sunt numeroase momente identificabile... De ce nu-l întrebi de unde ştia de momentele alea?

— Cum ar fi să mă duc să întreb un alt bărbat, de unde ştii, nene, că nevastă-mea se rade jos cu model?

— Deci aia e adevărată?

— Doru... Nu m-ai întrebat asta.

— Scuze. N-am vrut.

— Sper. Dar ai făcut-o. Şi, dacă aş fi mitocan, te-aş întreba şi eu: cum Doru, Irina nu se rade jos cu model şi nu-şi colorează părul pubian? Ce altceva din ce ai aflat tu că face Sonia în pat nu face Irina? De ce te întreb? Fiindcă despre nevastă-ta nu a apărut, deocamdată, o carte cu informaţii în acest domeniu.

Habar n-am de ce vorbesc cu el. De ce vorbesc cu oricine. Şi mai ales de ce toţi oamenii ăştia simt nevoia să vină grămadă peste mine, să-mi dea sfaturi, pe care nu le-am cerut. Toţi mă învaţă să nu divorţez. Să fiu cumpătat. Să mă gândesc de două ori înainte de a mă decide. Eu m-am decis. Din prima clipă când Sonia mi-a povestit, m-am decis. Acum nu fac decât să-mi inventez scuze. Nu pot fi de două ori la rând pur şi simplu fraier. Acum măcar, poate îmi iese să fiu un fraier hotărât, nu plângăcios ca prima dată.

— Zi-mi, Doru, tu ai rămâne cu Sonia în condiţiile astea? Sincer... Ai rămâne cu ea după ce ai citit cartea, şi după tot ce s-a întâmplat.

— Sincer, Dan, eu nu cred că este adevărat ce scrie acolo. Fiindcă nu cred că Sonia, atât cât o ştiu eu, ar fi capabilă să-ţi facă aşa ceva. Şi, tot sincer, eu m-aş bate ca un disperat să demonstrez asta. Fără să-mi pese de părerea nimănui. Mai degrabă, aş pleca în lume doar cu ea, dacă ăştia de pe acasă sunt prea ostili, decât să iau în calcul să o părăsesc. Dar, înainte de a fugi, de a lăsa totul baltă şi de a fugi, aş încerca să aflu ce s-a întâmplat. M-aş duce peste scriitorul ăla, aş verifica pe ce se bazează, aş angaja investigatori privaţi. Aş face orice să demonstrez că nevastă-mea e nevinovată.

— Şi, dacă, după tot circul produs de cercetările noastre amănunţite, descoperim că e vinovată? Cum arătăm atunci? Noi, doctorul Dan Craiu, la al doilea divorţ bazat pe neveste foarte populare în rândul altor bărbaţi. Cu un caz devenit celebru datorită unui roman, făcut şi mai celebru de o

investigaţie, cu detectivi particulari ca în filmele americane, în urma căreia nu vom afla, nimic altceva, decât că noi, doctorul Dan Craiu, suntem foarte-foarte papagal. Foarte-foarte fazan, pelican sau cum vrei tu să mai spui. Şi, apropo de credinţele tale. Irina mi-a transmis că e atât de revoltată de povestea din carte şi atât de supărată pe Sonia, încât nu vrea să o invite la ziua ei. De fapt, mi-a transmis că nu vrea să o mai vadă niciodată. Cum facem?

— Tu mi-ai cerut părerea mea. Nu a familiei... Ţi-am dat-o. Eu mai mult de atât nu mă bag. Dacă te desparţi sau nu, eşti tot prietenul meu de o viaţă şi ţin la tine la fel de mult. Dar pot să te asigur de un lucru. Dacă te decizi să rămâi cu Sonia, indiferent din ce motiv, eu îţi garantez că amândoi veţi fi foarte bine primiţi la mine în casă. Cu tot cu Irina alături. Care va zâmbi frumos şi va găti aceleaşi mâncăruri minunate.

SONIA

Nu mi-a plăcut niciodată casa lui Lori. E prea încărcată. Are prea multe cărţi şi miroase a praf. Nici statul la bloc nu-mi mai place, se aud prin pereţii subţiri prea multe zgomote, paşi, chiar şi voci, uneori. Dar, mai ales, nu-mi place casa lui Lori, deoarece mie îmi place casa mea. În care mi-e din ce în ce mai clar că nu mă pot întoarce. Iar când realizez dimensiunea acestei realităţi, mă buşeşte plânsul. Lori vine repede, mă ia în braţe, îmi spune prostii şi, fiindcă nu suport să o aud bătând câmpii, mă controlez şi o conving că a trecut. Dar nu trece... În fiecare clipă o celulă din mine moare. Nu cred că e foarte medicală constatarea. Dar eu simt cum în fiecare clipă o celulă din mine moare. De aceea îmbătrânim şi ne ducem la un moment dat. Însă acum, la mine, ritmul e mai alert şi nu există nimic ce poate opri această degradare. Stau în vârful patului soră-mii, în pijamaua ei, şi nu îndrăznesc să ies de aici, conştientizând că nu am unde să mă duc. La clinică sunt oameni pe care nu vreau să-i văd, acasă e Dan şi nu ştiu ce să-i spun, nici pe prietenii lui Dan nu mi-e dor să-i întâlnesc. Aş putea merge la un preot, dar nu cunosc niciunul... Sau la o ghicitoare, dar nici din astea nu cunosc. Vreau să vorbesc cu cineva care să fie de partea mea. Să-i povestesc şi să-mi dea o soluţie sau o interpretare. Soră-mea îmi spune că pe Dan îl deranjează cel mai mult că nu am venit la el din prima. Iată că am venit la el, cu o hârtie în mână, şi nici măcar nu s-a uitat la ea. M-a lăsat baltă în mijlocul unui restaurant, după ce mi-a făcut o scenă de isterie cu martori. Ce se schimba dacă veneam la el din prima? Primul lui gând a fost să mă compare cu ailaltă nevastă, care era o nimfomană patologică. A uitat cine sunt, a uitat cum mă comport, a uitat tot.

Am devenit Sandra... Pesemne că a uitat şi cum a apărut Sandra în viaţa lui.

— L-a agăţat într-o discotecă la mare. În aceeaşi seară şi-au şi pus-o. Iar după aceea, viitoarea nevastă a rămas cu cel cu care venise şi pe care-l lăsase o noapte cu buza umflată. Şi, până să se termine sejurul, s-a mai întors o noapte la Dan, s-a certat cu primul, apoi a plecat la Bucureşti cu altul. Cu al treilea... Dacă, după turul acesta de forţă, o iei de nevastă, de ce te miri?

— De ce-mi povesteşti de Sandra?

— Fără motiv... Mă gândeam, mă înfuriam şi vorbeam cu singurul om din preajmă.

— Păi, n-ai vrea tu să te duci acasă la tine şi să vorbeşti cu Dan.

Ba da! Aş vrea să mă duc la mine acasă... Dar n-am cum. Şi iar mă buşeşte plânsul, şi iar mă ia în braţe, şi iar îmi şopteşte că totul se va rezolva, şi iar trebuie să mă calmez ca să plece din cameră şi să mă lase în ale mele. Şi rămasă singură, o iau de la capăt cu scenariile zilei de mâine. Mă duc acasă. Descui... Dacă nu a schimbat yala. Probabil că nu a făcut-o. Intru... Şi aici prima întrebare. Când ar fi cel mai bine să ajung? Când încă e acasă sau după ce a plecat la spital. Să se trezească aşa cu mine intrând în casă sau să-l aştept când se întoarce. Nici nu ştiu cine mai e în casă. Poate să fie maică-sa. Ca să aibă cineva grijă de Alex. Sau poate Alex stă peste zi le ai lui. Când am vorbit cu el ieri, nu mi-a spus că nu ar dormi acasă. Dar, dacă mă gândesc bine, nu mi-a spus nimic. Nici măcar nu m-a întrebat când mă întorc. Nici unde sunt plecată. Cine ştie ce i-au băgat în cap. Nu părea nici supărat, nici enervat, nici curios. Ca şi cum nu mă văzuse de o oră, iar eu îl sunam din nou şi nu prea înţelegea de ce. Totuşi, cel mai bine ar fi să ajung după ce pleacă Dan la spital. Şi, spre după-amiază, să-i dau un sms că îl aştept acasă. Să fie omul pregătit. Sau, poate ar fi bine să mă schimb, şi să mă duc la clinică. Şi de acolo să-i dau sms că sunt la treabă, iar seara, îl aştept acasă să vorbim. Scena e clară, eu stau pe canapeaua din living, îmi beau ceaiul de plante, cafeaua lui Dan e pe măsuţă, rece cum îi place lui, poate să fie şi un pic de muzică... Ceva calm. Dar, ca de fiecare dată, mă opresc aici. N-am nicio idee ce aş putea să-i spun unui bărbat care, după ani de viaţă alături de mine, crede că aş fi fost capabilă de porcăriile din cartea aia. Acolo e doar fantezie. Eu pot să-i vorbesc numai despre realitate. Iar fantezia bate mereu realitatea. Miruna mă îndemna ieri să nu mă las, să mă întorc acasă şi tot aşa.

— Hai să o luăm metodic... Acolo scrie că eu l-aş fi înşelat pe Dan. Nu am făcut-o. Punct. Tot acolo, şi tu, şi Dan, şi Miruna, şi Irina aţi găsit aspecte care s-au întâmplat. Şi-mi daţi cu ele în cap. De ce nu sesizez eu că o parte din ele sunt adevărate? Şi eu vă spun clar, nu e nimic adevărat. Cartea aia e toată o minciună, pentru că în ea scrie că o femeie, despre care voi toţi credeţi că

sunt eu, şi-a înşelat bărbatul. Aia e tema centrală a cărţii. Restul sunt detalii. Ori eu nu m-am culcat cu niciun alt bărbat, niciodată. Am flirtat cu unii, am vorbit la telefon cu alţii, am fabulat despre un milion de relaţii, de poziţii, de ipoteze. Dar de înşelat, nu l-am înşelat niciodată. Dan este singurul bărbat din viaţa mea. Deci cartea e o minciună. Dar Dan, soţul meu, a ales să creadă ce scrie în cartea aia. Aici e problema. Primul lui pas a fost să creadă ce scrie acolo. Nu să mă creadă pe mine. În jurul lui sunt oameni care au ales să creadă ce scrie în cartea aia. Eu cum pot să mă bat cu ei? Ce argumente să le aduc? Că nu am făcut ceva ce nu am făcut. Cum să demonstrez că nu am făcut ceva acum cincisprezece ani? Eu puteam să câştig numai dacă Dan ar fi fost convins că eu sunt nevinovată. El să-şi fi zis, nu este vorba despre Sonia, fiindcă Sonia nu ar face aşa ceva. Dacă gândea aşa, era simplu. Eu veneam cu hârtia de la scriitorul acela şi totul se închidea. Dar Dan nu gândeşte aşa. El crede că eu aş putea fi vinovată. Fiindcă sunt nu ştiu ce detalii care seamănă cu realitatea. Subiectul nu sunt detaliile. Subiectul e adulterul. Care nu a existat. El însă se uită la detalii, le identifică şi acceptă implicit şi adulterul. Toţi v-aţi năpustit să recunoaşteţi vitraliul de la soacră-mea. Aaa, e cu vitraliu, înseamnă că Sonia se regulează în draci. Bă, dar unul nu v-aţi întrebat... Fata aceasta, care înşiră douăzeci şi şapte de bărbaţi în trei luni, seamănă măcar un pic cu Sonia pe care o ştim noi. Am înţeles, vitraliul seamănă. Dar Sonia seamănă oare şi ea? Sonia, sora ta, despre care, tu spuneai, Lori, că a avut marea şansă să fie agăţată de Dan, că altfel murea virgină, brusc a devenit campioană sexuală. Douăşapte dintr-o lovitură. Dacă eram acuzată că m-am gândit la alţi bărbaţi, că am visat aventuri sexuale, că m-am întrebat cum ar fi dacă ar fi, aş fi zis din prima: onorată instanţă, vinovată. Dar de ce n-ai mers mai departe, ar fi venit întrebarea judecătorilor. Şi eu aş fi zis: de frică, de ruşine, de proastă. Din toate aceste motive, şi încă multe altele, nu am trecut de la vorbele şi gândurile despre bărbaţi la faptele cu bărbaţi.

— Eu am discutat cu Dan. Problema lui cea mare este... Cred că are două probleme. Prima e fosta nevastă şi ideea că i se întâmplă din nou, iar oamenii din jur îl judecă, şi a doua, că nu i-ai spus din prima. În capul lui Dan nu este vorba despre tine, este vorba despre el. Se împiedică în imaginea lui, nu în vinovăţiile tale. Nu cred că se întreabă foarte insistent dacă tu ai avut douăzeci şi şapte de amanţi, ci cum va trăi într-o lume care ar putea crede asta. Şi trebuie să accepţi că nu e uşor deloc.

Amuzant e că nimeni nu se întreabă cum trăiesc eu într-o lume care crede prostiile alea. Cum trăiesc alături de tine, draga mea soră. Tu care m-ai dat pe uşă afară. Dan a aflat minunea de câteva zile, şi e crizat. Eu mă bat cu ea de atâta timp, şi nu e nimic interesant în asta. Şi, culmea, tot eu sunt dispusă

să iert și să merg mai departe.

— Nu conta dacă mă duceam din prima la Dan. Atunci când i-am povestit, el nu știa nimic despre subiect. Era din prima pentru el. Și a optat pentru varianta cu nevasta curvă. Nicio clipă nu a fost de partea mea. În secunda în care a aflat, i-am văzut groaza în ochi. Nu mai eram iubirea vieții lui. Eram brusc un punct slab, de care n-avea nevoie și cu care s-a trezit în brațe. Trebuia să merg la el din prima? Uite că din a doua s-a comportat ca un căcăcios. Ce? Eu n-am auzit din gura lui povești despre secretare cu țâțe mari? Niște proaste, nici măcar nu vorbeau românește, decoltate până la buric, și-și dădeau coate când ajungeam la el la cabinet. Alea erau ființe vii. Nu personaje de carte. Și am acceptat explicațiile lui. Am avut încredere în el. Pe mine nici nu m-a așteptat să termin ce aveam de îndrugat și deja trăsese o concluzie. Marele soț... Și marea lui familie, boieroaica, boierul și obeza. Le-am puțit din prima, și le put și acum. Eram o provincială amețită, cu cur frumos, care le-a răpit odorul. Ei bine, acum sunt și supercurvă, că doar nu era să am de pomană curul frumos. Sper să fie fericiți.

— Bine măcar că te enervezi și nu mai bocești. Așa ești mai simpatică și semeni mai mult cu soră-mea. Mai zi...

— Nu mai zic nimic. Mă duc la clinică.

— De ce?

— Fiindcă e a mea. Și diseară mă duc acasă. Și aia e tot a mea.

MARIA

Lori mă avertizase în legătură cu iminenta vizită a Soniei la clinică, dar și cu stările ei instabile. Bineînțeles, Lori a simțit nevoia să mă și învețe un pic meserie și să-mi reamintească de diagnosticul ei infailibil, dacă atunci când era apatică și desprinsă de realitate, sora ei avea mințile duse, acum, când alternează crizele de plâns cu reprize de furie, este încă și mai grav. Nimic mai rău decât un om care-și imaginează că știe ceva ce nu știe. Iar la mintea omenească și la bolile ei se pricepe toată lumea. Suntem o națiune de psihoterapeuți. Bine că n-am ajuns, pe chestia asta, să ne omorâm pe stradă, de echilibrați psihic ce suntem. Sonia era în curte de ceva vreme. Întâi s-a plimbat prin grădină, iar după aceea a intrat în vorbă cu pacienții. Acum, stă ciucită lângă doamna Răileanu, o ține de mână și-i povestește ceva amuzant, fiindcă bătrâna râde în hohote. Nu știu dacă Sonia e la curent că, ieri, am prins-o pe diabetica noastră veselă, cu un termos plin cu ciocolată belgiană. Nepoții inventivi i-au meșterit ei recipientul, i l-au umplut cu bomboane și au crezut că așa scapă de vigilența asistentelor. În fond, un termos inofensiv.

Care mai ţinea şi temperatură constantă, să nu se înmoaie ciocolata. Dar la ce să-ţi folosească termosul în miezul verii când tu ai frigider în cameră? Sora Clara i-a confiscat dulciurile, iar eu am adus-o la o mică discuţie despre responsabilitate şi vinovăţie. Sonia îşi continuă traseul, a schimbat câteva cuvinte cu doamna Teleman, apoi s-a aşezat pe bancă, între domnul Lascăr şi generalul Nicoară. La cât de însufleţit vorbeşte, este iar scufundat în istoria patriei.

— S-a întors vedeta?

N-o simţisem pe Mirela apropiindu-se, şi nici nu mă aşteptam la sarcasmul din vocea ei.

— Aşa se pare...

N-a mai zis nimic, doar că s-a uitat lung pe geam, a încercat să pară scârbită, manifest scârbită, şi a plecat ronţăind un fursec încărcat cu stafide. I-am auzit pe coridoare vocea, vorbea la telefon, dar n-am înţeles ce spunea.

— Bună, Sonia. Mă bucur să te văd...

— Maria... Credeam că eşti în vacantă.

Ar fi trebuit să fiu, dar Dan a insistat să rămân la clinică, pentru că nu ştiu ce se întâmplase între voi doi, de fapt ştiu de la Lori, dar n-am voie să spun, aşa că zâmbesc şters şi dau un răspuns de protocol.

— A apărut o problemă la serviciul soţului, aşa că, nu am mai putut pleca. Deocamdată...

— Mereu neplăcutele probleme ce apar din cauza soţilor. Dar noi de asta suntem acolo, să le înţelegem şi să le rezolvăm.

Dar nu era nici amabilă, nici ironică. Era furioasă, chiar dacă a vorbit încet şi a schiţat o grimasă care s-a dorit un zâmbet. S-a îndepărtat de mine, dar numai după câteva secunde, m-am trezit cu ea înapoi.

— Cred că eşti la curent cu toată povestea? Te-au informat, şi, probabil, ţi-au şi cerut să nu pleci până nu se lămureşte situaţia.

Am preferat să tac aprobator, să nu spun nimic în plus. Precauţia este recomandată ţinând seama că, în spatele vocii foarte calme şi a atitudinii normale, era ceva neobişnuit, care nu avea nicio legătură cu tot ce ştiam eu despre Sonia. A existat un singur profesor care mi-a plăcut foarte mult în facultate. Nu era medic, nu era nici măcar psiholog, ci politruc. Preda socialismul ştiinţific. Materie obligatorie, indiferent de numele facultăţii. La ora lui se venea de nevoie, omul era conştient de asta şi nu se referea mai deloc la Marx şi echipa. Una dintre teoriile care atunci ne-au amuţit a fost că medicina, în general, şi psihologia, în particular, se apropie mult mai mult de şarlatanie decât de ştiinţă. Noi nu avem şi nu vom avea o metodă corectă de abordare a cazurilor noastre, astfel încât, să ştim într-adevăr ce facem cu pacienţii. Pornim de la premisa că toţi pacienţii seamănă, că bolile seamănă,

şi ce a funcţionat la unul va merge şi la altul. Era metafora asta a lui, pe care, după aceea, am mai găsit-o şi în altă parte, că în medicină noi reparăm ceasuri elveţiene cu barosul. Uneori ne iese, dar mai mereu zdrobim mecanismele subtile, nevăzute şi necunoscute, care fac utilajul să funcţioneze. Marea noastră dilemă va fi că ne vom întâlni des cu cazuri pe care nu le vom înţelege, dar le vom trata ca şi cum am şti ce facem. Vom merge înainte siguri pe noi şi vom nenoroci vieţi omeneşti, tocmai fiindcă suntem convinşi că ştim această meserie, care de fapt nu există. Coincidenţa nu e ştiinţă e doar statistică. Iar noi suntem nişte şarlatani cu diplome de salvatori.

— Hai, Maria. Nu mai fi diplomată cu mine. Eşti la curent cu povestea? Te-au informat?

— Oarecum. Am tăcut fiindcă nu îmi era clar la cine te refereai când îmi spuneai că m-au informat şi mi-au cerut să nu plec.

— Cum la cine? La marea familie Craiu. Soţul Craiu, cumnata Craiu şi, mai ales, boierii Craiu. Stăpânii noştri ai tuturor. Marii judecători.

— Nu, Sonia. Soţul meu chiar a întârziat un material pentru serviciu, din cauza unei probleme de sănătate a mamei lui. A soacrei mele. Şi acum trebuie să recupereze. Nici Mirela, nici doctorul Craiu nu mi-au zis nimic legat de tine şi nici nu mi-au solicitat nimic anume în această perioadă.

— Dacă nu eşti reţinută aici de bărbată-miu, de unde ştii de aşa-zisele mele probleme? Sau nici despre acestea nu eşti la curent?

— De la Lori.

— Lori? Ce treabă are Lori cu clinica?

— Nu cu clinica, ci cu tine. Crede că ai înnebunit. Iar eu ar trebui să te consult discret. Ceea ce am refuzat să fac. Din punctul meu de vedere, eşti profund normală, şi nici nu mi-ai solicitat tu expertiza. Aşa încât, eu sunt aici deoarece mi-am amânat vacanţa şi ştiu despre existenţa cărţii în cauză de la sora ta care e îngrijorată pentru tine.

— Ai citit cartea?

— Da.

— Şi?

Să-i spun că e o carte amuzantă, o lectură uşoară, de vacanţă din care termini una pe zi, atunci când zaci pe câte o plajă şi te prăjeşti la soare? Probabil s-ar enerva.

— O tâmpenie. Neinteresantă, plicticoasă şi prost scrisă.

— De acord, dar tâmpenia asta îmi face mie viaţa praf.

Să-i spun că viaţa i-o face praf bărbat-su, care crede ce scrie în carte, soră-sa, care ori o consideră curvă, ori o consideră nebună, prietenii, care din invidie sau din prostie aleg să o judece? Şi mai ales, că îşi face singură viaţa

praf comportându-se ca o femeie vinovată şi nestând de vorbă cu singurul personaj care contează, şi care e Dan. De asemenea, s-ar enerva.

— E doar o întâmplare. Nimic mai mult, o provocare pe care tu trebuie să o depăşeşti şi din care trebuie să reuşeşti să tragi învăţăminte. În viaţă ni se întâmplă lucruri. Unele sunt frumoase, altele sunt urâte. Dar toate înseamnă ceva, toate trebuie luate în serios, privite cu înţelepciune şi asumate.

— Maria... Spui prostii. Ştii ce am învăţat eu, şi la şcoală, şi în anii de după? Că e foarte mult vorba de noroc. Şi că sunt o groază de lucruri care ni se întâmplă în viaţă, din care nici nu tragi învăţăminte, nici nu apuci să le iei în serios, şi nu înseamnă nimic altceva decât că te curăţă. Dacă nu ai un medic în preajmă, în patru-şase ore de la un infarct miocardic eşti mort. Dacă nu ai un medic în preajmă în două ore de la un AVC, eşti mort. Iar la o aritmie ventriculară malignă, dacă nu ai un medic în preajmă, eşti mort în şapte minute. Înţelegi? Romanul acesta, aşa ceva e. Iar medicul mi-a dat cu flit. N-am nimic de înţeles. Pot fie să bocesc... Asta am făcut până acum vreo cinci ore. Fie să mă revolt. Asta fac acum. Dar s-ar putea să mă apuc din nou de bocit. Mi-a cam trecut energia, şi tot n-am rezolvat nimic.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu, ce?

— Spui că n-ai rezolvat nimic... Ce te aşteptai să rezolvi revoltându-te şi n-ai reuşit?

— Am sperat foarte mult la susţinerea lui Dan. Toată scena de la restaurant m-a dat peste cap. Deodată, am realizat că sunt singură. Cred că aşa se simt oamenii, aşteptând să vină ambulanţa. Viaţa li se scurge încet, ei sunt singuri, iar medicul nu apare. De fapt, medicul nici măcar nu ştii unde e, dacă e pe drum sau nu. Doar stai şi aştepţi. Imaginează-ţi, într-un context ca acesta, că medicul îţi dă un telefon, şi-ţi spune răstit că nu are de gând să apară. Normal, te apucă disperarea... Realizezi că s-a terminat. Şi atunci te revolţi. Pe medic. Că a fost un idiot, un nemernic, că e iresponsabil, că nu-şi respectă jurământul. Revolta asta te ridică în picioare, te face să te mişti, să te gândeşti la felurite moduri în care îl vei pedepsi, la frazele pe care i le vei trânti în faţă... şi, e posibil, chiar să te simţi mai în formă. Dar, în final, tu tot mori. Fiindcă medicul nu vine, boala e acolo şi furia ta nu te vindecă. Eu sunt pregătită să mă cert cu Dan şi cu tot neamul lui. Dar, în realitate, pentru mine s-a cam sfârşit. Din momentul în care el a ales să nu mă creadă. A ales să mă compare cu fosta lui soţie care l-a înşelat.

— Şi de ce crezi că nu-l poţi convinge că greşeşte?

— N-am cum. A suferit enorm după eşecul căsniciei cu Sandra, modul în care s-a petrecut ruptura l-a pus într-o situaţie umilitoare în faţa celorlalţi. Ceea ce a fost chiar mai important decât divorţul în sine. Eu de aceea am

încercat să fac rost de hârtiile de la scriitor, de aceea am mers la avocat, de aceea nu i-am trântit, din prima, cum tot repetă el, problema în braţe. Eram convinsă că se va speria de un nou eşec umilitor. Am sperat că, având actele semnate, se va simţi protejat. Însă fiind foarte egoist, când a auzit povestea, s-a gândit numai şi numai la felul în care el va fi afectat. Sigur i-au trecut prin minte toate jignirile pe care le-a înghiţit, toate ironiile unora şi altora, toată compasiunea acuzatoare a familiei, toate poantele amicilor lui. Şi a decis instantaneu. Lui să-i fie cât mai puţin rău. Fără să se preocupe, măcar o clipă, de cum îmi va fi mie. Fără să mai conteze dacă e sau nu adevărat.

I-am trimis un mesaj lui Lori la jumătate de oră după ce sora ei a plecat, fie să se certe cu bărbat-su, fie să plângă în pernă. Oricum, jocurile sunt încheiate, şi nu întrevăd nicio rezolvare. Nici domnul, nici doamna nu sunt în stare să facă pace, nu sunt în stare să stea la aceeaşi masă şi să vorbească unul cu celălalt. Fiecare alege să transmită mesaje în eter, în speranţa că ele vor ajunge la urechea partenerului şi îi vor schimba starea de spirit. Între timp, m-am prins că Mirela comunica la telefon cu Dan, îi raporta mişcările Soniei prin clinică şi, din când în când, chicotea.

SONIA

Am băgat cu emoţii cheia în broască şi nimic rău nu s-a întâmplat. Uşa s-a deschis, n-a sunat nicio alarmă, nimeni nu voia să mă împiedice să intru în casă. Arăta la fel, aceeaşi lumină difuză şi caldă pe care m-am chinuit să o obţin prin felurite combinaţii de perdele şi draperii. Când ne-am mutat împreună, Dan ştia doar de camere iluminate cu lămpi fluorescente şi de jaluzele din acelea verticale, din pânză, puse la ferestre. La primul set de perdele mi-a făcut o criză de nervi, iar când a aflat cât am plătit pe draperii, mai că nu a plecat de acasă. După aceea însă a ajuns să-i placă. M-am surprins mângâind vasul de lut roşu de lângă scară. Îl cumpărasem din Toscana, la puţin timp după ce s-a născut Alex. A fost prima dată când l-am lăsat acasă. Atunci am vorbit cel mai mult la telefon cu soacră-mea. Care, trebuie să recunosc, a avut o răbdare infinită. Îmi povestea în cele mai mici detalii tot ce făcuse copilul în cele două ore trecute de la telefonul meu anterior. Tot... Fără să se plictisească, fără să mă repeadă. Cu linişte şi cu bunăvoinţă. N-am stat decât cinci zile. Atât am rezistat. În ultima seară, ne întorceam spre viluţa unde eram cazaţi, am văzut pe marginea drumului mai multe vase din lut roşu scoase la vânzare. Era un atelier ţinut de o familie, olari de mai multe generaţii. Nu vorbeau nimic altceva decât italiană, dar ne-am înţeles cu ei în română. Acolo am auzit că limba noastră e *una italiana*

sbagliata. Erau mai multe modele, dar cel care mi-a plăcut instantaneu avea o ghirlandă bogată de fructe, mere, pere, portocale, lămâi intercalate cu frunze şi conuri de brad. Iar toartele mici erau păsări stilizate, păsări cu aripile deschise. Dan stătea pe canapeaua din living, s-a ridicat când am intrat, nu era nici surprins, nici ostil, un pic obosit. Am avut impresia că a vrut să-mi zâmbească, dar n-am apucat să mă lămuresc, fiindcă a năvălit Alex de sus şi mi-a sărit direct în braţe.

— Nu mai pleci, nu?

Nu i-am răspuns, doar l-am pupat pe frunte, apăsat şi l-am strâns şi mai tare în braţe. Dan privea în gol, absent şi distant, şi mi-am dat seama că totul era terminat. Nu mă ura, nu mă dispreţuia, pur şi simplu nu mă mai dorea acolo. Alex a mai stat lipit de mine un pic, m-a mai întrebat nişte prostii, apoi a şters-o la el. Totdeauna se plictiseşte repede. Dan mi-a oferit o cafea sau ceva de băut, şi am vrut să-l reped, să-i amintesc că nu sunt în vizită la mine acasă, dar nu aveam niciun pic de motivaţie. Pierdeam energie, pierdeam raţiune, pierdeam coerenţă. Mă îndrept spre o gaură fără fund şi nu am niciun mijloc să mă opresc sau să opresc evenimentele. Să dau un *delete* ca la jocurile pe computer, când mănânci bătaie prea tare. Apeşi pe o tastă, şi totul se încheie imediat. Poţi să o iei de la capăt şi să cauţi soluţia potrivită. Stăteam de-o parte şi de alta a canapelei şi tăceam amândoi. La un moment dat am vrut să-l ating, să întind mâna spre el, dar mi s-a părut un gest ridicol în context. Şi nici n-aş fi suportat un gest de respingere. M-am trezit gândindu-mă la grădina din spatele casei şi m-am dus să o văd. Tufele de trandafiri, de care nu m-am ocupat niciodată, e un grădinar plătit pentru asta, dar care mi s-au părut mereu numai ale mele. Dan s-a ridicat după mine şi m-a urmat prin casă. Eu am ieşit în grădină, el a rămas în uşă. M-am uitat la el cât eram ciucită între flori şi n-a schiţat niciun gest. Pur şi simplu înţepenise acolo. Şi aştepta să plec. Din grădină, din casă şi din viaţa lui.

— Bun... Şi acum Dan, ce urmează?

— Adică?

— Adică mă duc în dormitor, fac o baie, mă bag în pat şi vii şi tu. Mâine dimineaţă mâncăm micul dejun, eu plec la clinică, tu la spital, iar în drum îl duc pe Alex la şcoală? Şi poimâine la fel şi tot aşa. Sau tu ai alte planuri?

— Sonia... Mâine sau poimâine eu introduc divorţul. Putem să-l facem liniştit, cu gândul la Alex sau putem să-l facem urât. Din ce am vorbit cu avocaţii...

— Deja te-ai văzut cu avocaţi. Ai avut treabă nu glumă... Era imperturbabil. Parcă luase calmante. Iar eu deja fierbeam. Fiindcă fusesem atât de fraieră să vin aici, şi să-mi dau seama ce mult îmi lipsesc toate, şi să mă înmoi, şi să am o secundă speranţa că voi putea rezolva ceva.

— Din ce am vorbit cu avocaţii, eu câştig şi procesul, şi copilul.

— De ce câştigi tu tot? Fiindcă un scriitor idiot a scris o carte de doi lei care nu este despre mine, dar vrei tu şi neamul tău să crezi asta?

— Nu mai ţipa... Alex încă nu ştie nimic despre acest subiect.

— Nu pot să cred că nu i-a spus maică-ta câteva poveşti despre mine. Că nu i-a explicat cât de degenerată sunt.

— Eşti proastă. Cel mai trist este că eşti proastă. Nu că eşti curvă sau că eşti mincinoasă. Asta eşti oricum. Ci că eşti şi proastă.

Am îngheţat. Nimeni nu-mi vorbise vreodată aşa. Niciodată. Mi-a trecut prin minte povestea unei colege de facultate care intrase în nişte încurcături financiare şi apelase, în disperare de cauză, la un cămătar. Când acela i-a cerut banii înapoi cu o dobândă mult mai mare decât discutaseră, s-a dus la el cu gura mare. Omul a ascultat-o câteva secunde cum ţipă la el şi, după aceea, şi-a scos instrumentul din pantaloni şi a urinat pe ea. Atunci a înţeles femeia cu cine are de-a face, şi toate reacţiile şi pornirile ei iniţiale au fost anihilate. Îi era doar frică.

— Dan...

— Taci şi ascultă. Fiindcă e ultima oară când vorbim aşa. Ai mei nu vor acest divorţ. Mama a fost ieri aici şi m-a rugat cum n-a făcut-o niciodată să rămân cu tine. Tata săracul, care nu prea mai vede şi nici nu prea mai ştie exact pe ce lume este, m-a sunat să-mi spună cât de minunată eşti. Prietenul meu, Doru, mi-a garantat că nimic nu se va întâmpla în grupul nostru şi, mai ales, la el în casă, unde vei fi binevenită, chiar dacă Irina te urăşte pentru ce mi-ai făcut. Toţi cei din grup au fost în pelerinaj aici, să mă convingă de calităţile tale de neînlocuit. Nici chiar Mirela nu vrea să te vadă plecată, cu toate mizeriile pe care i le-ai servit de-a lungul timpului. Sonia, eu bag divorţul împotriva sfaturilor tuturor.

M-a buşit plânsul fără să ştiu exact de ce. Ar trebui să mă ridic şi să plec la soră-mea, dar nu pot. Nu vreau să se termine. Nu ce e acum, ce e acum e foarte urât. Nu vreau să se termine tot ce am avut până la apariţia cărţii.

— Ce ţi-am făcut? Ce ţi-am făcut de te porţi în felul ăsta? Nu înţelegi că nu e nimic adevărat? Ţi-am adus şi hârtia aia care asta spune... Nu e vorba despre mine. Cum poţi să crezi porcăriile alea?

— Vrei să purtăm discuţia asta? E în regulă. Hai să o purtăm...

AUTORUL

Nu... Nu sunt eu autorul. Vom vorbi despre el, dar nu sunt eu. Dacă stau bine să mă gândesc, nu am scris nicio carte. Mai corect ar fi, nu am terminat

nicio carte, nu am publicat nicio carte. Cu toate că, la un moment dat, erau vreo trei edituri mari la coadă după un text al meu. Asta a fost mai demult. Între timp, am dat-o de gard, şi nu m-a mai căutat nimeni. După ce am făcut o măreaţă emisiune de demascare a unui demnitar corupt care, chiar în momentul acela, se afla pe o masă de operaţie de pe care nu s-a mai sculat. Da... Deci să revin. Nu sunt eu autorul. Eu sunt Mario Popescu. Dar de nişte ani buni sunt Lars. De ce, Lars? Mai degrabă, de ce, Mario? Am aproape doi metri, cântăresc bine peste o sută de kile, sunt blond-blond, am ochi albaştri şi barbă, blondă şi ea. Deci, de unde până unde Mario? Evident de la naşi care erau amorezaţi de Italia, deşi n-au văzut-o niciodată. Au murit prea repede după Revoluţie, şi n-au mai apucat. Maică-mii nu i-a plăcut niciodată numele, credea că nu oferă niciun fel de prestanţă, mai mult, că posesorul lui, adică eu, putea fi considerat un papagal, dar naşii erau de pe partea ailaltă, de la tata, şi Mario a rămas. Cu Lars povestea e mai complexă şi mă implică doar pe mine. Fără rude, fără decizii imperative... În urmă cu vreo douăzeci de ani, nişte producători din Germania s-au hotărât să filmeze între Carpaţi o inepţie despre un război între vikingi şi ceva populaţii brunete. Germanii aduceau vikingii, noi dădeam bruneţii. Omul de legătură al nemţilor cu populaţia băştinaşă era o iubită de-a mea, era chiar iubita mea de atunci, Helga, etnică după nume şi după grai. Aşa că am intrat în figuraţie cu ideea de a lua şi eu nişte mărci muncite cinstit de la capitalistul german. Când am ajuns pe platou, n-a fost niciun chip să mă lase să fiu un amărât de pe aici din sud pe care-l cafteau băieţii blonzi – atunci nu aflase nici dracu' de Thor, nici de barosul lui, să nu zic „de ciocanul lui", că se interpretează – şi m-au distribuit în rol de nordic. Mai mult, fiindcă ştiam a vorbi şi un pic de germană, şi ceva mai multă engleză, am dat vreo două replici. Una, era un răget lung pe care l-am repetat de un număr de ori, Laaaaars! Strigam plin de furie şi de durere din pricina unor nemernici bruneţi, foarte ocupaţi să-mi căsăpească un confrate, dacă nu cumva era chiar frate pe bune. Atât de magnific am răcnit, că Lars mi-a rămas şi numele. A mai existat încă o schimbare în viaţa mea legată de acel film. Intrasem în el ca fiind Mario combinat cu blonda Helga, şi am ieşit ca Lars combinat cu bruneta Violeta. Şi ea, figurantă, trebuia să aibă parte şi de un viol viking, dar producătorii au scutit-o de atâta bucurie. Violeta s-a lăsat de actorie, s-a apucat de medicină, a făcut şcoala de asistente, a muncit nişte ani pe afară, de unde s-a întors şi cu un copil brunet căruia i-a spus Mario – sper că de la tat-su, italian – şi, până la capăt, tot ea m-a atras în povestea asta. Am cunoscut-o pe Sonia la aproape un an după divorţul ei de domnul doctor Craiu. M-a dus acolo Violeta, care îi era apropiată, nu am înţeles niciodată pe ce filieră. Nici nu mi-am bătut foarte tare capul, dar pare-se că nu au lucrat împreună, ci că au dat

una de alta după ce Sonia a fost forţată să plece din afacerile familiei. Acum ce să zic, primul meu contact cu Sonia nu a fost foarte vesel. Era dezechilibrată rău, iar Violeta nu mi-a dat acest detaliu. Mai mult, a făcut apel la apetitul meu de jurnalist scos pe linie moartă. Mi-a povestit cazul, dar mi-a zis prea puţin despre femeie şi despre patinajele ei. Întâlnirea a avut loc într-o mansardă prăbuşită, dotată cu mobilă amestecată, nu neapărat veche, dar pusă alandala, în care mirosea teribil a fum de ţigară. Dacă am calculat eu bine, în cele două ore petrecute acolo, Sonia a dat gata măcar un pachet de ţigări. Slabă moartă, cu cearcăne consistente şi incapabilă să stea o clipă locului, era prototipul aproape şablonizabil al bolnavului de nervi. În filmele modeste, aşa arată nevropatul atunci când actorul nu este suficient de talentat să surprindă nuanţe. Zece secunde, am crezut că interpretează o partitură, ca să mă convingă pe mine de ceva. Dar m-am lămurit. Era o chinuită naturală. În anii de meserie, am mai văzut ceva similar, soţia unui profesor universitar, filosof, uneori consultant politic – eu aşa am dat de el – ea, scriitoare de oarecare notorietate, devenită o umbră cenuşie, un soi de pustnică urbană din cauza soţului şi a aventurilor lui cu diverse june universitare, care asistente, care studente. Nu ştiu dacă dezaxarea soţiei a fost pe bune, oricum i-a ieşit să o interneze într-o clinică şi, în paralel, să divorţeze discret şi să se mute alături de ceva mai tânăr cu vreo două decenii, şi cu tată proprietar de fabrici de carne. Acolo însă nebunia arăta altfel. Hălăduiam cu un amic de la Uniunea Scriitorilor, ieşisem la o bere în cartier, şi a trecut pe lângă noi. Îmbrăcată în negru, cu o basma cenuşie pe cap, erau vreo patruzeci de grade afară, cu privirea senină. Amicul meu a salutat-o, a stat un pic de vorbă cu ea, amabilităţi la care ea a răspuns cu o voce slabă şi depărtată, apoi a plecat. Avusese familie, o casă, o carieră, viaţă socială, nu ştiu... Probabil că mergea la expoziţii, bea lichioruri cu prietenele, făcea vacanţe la 2 Mai sau în Grecia, îşi cumpăra haine care erau în ton cu moda, se dădea cu creme să nu îmbătrânească, chestii din astea, iar acum era doar o siluetă topită pe o stradă. Am înţeles că trăia sub o scară de bloc şi avea un soi de pensie pe caz de boală. Sonia nu era aşa. Era furioasă şi deprimată simultan. Nu sunt psiholog, nu ştiu dacă astea două simptome se pot combina. Dar mie, la prima vedere, aşa mi s-a părut. Sonia nu mi-a plăcut. Mai ales că Violeta mi-o prezentase ca pe un soi de superfrumuseţe, iar eu am dat peste un schelet în trepidaţii. În paranteză fie spus, când, după aia, i-am văzut pozele de dinainte de divorţ, i-am dat dreptate Violetei. Iar când am văzut pozele fostului soţ, m-am întrebat ce a căutat lângă el. Dar o să ajungem şi acolo. Deci Sonia nu mi-a plăcut, dar povestea m-a captivat un pic. Plus că s-a mai întâmplat ceva cu care nu eram obişnuit. Sonia habar n-avea cine sunt. Şi înainte, şi după emisiunea cu pricina, pe oriunde mă

duceam, nu neapărat în ultimul sat din Oltenia, nu am ajuns la nivelul ăsta de megalomanie, lumea mă recunoştea. Există un semn, un anumit soi de privire, un ghiont discret dat celui de alături, o şoaptă, uite-l pe ăla de la televizor. Un fel de surpriză că fiinţa aia de pe ecran e acum în faţa ta. Surpriză nu obligatoriu plăcută... Am trecut prin tot registrul posibil de grimase, încruntături şi semne de lehamite. Ca să nu mai vorbesc de apostrofări, întrebări agresive, scuipături trimise peste geamul maşinii sau degete arătate în diverse poziţii. E drept, mai de la distanţă. Fizicul m-a împiedicat să devin şi ţinta unor atacuri duse dincolo de bariera cuvântului. Oricum, una peste alta, atunci când mă aşezam la masă cu un necunoscut, ală ştia de unde să mă ia. Sonia m-a întrebat cu ce mă ocup.

— Acum? i-am răspuns eu, crezând că se referă la perioada de după plecarea mea din presă.

— Acum, în general... Care este meseria dumneavoastră? Avocat, profesor... Cu ce vă ocupaţi?

— Am fost jurnalist. Deocamdată sunt un pic retras şi nu m-am decis încă încotro să mă duc.

— Bine că nu sunteţi doctor... Doctorii sunt...

Şi aici a făcut un semn complicat din mână, din care rezulta părerea ei proastă despre meseria în cauză. Apoi şi-a aprins încă o ţigară, dar propoziţia asta n-o voi mai repeta, fiindcă în permanenţă îşi aprindea câte o ţigară. Deci va trebui să luăm în considerare că, indiferent de episodul pe care-l voi descrie referitor la ea, Sonia va avea ceva în comun cu fumatul. Îşi va aprinde o ţigară, îşi va stinge o ţigară, va căuta o ţigară. Oricum, după destul de multă vreme, nu a trebuit să mai explic nimic legat de trecutul meu profesional. Cu toate că, de câteva ori, discuţiile despre emisiunea aia, şi despre tot ce a urmat, mi-au făcut bine. Lumea nu e plină numai de ticăloşi care-şi freacă mâinile în faţa eşecului cuiva. Uneori am dormit liniştit după asemenea întâlniri. Plus că m-am amorezat de doctoriţa care a avut grijă de starea mea mentală. N-a ieşit nimic, femeia nu a vrut să se complice, era măritată, e încă, dar consultaţiile la ea, care toate gravitau inevitabil în jurul acelui capitol al vieţii mele, au fost foarte-foarte folositoare. Mă şi gândisem la o imagine de început de film, în care cele două personaje să se intersecteze la acelaşi psihiatru. E un pic Hitchcock... Un salon de primire umbros... O secretară, din care se vede doar profilul, care ţăcăne la o maşină de scris. Câteva fante de lumină intră prin spatele draperiilor groase, dar incomplet trase peste ferestre. El, înalt, solid, se aşază pe un scaun crezând că este singur în sala de aşteptare. E cu mintea în altă parte, simte inutilitatea drumului acolo, inutilitatea viitoarei consultaţii, dar nu are altă opţiune, captiv într-un vârtej social din care nu poate scăpa. O uşă se

deschide şi reflexia razelor de soare pe geamul acesteia luminează un alt colţ al camerei, în care o vede pe ea, ascunsă într-un scaun, cu o ţigară în mână, pe care nu o aprinde fiindcă nu are voie, privind în gol. Apoi uşa se închide şi imaginea ei dispare în întuneric. Dar noi nu ne-am întâlnit la psihiatru, ci în mansarda afumată, unde a fost nevoie să mă duc de câteva ori, până să reuşesc să pun cap la cap varianta ei de poveste. Îmi relata mereu acelaşi lucru, aproape cu aceleaşi cuvinte, însoţite de aceleaşi gesturi. Între timp am citit şi eu cartea cu pricina în care, trebuie să recunosc, m-au uimit detaliile afacerilor amoroase descrise. Şi încă un aspect care mi-a sărit în ochi. Personajul din roman, Simona Costin, este extrem de egal cu el însuşi, foloseşte acelaşi limbaj, are aceleaşi obsesii, se raportează coerent şi unitar la toate provocările care-i apar în faţă. Când îşi bârfeşte cumnata sau soacra, foloseşte aceleaşi expresii, când vorbeşte despre negrii cu scula mare, vorbeşte la fel, când face mişto de soră-sa, spune mereu aceleaşi lucruri. Şi totul este foarte oral. M-am apucat să citesc şi alte romane ale lui Sorin Bratu, despre care nu auzisem nimic până la acest moment. M-am documentat şi am văzut că este bine aşezat în nişa asta de cărţi pentru femei, cu nişte cronici bunicele, mai ales în revistele de profil. În alea literare e cam făcut praf.

— Ştiu că vinde destul de bine şi print, şi ebooks, dar nu-l cunosc, nu l-am citit şi nici nu ştiu pe nimeni dintre apropiaţii mei să o fi făcut. Dar ce-ai cu el?

Nu i-am amănunţit amicului meu interesul real pentru scriitorul nostru, fiindcă, deşi e un critic literar de prima mână şi un om foarte agreabil la un pahar de orice, este o gură spartă monumentală. L-am rugat totuşi să răsfoiască şi el romanul, să-mi dea un punct de vedere.

— L-am auzit o singură dată vorbind la o lansare. Se cam încurcă în cuvinte... Şi nici nu pare că are multe idei la el acasă. I-au pus nişte oameni din audienţă vreo două întrebări, absolut benigne, şi a răspuns greu. O avea probleme cu publicul, n-o fi spontan... Atunci însă mi s-a părut caraghios. Pe de altă parte, faptul că stă în băncuţa lui, scrie despre ce ştie şi are şi succes, e foarte lăudabil. El măcar nu visează să ia Nobelul. Uite, îmi dau seama că ar fi trebuit să-l citesc mai de mult. Acum vreo două săptămâni, am fost plăcut surprins de un roman de spionaj românesc. De ăsta, ecranizabil... M-a ţinut în priză până la final. Nu toată lumea trebuie să fie Hermann Hesse sau Le Clézio. Şi mă bucur mereu când întâlnesc scriitori care se prind singuri de asta, şi se comportă în consecinţă.

La finalul mesei, după mai multe beri, m-a întrebat într-o doară când am de gând să mă întorc în televiziune. Şi tot la fel, într-o doară, i-am răspuns că niciodată. E un fel de replică standard, cu care se închide orice fel de discuţie

care oricum nu ar duce nicăieri. Niciunul dintre cei care mă întreabă nu ştie ce s-a întâmplat, într-adevăr, acolo, iar eu oricum nu am cum să le explic. Dar aşa cum căderea mi-a fost prevestită de semne, pe care nu am vrut să le iau în considerare, acum mă încăpăţânez să caut semnele care anunţă revenirea. Un telefon de la o persoană neaşteptată, un articol de ziar care face o trimitere pozitivă la vreo emisiune mai veche de-a mea sau, de ce nu, un subiect foarte tare, de care să mă pot lega, şi pe spatele căruia să intru din nou în joc. De exemplu, cazul unei doctoriţe de succes, fată provenită dintr-o familie modestă, căsătorită din dragoste cu un învârtit mult mai bătrân, căruia, prin muncă şi idei, îi construieşte o superafacere, din care se trezeşte aruncată afară de familia lui, pe baza unei făcături. Un roman, care se centrează pe nişte ipotetice amoruri nelegitime ale fetei, fără dovezi, fără date, fără nimic, dar care este suficient pentru un divorţ dur şi pentru alungarea ei în mizerie. Bogaţi *versus* săraci, şmecheri *versus* amărâţi, justiţia lor şi injustiţia noastră, bărbaţi bătrâni şi urâţi, contra femei tinere şi frumoase. Toate, teme apreciate de consumatorul român de media. Cu aşa ceva, bine documentat, chiar mă pot întoarce. Poate nu neapărat în televiziune, din toate celelalte motive, dar măcar în atenţia publicului.

— Oricât ţi se va părea de ciudat, am citit romanul cu pricina. În metrou, ce-i drept, dar l-am citit. N-am nici cea mai mică idee de ce l-am ales, se vindea pe o tarabă acoperită cu plastic, între esoterism, spionaj şi drame despre iubiri neîmplinite.

Sunt conştient că sună oarecum comercial, dar mereu mi-a plăcut să spun că am un frate anarhist. Duşman al statului în toate aspectele sale. În rest, Mişa e un om aşezat şi calm, fără excese vizibile, dacă nu luăm în considerare postările de pe net, sub pseudonimul Malatesta, la care, uneori, are vreo zece comentarii. Alteori, şi mai puţine... După ce afli că statul e sursa tuturor relelor, autorul tuturor conspiraţiilor şi cel mai eficient asasin din istoria rasei noastre, te poţi bucura de mâncarea nevesti-sii Ilona şi de o seară plăcută şi relaxată. E drept că pe mine nu mă mai bombardează cu informaţii. Poate că s-a prins în toţi anii ăştia că nu mă interesează subiectul, dar mai ales, fiindcă trec atât de des pe acolo, încât până şi lui îi e greu să-mi mai spună noutăţi. Statele conspiră ele împotriva omului simplu, cinstit şi plătitor de taxe, dar nu chiar zi de zi. Aşa că pierdem ore întregi ascultând muzică sau văzând filme vechi, de care face rost de la alţi nostalgici ai timpurilor bune de altă dată. Noi am fost patru copii acasă. Eu, două surori şi un frate cu sindrom Down. Mişa a intrat în familie când avea 12 ani, după ce părinţii i-au murit într-un accident de maşină, iar ai mei au decis să-l adopte. Niciodată nu am aflat care au fost resorturile acestui gest, nici dacă au existat ceva legături cu familia decedată. Mereu am bănuit că şocul provocat

de mezinul cu handicap i-a determinat să mai aducă un băiat în familie. Oricum, din punctul meu de vedere, după moartea alor noştri, e singura rudă cu care merită să am de-a face. Iar din întreaga istorie a marii familii Popescu, mi-aş fi dorit, din câteva milioane de motive, să o cunosc pe mătuşa Cleo şi să ascult de la sursă întreaga ei aventură braziliană. Dar şi ea a murit. Aşa că am rămas doar cu Mişa. Sunt rău... Surorile mele sunt chiar OK, cu tot cu soţii lor, dar, atunci când le văd, mi se face cumplit de dor de maică-mea, şi de taică-meu, şi de toată lumea pe care o construiseră în jurul familiei, astfel încât, de fiecare dată, descopăr argumente pentru care să le evit. Aşa cum la Mişa mereu identific motive pentru care-l plac. Un exemplu, nu dă citate. Urăsc, pur şi simplu urăsc, scenele din filme, din cărţi şi din viaţa de zi cu zi, în care personajele citează clasici. Sau, şi mai grav, versete întregi din *Biblie.* Zice unul Luca 12 cu 22, nici nu ştiu dacă există, pac apare altul şi-ţi livrează textul. Stau îngrămădiţi câte doi, câte trei în cadru şi-şi iau fraza unul de la altul. Pentru ca în final toţi să recite cu avânt, fie că sunt preoţi în căutarea adevărului, fie că sunt mercenari cu mitraliera în mână sau dictatori odioşi. Mişa îşi petrece toată ziua cu nasul în cărţi, te-ai aştepta să te miruiască periodic cu câte o ghilimea memorabilă din clasicii luptei cu statul, dar, har Domnului, nu o face. Eu n-am reuşit să reţin în viaţa mea un citat dintr-o carte. Dar îmi vin mereu în minte versuri din cântece sau replici din filme. Mereu... În capul meu e o zumzăială permanentă de refrene, muzici şi imagini, care de multe ori mă împiedică să mă concentrez cum ar trebui, dar care îmi colorează într-un mod extrem de agreabil existenţa. Ce aud, chiar acum, într-un colţ al creierului meu ameţit?

I won't be sending posteards
From Paraguay
From Paraguay
From Paraguay.

Mark Knopfler... De ce? Habar n-am... Pur şi simplu. Nu-i nici măcar vreo piesă favorită, am ascultat-o mai demult şi acum a revenit în viaţa mea.

— Lars, dragule, teoria ta cu familia soţului, care a executat-o complet gratuit pe micuţa provincială, nu prea stă în picioare. Măcar dintr-un unghi. Ori totul în carte este fals, aşa cum susţine femeia, şi atunci este complet ilogic să fie convinsă o lume întreagă de acest fals şi să se ajungă la divorţ, ori nu e totul fals şi atunci întrebarea este de unde a aflat scriitorul în cauză detaliile corecte? Mai ales că femeia jură că nu l-a văzut în viaţa ei.

— Eu nu ştiu dacă este ceva real în carte.

— Şi atunci cum de s-a prins soţul că e vorba chiar de nevastă-sa?

— După dedicaţie.

— Ridicol.

— Şi fiindcă personajul din carte seamănă cu Sonia. Tot doctoriţă, tot cu un soţ mai în vârstă, tot cu o clinică de bătrânei...

— Deci nişte informaţii exacte. Poate mai sunt şi altele. De unde le-a ştiut autorul dacă nu are nicio legătură cu familia? Părerea mea... Cineva minte. Şi, dacă vrei să faci o poveste care să-ţi folosească, trebuie să-ţi fie perfect clar ce s-a întâmplat acolo. Adică trebuie să munceşti un pic.

Am mai mers încă o dată la Sonia şi am încercat să fiu mai sistematic, dar m-am înecat în torentul ei de divagaţii şi de lamentaţii. Se repetă îngrozitor de mult. Dar cred că am mai spus asta... Când o ascultam, mă gândeam cu groază cum ar fi să o aduc într-un studio de televiziune, la o emisiune. Ar pierde audienţa în câteva minute şi ar enerva pe toată lumea. Chiar dacă e evident că ea e victima, fata asta nu mai e capabilă să-şi susţină cauza. Cum deschide gura, e o nenorocire.

— Maică-sa, boieroaica, m-a urât din prima clipă. Eram o jegoasă din provincie care-i lua odorul şi zestrea, soră-sa, grasă ca o vacă, m-a urât că arătam bine, iar taică-su, săracul, era aşa de ramolit, că nu mai conta, dar nici el nu m-a plăcut. I-am văzut în ochi. Cât despre Dan... Când i-am adus hârtia... Eram pregătită să plecăm undeva, pe o insulă, să stăm împreună. Nici măcar nu s-a uitat pe ea. Atât de tare l-au bătut la cap, încât atunci a găsit un motiv. O să-ţi spun odată ce mi-a zis soră-sa. Dacă era bărbat, trebuia să mă apere. Eu am apelat la Miruna să-mi dea avocatul şi am scos hârtia. Avea tot ce-i trebuia. Dacă voia... Însă când toată familia te toacă zi de zi că nevastă-ta nu e bună, nu e de tine. Ai două căi. Dacă eşti bărbat, le trânteşti uşa în nas, dacă nu eşti bărbat, îi laşi să vorbească şi ajungi să crezi ce spun ei. Deci apare mizeria asta... Ca să nu-l stresez, nu-i spun nimic, mă consum de una singură, era să fac şi un accident de maşină, atât eram de dusă. Şi, când pleacă la o conferinţă, rezolv totul, mă duc la Miruna, asta, drăguţă, îmi face rost de avocat. Nici nu mă aşteptam la ea. Mai ales că scorpia aia de Irina mă mânjise în toată gaşca. Dacă m-aş apuca să vorbesc despre cine e Irina... Dar ea are un bărbat adevărat lângă ea. Spune-i lui Doru de rău despre nevastă-sa. Chiar dacă e adevărat, că aia e o poamă, dar, dacă-i spui, îţi dă cu ceva în cap. Scriitorul îmi semnează o hârtie care era foarte clară. Avocatul îi pune şi parafa şi toate alea. Că de ce nu i-am spus? Fiindcă ştiam prin ce trecuse cu prima nevastă, şi fiindcă mi-a păsat de el, şi fiindcă am zis să o rezolv singură. O fi crezut că mie mi-a fost uşor să mă duc să mă rog de prietenii lui. Miruna a fost o fată în regulă, dar când m-am dus la uşa ei, eu nu ştiam asta. Dar am zis să-l protejez, şi i-am adus dovada care trebuia să-i dea toate răspunsurile. Ştii ce a făcut? M-a lăsat baltă în mijlocul restaurantului. A plecat... Nici măcar nu a aruncat un ochi pe hârtia aia. A ţipat la mine şi a plecat la mă-sa să se plângă şi să mă bârfească. După atâţia

ani, după tot ce am făcut împreună, după tot, tot, nu m-a crezut nici măcar o secundă. Nici măcar nu s-a prefăcut că mă crede.

Din perspectiva materialului, pe care am de gând să-l fac, îmi doream ca Sonia să-mi fie simpatică. Sau măcar să-mi pese de nenorocirea ei. Însă, dincolo de ce simţeam eu că merită să transmit, că va plăcea publicului, versiunea ei mi se pare extrem de puţin probabilă. Poate n-o fi luat la rând douăzeci şi şapte de bărbaţi, nici nu prea mi se pare genul, cu toate că am mai avut surprize, dar ceva – ceva tot a făcut. Tot a călcat pe un bec. În primă fază am vrut să mă duc peste scriitorul misterios, unde cred eu că este cheia întregii poveşti, dar mi-am dat seama că nu sunt suficient de pregătit, nu ştiu foarte multe lucruri despre familia Craiu şi pot să fiu făcut din vorbe. În mod normal, scriitorul ar trebui să fie ultima oprire. Cea edificatoare... După ce mă lămuresc cu toate celelalte. La fostul soţ n-am vrut să încerc, cel puţin nu deocamdată, fiindcă probabil va fi în defensivă şi nu va dori să vorbească sau îmi va pune în braţe un avocat scorţos. Aşa că m-am înfiinţat la Lori, sora victimei. Asta plesnea de sănătate şi, probabil, la vremea ei fusese o partidă interesantă. Jucăuşă, decoltată, cu hăinuţe mulate... OK. Damă bine. Evident trecută, dar super conservată şi fără multe fiţe în capul ei. M-a aşteptat cu prăjiturele, cafele şi alte delicatese.

Tea for two and two for tea, a boy for you and a girl for me. Spre deosebire de soră-sa, ştia exact cine sunt, iar primele minute ale întâlnirii le-am consumat, răspunzând la întrebări precise despre mine şi momentele mele jenante. Ca orice femeie, care se respectă, a citit două cărţi şi a regulat o duzină de bărbaţi, Lori avea propriile ei păreri, consolidate şi de nezdruncinat, despre toată lucrurile care s-au întâmplat în orizontul ei de cunoaştere. Şi, ca orice femeie odată frumoasă, dar rămasă singură, este convinsă nu numai că părerile ei sunt cele adevărate, dar că este imperativ necesar să le transmită lumii întregi, precum şi nefericiţilor care-i trec pragul. Sunt nesimţit... De fapt, e o cucoană în regulă. La un moment dat, chiar m-am gândit să mă dau la ea, dar pe urmă am luat în calcul complicaţiile care ar fi rezultat.

— Bun... Acum că am vorbit despre mine, hai să venim la povestea Soniei.

— Mai lămureşte-mă o dată. Ce vrei tu să faci cu ea?

— Nu ştiu încă. Vreau să mă prind ce s-a întâmplat. Vreau să înţeleg de ce s-a ajuns aici. Vreau să văd dacă, într-adevăr, din lăcomie, familia fostului soţ i-a înscenat Soniei scandalul cu romanul, ca să o dea afară din afacere.

— Lars... Stai o clipă. Sonia e sora mea şi eu o iubesc foarte-foarte tare. Dar familia lui Dan, n-are nicio vină în istoria asta. Iar Dan a suferit ca un câine când a pierdut-o pe soră-mea.

— Păi de ce a divorţat?

— A fost convins că Sonia l-a înşelat, şi nu a mai vrut să treacă încă o dată prin aceeaşi experienţă. Pot accepta că este un om slab. Dar nu te gândi la prostii cu bani sau cu alte alea. Nu e cazul. Sunt conştientă că, dacă Dan nu pornea divorţul, ei doi erau împreună. Nimeni nu-l putea determina pe Dan să o facă. Şi nici nu l-a determinat nimeni. Aici, pe canapeaua asta, a venit atunci soacra Soniei. Mama lui Dan... Boieroaica bătrână, cum o porcăieşte soră-mea. Care era disperată că fiu-su greşeşte şi n-o să mai găsească niciodată o femeie de calitatea Soniei. Aici a stat... Mi-a zis că erau dispuşi să angajeze detectivi particulari, să afle ce a avut scriitorul ăla, Bratu, cu nora ei. Doar că Dan a fost de neclintit.

— Bine... Hai să o iau altfel. Tu crezi că Sonia a făcut ce scrie acolo în carte? Şirul ăla de amoruri voioase cu persoane mai mult sau mai puţin cunoscute.

— Acum, nu. Fiindcă acum ştiu ce s-a întâmplat. Şi o să-ţi povestesc şi ţie. Dar vezi tu, a fost un moment în care am crezut ce scrie în carte. Şi eu o cunosc pe Sonia mai bine decât oricine. Dar am crezut, şi m-am comportat în consecinţă. Atunci când îmi trece prin cap să-l judec pe Dan pentru divorţ, îmi aduc repede aminte că şi eu am luat în calcul vinovăţia soră-mii. Şi nu eram direct implicată. În fond, relaţia ei cu mine nu se schimba dacă se culcase cu bărbaţii ăia. M-a deranjat că m-a minţit. Altfel, e viaţa ei, e patul ei... Dar dacă te pui o secundă în pantofii lui Dan, vezi că e foarte greu să înghiţi informaţiile şi să zici că nu s-a întâmplat nimic.

— Înţeleg... Gelozie masculină. Am trecut prin asta, ştiu cum e. Dar cum să accepţi ceva ce n-are nicio legătură cu realitatea?

— Tocmai asta ne-a lovit pe toţi. Pe toţi cei ce o ştim pe Sonia. Are legătură cu realitatea. Femeia descrisă acolo e Sonia. Nimeni întreg la cap nu poate spune cu certitudine că ea a ajuns în pat cu bărbaţii ăia. Dar tot restul e ea. Sunt pagini întregi de lucruri care chiar s-au întâmplat. Lucruri, în sine, nevinovate, dar reale...

— Şi astea cum au ajuns în carte? De unde le ştia scriitorul ăla care nu o cunoştea?

— Ţi-am zis că o să-ţi dau toate informaţiile. Dar, înainte, vreau să-ţi mai spun un amănunt. Important, zic eu... Pe care l-am vorbit şi cu alţii din grupul lor, care mi-au confirmat impresia. La apariţia cărţii, pentru toţi a fost şocantă asemănarea dintre personaj şi Sonia. Fără să vorbim de amoruri. Tot restul... Probabil că eu am văzut cel mai mult, fiindcă cu vorbesc, vorbeam, zilnic cu ea măcar o oră la telefon despre orice. Dar am confirmarea că şi ceilalţi amici ai lor au găsit numeroase elemente de similitudine. Ori Sonia, din prima clipă, a spus că nu există nicio asemănare. Ceea ce evident era fals. Şi aşa s-au născut suspiciunile. Tot eu am fost

singura care s-a prins că nu minţea, ci o luase razna. Iar acum, din nefericire, se vede că am avut dreptate.

— Dacă o luase razna, de ce Dan nu a judecat din acest unghi?

— Dan e un om în regulă. Dar e mărunt, nu arată bine, e uşor complexat şi, mai ales, a avut o nevastă care şi-a bătut joc de el o lungă perioadă de timp în mod organizat. Nu cunosc motivele, dar aia pare că l-a urât cu furie. Ştii scena cu taxiul, din finalul romanului?

— Ultimul bărbat, al douăzeci şi şaptelea, în drum spre aeroport...

— Exact... Eu îţi garantez că soră-mea n-a făcut ce scrie acolo, fiindcă este obsedată de igienă. Dar prima nevastă a lui Dan a făcut-o. Nu cu un taximetrist, ci cu un coleg de birou al lui Dan. I-a luat-o în gură înainte de a veni acasă, şi apoi, ajunsă acasă, l-a sărutat pe bărbat-su pasional, în faţa întregii asistenţe, erau adunaţi pentru nu ştiu ce masă. După vreo trei săptămâni, i-a detaliat şi contextul acelui gest... A! Şi când au chemat-o la masă, i-a refuzat spunând că mâncase deja. Dar a zis-o într-un fel anume. Ţin minte că, atunci când mi-a povestit Sonia, mi s-a părut scârbos de-a dreptul. Nu mai ştiu cum a zis-o... Parcă, am apucat să înghit ceva sau am reuşit să pun gura pe ceva... Nu, mai rău. Mi-a dat un coleg al lui Dan ceva să înghit. Exact... Ea era tot doctoriţă. Şi lucrau în acelaşi spital. Da. Deci, mi-a dat un coleg al lui Dan ceva să înghit. Cum e asta?

— Şi scena din carte?

— Scena din carte e o adaptare liberă, fără fraza minunată, după această întâmplare. Tânăra nevastă, căreia nu-i ieşise numărul de amanţi anvizajat, îl atinge cu un taximetrist, în drum spre aeroportul de unde trebuia să-l ia pe bărbat-su, cu care voia să trăiască fericită şi fidelă tot restul vieţii. Cum crezi că a picat momentul acesta pentru Dan la prima lectură a cărţii?

— OK. Probabil că foarte rău... Dar revin, de unde ştia autorul toate astea?

— Destul de simplu... De la Sonia.

Lori nu este doar mult mai plăcută decât soră-sa, nici nu e greu în actualele circumstanţe, dar are şi un anume simţ al dramaticului. Îşi dozează informaţiile, pregăteşte livrarea lor, nu se năpusteşte, nu omoară dialogul. Oricum, ce mi-a recitat, este un roman în roman, iar tot cazul ăsta nu merge deloc spre ce aveam eu nevoie. E interesant de serial pentru adolescenţi, cu răsturnări de situaţie şi personaje care sunt cu totul altceva decât par, dar nu de emisiune care să hrănească frustrările românului. Ca s-o scurtez... E necesar, deoarece Lori mi-a prezentat dezvăluirea cu intonaţie şi cu tăceri subtile. Toată cartea e o răzbunare a scriitorului, Sorin Bratu, împotriva Soniei cu care a fost cuplat atunci când Dan era în America. Şi-au pus-o de douăzeci şi şapte de ori, de aici numărul de bărbaţi. Oricum, şi omuleţul ăsta are bube în cap dacă numără de câte ori s-a culcat cu o femeie, înţeleg să

numeri câte femei au fost în viaţa ta. Nevoia de performanţă. Sau iluzia virilităţii. Deci personajul negativ în toată această istorie este, doamnelor şi domnilor, Sonia... Care se încurcă, mai în glumă mai în serios, cu scriitoraşul cel viteaz, la acea vreme jurnalist, chiar redactor-şef de publicaţie. Sau ceva similar. Ea, oarecum liberă, soţul se afla departe-departe, el, deloc liber, căsătorit fiind chiar cu fata patronului trustului la care lucra. El se amorezează teribil de ea şi, cam cu două săptămâni înainte de întoarcerea lui Dan din America, se pune problema rămânerii împreună. După o după-amiază de iubiri fierbinţi, fiindcă nopţile domnul trebuia să şi le petreacă acasă, se decid şi pleacă fericiţi. Ea urma să-şi sune soţul, să-i spună că n-o mai găseşte acasă când se va întoarce, el să-i dea mutarea în plic nevestei. Identificaseră şi un apartament în care să se mute imediat după anunţurile de divorţ, se gândiseră până şi la naşii de nuntă. Se văd a doua zi fericiţi, confirmă fiecare dintre ei îndeplinirea misiunii, el poate să rămână peste noapte, tocmai ce devenise un om liber, şi-şi petrec ziua colindând prin magazine după mobilă şi după covoare pentru noua casă. Făcând eu un calcul în minte, nu prea îmi iese de douăzeci şi şapte. Dan a stat în America peste trei luni, deci cam o sută de zile. Ăştia doi s-au cuplat relativ repede, ultimele zece zile le-au dormit împreună... Deci, înainte s-au simţit bine doar de şaptesprezece ori? În condiţiile în care erau atât de încinşi încât îşi aruncau în aer vieţile. Ciudat... În sfârşit, Dan se întoarce din pribegie... Sonia îi spune proaspătului viitor soţ că trebuie să aibă o discuţie faţă în faţă cu actualul şi, cât de curând, fostul soţ, şi că, după aceea, se vor întâlni în apartamentul închiriat, dotat deja cu diverse lucruşoare necesare traiului. Dar, în seara aceea, telefonul nu mai sună. Nici dimineaţa următoare, nici spre prânz. Mai mult, atunci când el încearcă să o caute, constată că numărul este nealocat. După încă o zi de aşteptare, scriitorul se decide să meargă la ea acasă să vadă ce şi cum. Luase în calcul inclusiv o crimă a soţului gelos, despre care Sonia îi povestise extrem de multe lucruri. Sau o sechestrare... Ascuns în maşină, îi vede ieşind veseli din casă, ţinându-se de mână, fără niciun semn de nervozitate între ei. Mai mult, el susţine că, la un moment dat, Sonia s-ar fi întors spre maşina lui şi ar fi ridicat din umeri. Ceva de tipul, asta e, ce să fac, rămân cu el... Între timp, la serviciu, venise valul furiei conjugale. E dat afară, socrul mânios şi influent are grijă să nu fie angajat nicăieri, îi mai blochează şi nişte bani, îl înghesuie cu un proces, şi tot aşa. Sonia nu l-a mai sunat niciodată, nici el nu a mai încercat să dea de ea. Dar i-a copt o revanşă care iată că a dat roade. Un *Monte-Cristo* cu amanţi fictivi. Ca în bancul ăla vechi de la Radio Erevan. Nu au fost douăzeci şi şapte de bărbaţi, cu care şi-a pus-o câte o dată, a fost unul, cu care şi-a pus-o de douăzeci şi şapte de ori. *Cool.*

— Iar tu ai aflat toată această istorie, cum? Şi când?

— După ce Dan a introdus divorţul, înainte de a se ajunge la tribunal, când încă speram să repar situaţia, m-am dus peste scriitor. Şi am aflat ce nu voiam să aflu.

— Soniei i-ai spus?

— Nu. M-am dus la ea cu această intenţie, am întrebat-o încă o dată dacă-l cunoscuse pe scriitor, dacă nu cumva de acolo vine toată problema şi, după o scurtă criză de nervi, mi-a explicat din nou cum soacră-sa şi cumnată-sa au ceva cu ea şi Dan a capitulat în faţa lor. Dacă e să vorbim pe bune, după povestea omului ăla, mie mi s-a cam luat de soră-mea. O ajut, îi răspund la solicitări. Dar totul e mult mai rar. Înainte, pierdeam la telefon cu ea şi câte două ore pe zi. Îmi spunea tot ce-i trecea prin cap şi tot ce i se întâmplase. Sau aşa credeam eu... Că despre amorul ăsta nu am aflat de la ea nimic.

— Să înţeleg că tu crezi povestea scriitorului?

— Mai degrabă, decât plutonul de amanţi. Şi sigur, mai mult decât ideea complotului soacrei şi al cumnatei, ca să o scoată pe ea din aşternuturile lui Dan.

— Din afacerile lui Dan. Pare a fi vorba despre bani.

— Fugi de aici. Înainte divorţ, avocatul lui Dan i-a propus să-i dea anual partea ei de dividende. N-a acceptat ea, fiindcă spunea că i s-a interzis să treacă pe acolo. S-a purtat ca o scelerată. Omul ăla i-a explicat. Fostul soţ nu doreşte să te mai vadă, dar nu vrea să te deposedeze de banii din afacerea pornită împreună. Dar ea, nu şi nu. Să vină Dan să i se uite în ochi, şi să-i spună că el a părăsit-o, fiindcă a crezut ce scrie în cartea aia, nu fiindcă i-a cerut familia. Aşa că, la divorţ, a rămas în chiloţi când au pus avocaţii lui Dan totul pe masă. Apropo... Mama noastră cu Alzheimer, care era internată la clinica lor, e tot acolo bine mersi, şi nu mi-a cerut nimeni niciun ban pentru asta. Lars... Dan a iubit-o ca disperatul pe Sonia. Voia să moară ţinut de mână de ea. Înţelegi... Visul lui secret, ţinta finală. Atunci când va fi să închidă ochii, să fie Sonia lângă el. La aşa ceva nu dai cu piciorul, fiindcă îţi spune sora obeză.

— Lui Dan ai încercat să-i spui de varianta asta nouă? Cu scriitorul?

— Nu. La ce bun?

Drept care, plecând de acolo enervat şi sastisit de dramolete de familie, m-am dus la Sonia cu capsa pusă. Pe drum m-am oprit la o cârciumă ţinută de o fostă, am mâncat ciorbă de burtă şi tocăniţă de ciuperci cu nişte cârnaţi de oaie alături, am băut un număr de pahare de palincă de la Oaş, cu mărgeluţe şi multe grade, am băut şi şpriţ, ca să meargă tocăniţa, şi m-am ameţit. Stare foarte bună pentru întâlniri edificatoare cu psihopate mitomane. Nu aveam niciun gând să fiu politicos, nici să continui

investigaţia, pe care nici n-o începusem. Probabil că va trebui să aştept un alt tren cu care să mă întorc în gara dorită. Ăsta sigur nu e aşa ceva. Dar Sonia era calmă... A rămas calmă şi după ce i-am spus toată povestea. La un moment dat, s-a mutat de pe un fotoliu pe altul şi, ajutat de un joc lumină-întuneric din mansarda prăfuită, mi s-a recompus cadrul acela inexistent din anticamera psihiatrei, unde ar fi trebuit noi să ne cunoaştem într-o ipoteză cinematografică. Avea aceeaşi atitudine pe care mi-o imaginasem atunci.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe acest om. Nici măcar nu ştiu exact cum arată. Nu m-am culcat în toată viaţa mea conjugală decât cu Dan. Fac această precizare fiindcă, după divorţ, m-am culcat cu doi bărbaţi. Unul, neimportant, şi al doilea este proprietarul acestei mansarde şi un soi de protector al meu în momentul ăsta dificil. Un om bun şi la locul lui. Ştiu că nu mă crede nimeni, sau aproape nimeni, aşa că nu mă aştept să mă crezi nici tu. Dar reţine că nu eu am venit la tine să-mi povestesc durerile. Tu ai venit la mine. Sunt conştientă că uneori vorbesc aiurea. Vorbesc aiurea, fiindcă mă simt aiurea, şi fiindcă de multe ori am senzaţia că mintea mea o ia razna. Şi atunci poate bat câmpii. E cel mai uşor să bat câmpii. Tu crezi că eu nu simt că uneori sunt caraghioasă? Că argumentele mele nu sunt neapărat cele corecte? Dar de minţit, nu mint. Nu am de ce. Nu am nimic de câştigat, nimic de obţinut. Copilul meu crede că sunt o curvă, soţul, fostul meu soţ, crede că sunt o curvă, sora mea crede că sunt o curvă, toţi prietenii şi cunoscuţii mei cred că sunt o curvă. Chiar şi maică-mea, dacă ar putea raţiona, ar crede că sunt o curvă. Pentru mine toate jocurile sunt închise. La ce mi-ar folosi să mint? Spun de atâta timp că tot ce scrie acolo e neadevărat, şi nimeni nu mă crede. Nu m-au crezut apropiaţii, nu m-a crezut statul, nu m-a crezut judecătorul. Nici măcar avocatul meu nu m-a crezut. La mine, e gata. De ce aş mai minţi? Care ar fi avantajul meu dacă oricum nimeni nu mă crede?

— Sonia... Şi, totuşi, cum au ajuns informaţiile alea în posesia lui Sorin Bratu?

— Nu ştiu, şi nu mă interesează. Hai să-ţi arăt ceva.

Şi îmi întinse o hârtie scrisă în franceză. Limbă cu care nu sunt familiar, dar m-am prins că era vorba despre un centru spitalicesc, dintr-un oraş de care n-am auzit niciodată, nici cu geografia nefiind foarte prieten.

— Amica ta, Violeta, m-a convins, acum mai multă vreme, să-mi trimit CV-ul în străinătate. Ea mi-a făcut rost de adrese, mă rog, e o companie care se ocupă de asta. Şi acesta e primul răspuns care s-a întors. Vor să mă angajeze. Sunt interesaţi de experienţa mea medicală. Şi vor să mă angajeze. Mă aşteaptă acolo, îmi plătesc transportul, ca să discutăm de un contract. Slavă Domnului că am ascultat-o pe mama când eram mică şi am luat meditaţii la franceză. Aşa că ştiu limba. Mai am de lucrat un pic la terminologia medicală,

dar nu e mare lucru. Fiindcă, aşa cum spun şi ei, contează experienţa. Şi pe asta nu mi-o poate lua nimeni. Nici Dan, nici mă-sa, nici soră-sa, nici avocaţii, nici scriitorii. Nimeni. E a mea şi uite că valorează ceva.

Poate fiindcă eram băut, mi-era şi un pic de greaţă de la cârnăciorii de oaie care îmi cam veneau înapoi, asta oricum n-are nicio legătură cu contextul, dar atunci mi s-a părut brusc o femeie frumoasă. Sau măcar interesantă... O femeie pentru care merită să te baţi. În sfârşit, era ceva viu în ea. Stătea pe marginea fotoliului cu hârtia aia în mână şi zâmbea fericită. Iar eu eram, cu siguranţă, în plus. Ea voia să fugă de un trecut pe care eu voiam să-l analizez amănunţit.

— Şi, totuşi, nu te preocupă ce s-a întâmplat? Trebuie să recunoşti că e ceva ciudat aici. Întâi scriitorul spune că nu te cunoaşte, semnează o hârtie prin care confirmă că nu e vorba despre tine în cartea aia. Apoi, vine şi spune că, de fapt, s-a răzbunat pe tine fiindcă l-ai trădat.

— Tu îmi spui mie că e ceva ciudat? Ciudat e că toată viaţa am făcut doar lucrurile corecte şi am ajuns aici. Am învăţat bine mereu, mi-am ascultat părinţii, am intrat la Medicină din prima, m-am căsătorit cu primul meu bărbat, i-am făcut un băiat, i-am clădit o afacere şi i-am fost fidelă. Am fost o fiică bună, o soţie bună, o mamă bună şi o doctoriţă bună. Meseria mea se referă la ajutarea unor oameni, bătrâni şi nedoriţi, să-şi trăiască ultimii ani cât mai frumos şi să moară demni şi liniştiţi. După atâta timp, încă ştiu numele celor pe care i-am lăsat în clinică, ştiu bolile de care suferă, ştiu tratamentele pe care le-am prescris. Şi mai ştiu şi câţi dintre ei s-au dus. Îmi spui mie că e ciudat? Ciudat e că noi învăţăm că dacă te comporţi corect, şi dacă respecţi poruncile, şi dacă munceşti şi eşti loial şi performant, vei reuşi. Tot ce n-am aflat eu de atâta timp este unde am greşit. Unde este fapta mea pentru care am plătit şi plătesc în continuare? Atunci când ai pacienţi bătrâni, inevitabil în discuţiile cu ei ajungi să le asculţi bilanţurile. Atunci am călcat strâmb, dacă atunci făceam aşa, poate nu se întâmpla asta. Am auzit asta mereu... La bilanţul meu, eu nu ştiu ce să spun. Unde am greşit...? Unde ar trebui să mă întorc în timp ca să repar ceva? Înţelegi? Şi dacă aş putea, nu ştiu ce ar trebui să repar. Fiindcă nu am făcut nimic rău. Aşa că acum, având hârtia asta în mână, m-am decis să nu mă mai întreb. Am unde să merg, am o nouă uşă deschisă. Gata!

Şi gata a fost... Am stat un pic pe acolo, am mai aflat că speră să obţină nişte răspunsuri şi din Scoţia, şi de pe altundeva din Anglia, de la clinici cu care a colaborat în anii trecuţi şi că îşi doreşte să aibă mai multe opţiuni din care să aleagă, dar dacă nu mai apare nimic, e decisă să accepte postul din Franţa, indiferent de condiţii. Vorbea la fel de repede ca atunci când am cunoscut-o, se repeta la fel ca atunci, sărea de la o idee la alta, dar nimic nu

mai era stresant. Aveam în faţă un om care îşi făcea planuri de viitor. Planuri pozitive, pline de speranţă, de bună dispoziţie. De voioşie... Ce o să facă atunci când ajunge acolo? Unde o să stea? Ce ar mai trebui să înveţe? Ce să-şi ia de aici? Cum o să arate ziua în care va fi ocupată cu altceva, decât cu regrete şi cu dileme la care nu are răspuns. Cum vor arăta noaptea în care se va culca obosită de muncă şi dimineaţa în care se va trezi cu gândul la oboseala care va urma. Şi urmărindu-i drumul prin mansarda afumată, m-am trezit gândindu-mă cum ar fi să plec cu ea. Acolo... Într-o viaţă nouă. Fără nimeni care să mă ştie, care să-mi zâmbească ironic, care să scuipe demonstrativ când mă vede. Fără emisiuni la care să mă uit, şi să sufăr că nu mai sunt acolo. O viaţă nouă în care, de la un punct, să nu mai fie cazul să mă întreb, din nou şi din nou, cum de n-am înţeles ce mi se cocea. Şi cum de n-am ştiut să mă opresc şi să mă bucur de ce am. Şi cum de mi-am pierdut şi bunul simţ, şi compasiunea, şi morala elementară, şi m-am băgat de unul singur în tot rahatul ăsta. Cum ar fi să obţin nu o revenire aici, ci o evadare de aici. Sonia m-a trezit din irealitatea imediată, sugerându-mi să mă cam car, că i se întoarce actualul bărbat, şi nu ar vrea să ne întâlnim.

— Vine cu tine în Franţa?

— Probabil... De ce?

— De curiozitate... Nu ştiam cât eşti de prinsă în relaţia asta.

— A avut grijă de mine, atunci când mi-era cel mai greu. Nu ştiu ce va urma şi nici nu m-am gândit. Dar probabil va veni cu mine, măcar pentru interviu.

— Bine... Mult succes. Eu o să continui să cercetez un pic povestea ta. Dacă mai am nevoie de ceva, te mai sun...

— Cum vrei. Oricum, pe mine nu mă mai interesează. Deloc... Indiferent ce afli nu mă interesează.

— Dacă te-ar mai interesa numai o secundă, cu cine mi-ai sugera să mai vorbesc?

— Cu Miruna... Ea m-a ajutat. Şi a fost singura care m-a mai sunat şi după. Îţi trimit numărul ei de telefon şi o anunţ că vrei să vorbeşti cu ea. Dacă vrei...

Aşa că am ajuns şi la Miruna... Dar, înainte de asta, a trebuit să trec din nou prin subiectul Marcel. Fratele meu handicapat, pe care aceeaşi naşi idioţi au vrut să-l cheme *Marcello*, *bella Italia*, *bellissimo Mastroiani*, dar aici mama a găsit o cale şi l-a românizat. Dar nu l-a făcut întreg. Săraca, n-are nicio vină. N-a băut, n-a fumat, nici măcar aspirină n-a luat în timpul sarcinii. A suportat aproape două luni o răceală urâtă, s-a chinuit cu ceaiuri şi cu prişniţe, dar n-a pus gura pe nimic ce ar fi putut afecta copilul. Dar tot afectat a ieşit. E o copie a mea. Tot mare, tot blond, tot cu ochi albaştri, dar

complet idiot. Când te vede, plânge, dacă vorbeşti tare, începe să strige, dacă te apropii, strigă şi mai tare şi uneori, doar uneori, poate să te şi pocnească. E solid, dar n-are forţă, aşa încât numai impresia e neplăcută. Mişa m-a sunat că sora mea, Gina, bineînţeles că de la Lollobrigida, se vaită din nou că nu mai are cu ce să plătească minunăţia de cămin, în care-l ţin pe nefericit. Şi m-am enervat. Nimeni din marea mea familie nu vrea să înţeleagă că nu mai câştig ce câştigam mai de demult, că stau pe tuşă şi trăiesc din resturi financiare. Şi că, deşi fiecare dintre ei, fratele Mişa, sora Gina şi sora Rita – aţi ghicit, Pavone – nu au salarii mari acolo unde lucrează ei, totuşi au nişte salarii. În timp ce eu, fosta celebritate Mario, nu am nimic. Nici luna asta, şi nu voi avea nici luna viitoare. Aşa că m-am dus la Mişa acasă, m-am luat de el, el s-a luat de mine, nevastă-sa a sărit să ne împace. E chiar bună la asta. E măruntă şi deloc frumoasă, – nici Mişa nu e un atlet, de fapt, privit din orice unghi, ţi-l evocă fără putinţă de tăgadă pe Hotei, Buddha cel Vesel, cu burtică şi cu chelie –, dar ştie să facă bine două lucruri. Să gătească şi să ţină linişte în casă. O mai şti şi altceva, dar n-am aflat şi nici nu sunt dornic să aflu... Aşa că după ce ne-a potolit, a adus repede nişte plăcinte cu afine, incredibil de bune, şi nişte chifteluţe de pui. Ca să fiu exact, pe astea le-a adus înainte. Chifteluţe de pui cu murături şi, mai târziu, plăcintele. Pe urmă, mai sătui şi mai blânzi, am stat din nou de vorbă. Eu i-am promis nişte bani, nu cât voiau surorile mele, dar suficient şi, după aceea, m-a ascultat povestindu-i despre noua versiune a scriitorului dubios. Apoi m-am dus la Miruna, unde a fost al dracului de neplăcut. Acolo, răstignit pe un fotoliu, cu un trabuc în mână şi cu un rânjet scârbos pe faţă, mă aştepta bărbat-su, Răzvan. Care m-a luat din prima.

— De când mi-am dorit să-l întâlnesc pe marele om de televiziune Lars Popescu... Pe singurul ins din România, care a avut mojicia să facă emisiune de înfierare proletară, împotriva unui om care, exact în acel moment, murea pe o masă de operaţie. Eu nu mă uitam la căcaturile tale de emisiuni. Fiindcă nu îmi pasă. Nici de tine, nici de politică, nici de toţi caraghioşii care apar la televizor. Dar m-a sunat plângând Elena, nevasta mortului, ca să zic aşa. Nu era încă mort, dar se pregătea. Şi ea plângea nu fiindcă îţi vedea emisiunea. N-avea cum, era la spital în Israel cu Toni. Ci, fiindcă maică-sa lui Toni se uita, şi nu înţelegea de ce îl urăşti atât. Mai ales, nu înţelegea cum puteai să spui că fiu-su fuge de marea justiţie română când ea tocmai îşi luase la revedere de la el pe Skype. De altfel, doctorii, şi precauţi, şi evrei de tipul lor, chiar i-au pus în vedere că putea să nu se mai trezească din operaţie. Ceea ce a şi făcut... Nu s-a trezit... Dar tu, nu şi nu. Cereai, plin de spume, să fie adus cu Interpolul acasă. A fost adus cu avionul între patru scânduri. Tu şi încă patru nespălaţi făceaţi mişto de boala lui. Iniţial, am crezut că eşti doar

dobitoc. Prost de la mama şi tata... Atât au avut, atât a ieşit. Unul mare şi prost. Dar, după ce am aflat că ştiai de toate problemele lui medicale, că primiseşi comunicatul din partea medicilor de acolo şi că nu ţi-a păsat, ai devenit cel mai ticălos individ pe care l-am văzut vreodată. Şi am văzut o bună parte din scursurile de pe aici.

De obicei, nu reacţionez. Nu mai reacţionez. Fiindcă ar fi prea mult de explicat... Plus că, la câte mizerii s-au spus despre mine, imediat după înlăturarea din televiziune, e foarte greu să porţi un dialog civilizat cu cineva apucat. Dar era un pic prea mult...

— Eu am venit aici să vorbesc despre Sonia. La insistenţele ei...

— Mă doare-n cur de Sonia. Eşti la mine în casă, iar eu vorbesc despre ce am chef. Şi, acum, vreau să vorbesc despre căcatul de om pe care-l am în faţă. Nevastă-mea ştie, şi toată lumea ştie, că nu pun botul la prostiile cu onoarea, şi cu solidaritatea, şi cu cinstea. Ştiu exact cât valorează. Dar, pur şi simplu, ce ai făcut tu nu se face. Omul ăla murea, tu ştiai că moare, şi-l călcai în picioare ca o jigodie fără suflet.

Şi a mai ţinut-o aşa vreun minut, stând tot crăcit pe fotoliu, tot cu trabucul neaprins în mână şi cu mutra aia de stăpân al lumii... Aşa că am făcut doi paşi, l-am luat de gât şi l-am ridicat la înălţimea mea doar câteva secunde, apoi l-am aruncat înapoi pe fotoliu.

— Auzi, pulică... Dacă tot eşti atât de tare, de ce nu mi-ai spus toate astea când eram în televiziune? Când aveam emisiunea mea? De ce n-ai fost tare-n coaie să vii peste mine şi să-mi dai palme, cum o faci acum când sunt nimeni pe drum? Fiindcă îţi era frică să nu mă ocup şi de tine, şi de afacerile tale. Să nu te arăt lumii... Aşa că m-ai înjurat în baie sau cu ăilalţi în cluburi de fiţe.

Era cam alb la faţă şi încerca să nu se ţină de gât, dar sigur îl durea fiindcă strânsesem o idee cam tare. Aşa că m-am aplecat încă o dată peste el, i-am pus un genunchi în burtă să-l fixez mai bine de fotoliu, şi i-am dat un bobârnac peste nas. Uşor. Mai mult în glumă.

— Prietenul ăsta al tău... Toni. Era corupt, era mafiot şi făcuse tot ce am spus eu că făcuse, plus multe altele. Dacă trăiam într-o tară normală, ar fi murit în închisoare. De cancer sau de altele. Dar a dat şpagă, şi a murit liber în Israel. Şi ca să-ţi fie clar... Şi pe mine mă doare-n cur şi de el, şi de mă-sa, şi de nevastă-sa, şi de tot neamul lor. Cu sau fără cancer, tot un jeg era... Aşa ca tine şi ca voi toţi din lumea asta şmecheră a voastră.

M-am ridicat de pe el, şi am văzut-o cu coada ochiului pe nevastă-sa, butonând stresată la telefon.

— Doamnă, staţi liniştită. Nu mai urmează nimic. Nu sunt nici nervos, nici agresiv de felul meu, dar uneori nu pot să înghit orice, de la orice puţoi cu un tată tare, care-şi imaginează că toţi suntem nişte slugi amărâte. Asta e tot...

Plec acum. Venisem doar să vorbesc despre Sonia şi despre cazul ei. Voiam să o ajut pe Sonia. Dar nu mai e momentul. O zi bună...

Am ieşit calm din casă, cu pasul măsurat, dar tremuram tot. Dacă pârlitul ăsta face o plângere la poliţie, m-a luat mama dracului. Mai ales că martorul, singurul, e al lui. Când mă gândeam să revin în atenţia publicului, nu era exact acesta vehiculul. Încă un scandal cu parfum de anchetă. Numai bătăuş nu fusesem. Cu toate că toată viaţa am fost bătăuş. Dacă îţi dă mama natură fizic, e greu să nu pici în tentaţia de a-l folosi. Dar măcar am o satisfacţie... Ăla s-a căcat pe el. Era alb de frică. Şi l-am făcut de doi bani şi în faţa femeii. Cum e mai bine... *I shot the sheriff, but it was în self defense.* Ajunsesem aproape de casă, când m-a sunat Sonia să mă întrebe ce se întâmplase. Era detaşată şi chiar vag amuzată.

— Nu am auzit-o niciodată pe Miruna aşa. Se bâlbâia la telefon. Nu-şi găsea cuvintele. Ce-ai făcut? L-ai bătut pe Răzvan?

— E mult spus. L-am zgâlţâit puţin... Foarte puţin.

— De ce?

— S-a luat de mine, şi s-a luat cam tare. Aşa că n-am mai fost civilizat.

— Auzi... Nu treci şi pe la fostul meu soţ?

— Pentru tine, orice...

A tăcut o clipă, ca şi cum nu se aştepta la răspuns sau poate n-avea chef de glumiţele mele. Tăcerea s-a prelungit, aşa că am încercat alte glumiţe şi, ca să scap de penibilul situaţiei, i-am cerut un alt om cu care să vorbesc despre povestea ei, de vreme ce Miruna ieşise definitiv din calcul.

— Încearcă la Maria... îţi trimit numărul ei de telefon. Dar nu ştiu dacă o să-ţi folosească la ceva.

Eu i-am mulţumit, m-am pregătit să închid, urându-i zile frumoase şi prospere, dar ea m-a întrerupt.

— Să ştii, apreciez mult ce faci pentru mine. Apreciez... Când spun că nu îmi mai pasă, nu înseamnă că, dacă tu ai găsi ceva care să demonstreze lumii întregi că nu am minţit, nu m-aş bucura. Prefer să nu mă gândesc la un asemenea final pozitiv. M-aş bucura, dar nu cred că vei rezolva ceva. Şi mi-a plăcut că l-ai zguduit pe Răzvan. E un neam prost şi un înfumurat, care tot timpul s-a uitat de sus şi la mine, şi la Dan. Ia legătura cu Maria, dar vezi că ea lucrează în continuare la clinică, deci primeşte bani de acolo. Acum, şefa ei e cumnata mea, fosta mea cumnată, obeza. Grasă şi frumoasă... Poate vorbeşti şi cu ea. Şi după aia, îţi povestesc ce mi-a zis odată... Şi, dacă tot ai cunoscut-o pe Lori, Maria e bună prietenă cu ea. Fără un telefon prealabil de la ea, s-ar putea să nu fie foarte comunicativă.

Maria însă a fost comunicativă şi fără bezele trimise în avans de Lori. Comunicativă degeaba... Am petrecut vreo două ore, seara târziu, în

cabinetul ei, după plecarea ultimului nebun pe care-l trata, un băiat înalt şi slab, sigur bântuit de intenţii suicidare, pe care, bănuiesc eu, nu-l plăceau femeile, şi-şi rezolva ce avea de rezolvat de unul singur, prin jocuri abile cu mâna. M-a evaluat, m-a luat pe departe, mi-a povestit tâmpenii inofensive, m-a plimbat prin adolescenţa ei, prin tinereţea lui bărbat-su, am aflat de cărţile, muzica şi filmele preferate, a vorbit şi despre emisiunile mele, pe care culmea le cam văzuse, ştia detalii de care eu uitasem, dar n-am primit nimic util despre Sonia. În rest, bunăvoinţa în persoană... O iubise pe Sonia, o iubea încă, dar nu i-a mai dat niciun telefon după ce a fost scoasă din schemă, o considera o doctoriţă minunată, un mare profesionist şi un om cu o excepţională capacitate de muncă. Toată lumea îi simte lipsa Soniei, dar şi Mirela, cumnata, se descurcă extrem de bine. Neaşteptat de bine, am putea conchide. Acum, încerc să citez din memorie. Cazul în sine...? Un incident nefericit. Care e păcat că a evoluat aşa, dar probabil aşa a fost să fie. A fost ceva adevărat acolo? Greu de zis... Dar nu neapărat cartea în sine sau dezvăluirile din ea au condus la deznodământ, ci un anumit climat de neîncredere şi de oboseală instalat în Interiorul cuplului. Aburealã maximă. Nu i-a tăcut gura o clipă, nu mi-a dat nicio senzaţie că nu doreşte să vorbească sau că ar cam fi momentul să încheiem discuţia, din contră. Dacă eu tăceam, oarecum dezarmat de gargara care cădea peste mine, ea o lua de la capăt. Încă o repriză de gargară... Spre final, deja nu mai puteam, i-am relatat varianta nouă, aia cu răzbunarea scriitorului înşelat în amor, şi i-am cerut o opinie. Cum i se părea, era mai plauzibilă decât povestea descrisă în carte? Şi mi-a răspuns dumnezeieşte...

— Şi această variantă e posibilă. La fel şi cea din carte. După cum e din nou perfect plauzibil să nu fie niciuna adevărată.

Capodoperă... Şi nu i s-a mişcat un muşchi de pe faţă când a zis-o. În mâinile unora ca ăştia ne punem viaţa, sănătatea, speranţele, iluziile. Când Sonia era tare, probabil că se gudura pe lângă ea ca un pui de pudel, acum e toată rece şi profesionistă şi se gudură pe lângă ăilalţi care-i dau o leafa. N-am văzut un fir de compasiune, un pic de regret că unei femei din preajma ei i s-a întâmplat o nenorocire. Că a fost martoră la acea nenorocire. M-am ridicat să plec, deja nu mai suportam încă o tură de vorbe şi i-am aruncat, mai mult ca să mă distrez, dacă mi-ar putea aranja o întâlnire cu Mirela şi cu Dan.

— Bineînţeles... Cred că şi ei vor să vă vorbească.

Hopa! Deci totul a fost pregătit. Discuţia asta de doi lei este introducerea pentru discuţia ulterioară. E clar că şopârliţa asta nu poate să-mi confirme o întâlnire cu patronii ei, fără să existe un acord prealabil. Dar de ce vor să mă vadă? Se tem oare de ceva? Vor să ştie ce am de gând să fac? Şi dacă da, de ce

n-a încercat duduia asta să mă tragă de limbă. În loc să bată câmpii şi să nu spună nimic, nu era mai bine să afle câte ceva? Totuşi şi totuşi, se pare că soţul şi familia au o problemă şi că acolo ceva n-a fost tocmai cuşer. Hai să vedem...

— Pot înregistra discuţia cu domnul doctor? Şi cu sora dânsului?

— În ce sens să o înregistraţi?

— Pe un suport digital. Să existe o dovadă a discuţiei. O dovadă a lucrurilor care se vor spune acolo.

— Dovadă care ar fi necesară pentru cine?

— Pentru ambele părţi...

— Suntem deja împărţiţi? Dumneavoastră pe de o parte, familia Craiu pe alta?

— Eu nu mă gândesc în aceşti termeni. Dar experienţa mea îmi spune că în cazuri din acestea, e bine să existe înregistrări.

— Aţi mai acoperit cazuri din acestea? Cupluri care divorţează, fiindcă a apărut o carte, în care este descrisă în amănunţime viaţa sexuală a soţiei, în interiorul şi în exteriorul căsniciei.

— Am acoperit tot soiul de cazuri. Deci, credeţi că e vreo problemă?

— Nu văd de ce ar fi, dar cel mai sigur este să discutaţi acest aspect cu doctorul Craiu, atunci când vă veţi întâlni cu el...

Era tot calmă. Aşa că de ce să nu încerc şi mai mult...

— Doamnă doctor... Eu cred că, în toată această discuţie, dumneavoastră m-aţi dus cu vorba, m-aţi aburit, cum se zice. Şi m-aţi evaluat. Şi mai cred că, acum, o să vă duceţi repejor la acela care vă plăteşte, şi o să-l pregătiţi pentru întâlnirea cu mine. Nimic grav... Dar nu înţeleg de ce e nevoie de toată această mizanscenă, dacă acolo nu fost nimic necurat. Ce ziceţi?

— Domnule Popescu... Acum, după discuţia cu dumneavoastră, mă duc acasă la soţul meu şi la copii. Cu doctorul Craiu, probabil la el vă refereaţi, mă văd ori mâine, ori poimâine, când voi trece pe la clinică. Asta numai dacă e şi dânsul acolo. De plătit, eu mă plătesc singură. De aceea am cabinet, şi de aceea tai bon după fiecare consultaţie. Ca să fiu şi mai exactă. Pe mine mă plăteşte clientul. Care poate fi o persoană – un pacient – sau o firmă, o clinică în cazul de faţă. Chiar dacă din partea clinicii domnului doctor Craiu îmi vin suficienţi bani, nu este singurul motiv pentru care lucrez. Deci, nu sunt foarte condiţionată financiar din acea parte. Cât despre ideea cu pregătirea şi cu lucrurile necurate, aţi ajuns la mine trimis de doctoriţa Craiu. Nici eu şi bănuiesc că nici domnul doctor Craiu, nu v-am contactat.

— Atunci, cum de aţi decis imediat că voi avea o întâlnire cu el şi cu sora lui? Faimoasa Mirela...

— Înainte de a mă vedea cu dumneavoastră, l-am informat de această

întâlnire, era normal. Doreaţi să vorbim despre divorţul său. Şi mi-a spus că, dacă intenţionaţi să-l întâlniţi, e de acord. Dar, dacă nu aduceţi dumneavoastră vorba despre o întâlnire, să nu aduc nici eu.

Nu ştiu dacă era ea bună sau eram eu prost, dar nu-mi ieşea să o enervez. Părea că nu-i pasă foarte tare, că subiectul nu era interesant. Ca şi cum eram un nebun paşnic şi fără riscuri, pe care trebuia să-l trateze. Nici medical nu era ceva incitant, nici financiar, dar dacă tot era acolo, în cabinet, hai să aibă grijă şi de ăsta. Dintr-odată nu am mai avut chef de nimic. Am plecat de acolo după ce am stabilit de principiu un rendez-vous cu divorţatul şi, pe scări în jos, m-am tot gândit unde să mă duc să mă simt bine. Să-mi fie bine nişte ore. Şi nu mi-a trecut prin cap nicio idee. Niciun loc, niciun om. Când eram pe sticlă, mă vedeam, zi de zi, cu zeci de oameni. Majoritatea, foarte tari... Unii voiau ceva de la mine, alţii voiau să nu vreau eu ceva de la ei, unii doar se afişau cu mine. Am stat la masă cu infractori, miniştri, academicieni, politicieni tineri, politicieni bătrâni, şefi de multinaţionale, de agenţii de publicitate, jurnalişti, patroni de media, scriitori, sportivi, cântăreţi, doctori, consultanţi, bancheri, brokeri, securişti mai vechi şi mai noi, militari, diplomaţi, vedete de televiziune, sponsori... În fiecare zi aveam o listă lungă de refuzuri, de întâlniri planificate la care nu mai puteam să ajung, la care nu mai voiam să ajung. Secretara mea reprograma şi reprograma, pentru zilele următoare, când lista se umfla iar şi dădea pe afară. Iar pe lângă toţi ăştia, erau cei mai apropiaţi, un soi de gaşcă, inşi cu care ieşeam să şprituim, să bârfim, să vedem un meci, să ascultăm muzică. S-a terminat cu totul. Cei mai mulţi nu-mi mai răspund la telefon, iar pe alţii, mai puţini, nu mai am eu stare să-i văd. Nimeni nu te învaţă cum să treci prin asta. Cum să umpli golul care se naşte în jurul tău deodată. Eu ştiu că am tot ce-mi trebuie să trăiesc o viaţă foarte aşezată. Şi n-ar trebui să-mi pese. Dar îmi pasă. Fiindcă, uitându-mă înainte, nu văd nimic. Niciun colţ de care să mă agăţ. Nimic real... Am reflexe din vechea viaţă care nu îmi mai sunt utile deloc, mai mult mă încurcă, şi n-am nicio deprindere pentru noua mea realitate. Psihologa îmi spunea că nu m-am născut celebru, şi ar trebui să mă întorc la stadiul ăla. Ar trebui, dar nu-l mai ţin minte. Memoriile mele clare se referă doar la epoca în care chelnerii din orice restaurant făceau flotări când treceam pragul, când oricine, dar oricine, îmi răspundea la apeluri şi îmi rezolva solicitările, indiferent care erau alea, când, de ziua mea de naştere, primeam cadouri cât să umpli o remorcă de camion, la fel şi de Paşte, Crăciun şi Anul Nou. Exista şi ura din ochii unora, exista şi invidia, existau şi provocările, dar pe alea ştiam să le gestionez. Liniştea de acum mă termină. Zgomotul şi furia de atunci îmi veneau mănuşă.

— Auzi, Mişa... Eram bun când făceam emisiunile alea?

— Ce-ţi veni, frăţioare? Normal că erai bun.

— Trec pe la tine să-mi dai un şnaps?

— Vino liniştit... Ilona a gătit castraveţi cu carne şi mai avem şi un pic de supă de roşii şi clătite cu cireşe amare. Te aştept cu masa pusă.

E ciudat cum casa altuia îţi devine mai dragă decât casa ta, deşi sigur, fără niciun fel de dubiu, arată mult mai rău. După ce a trebuit să plec din televiziune şi după ce am scăpat şi de celelalte belele, mi-am zis că voi avea timp să citesc toate cărţile zidite conştiincios în biblioteca mea impunătoare, să ascult fără să mă grăbească nimeni mia de CD-uri cu muzici de calitate, să mă uit la stivele de filme, care mă aşteaptă frumos puse în ordine, în rafturi nichelate, de unul dintre asistenţii mei, să-mi pierd după-amiezi privind cu lupa colecţia de timbre rare sau colecţia de monede, pe care eu le-am plătit sau le-am primit cadou, dar de care nu m-am apropiat niciodată. Mi-am propus să încep să învăţ vinuri, să colind Europa în căutare de podgorii speciale, bune, dar necunoscute, să devin un expert al asortării vinurilor cu mâncarea... Piaţa antichităţilor, ceramica de lux, expoziţiile de artă, ediţiile bibliofile. Turismul ornitologic, identificarea păsărilor după ciripit, zile întregi petrecute în păduri în aşteptarea pozei perfecte. Sau retragerea sofisticată într-un templu pentru meditaţie, transformarea minţii şi spiritului, căutarea locurilor magice din această lume, şamanii siberieni şi călugării lamaişti, vracii chilieni şi vrăjitorii africani. M-am gândit până şi la o nevastă, o familie, poate un copil, chiar şi înfiat. Aveam timp cu care puteam face orice. Dar, din toate, nu a rămas decât târâtul cotidian prin mizeria Bucureştilor, în aşteptarea unui semn că răul a trecut şi m-aş putea întoarce de unde fusesem alungat. Iar din numărul infinit de drumuri pe care am intenţionat să le străbat, nu-mi vine în minte decât cel spre apartamentul de trei camere al lui Mişa, dintr-un bloc ridicat de comunişti, într-un cartier împuţit şi înainte, împuţit şi după Revoluţie.

— Într-o emisiune de una din sărbătorile religioase importante, nu mai ştiu care, am avut invitat, printre alţii, un ciudat din ăsta care renunţase la tot şi plecase într-un schit undeva în munte. Înainte era softist, plin de bani, contracte cu America, gagici tari, fiţe. Mă rog, ştii reţeta. Şi deodată, nu mi-a spus exact de ce, s-a decis să lase tot şi să se călugărească. Întâi a intrat la o mănăstire, a stat un pic acolo, nu i-a plăcut şi s-a mutat undeva, unde era singur. Fără apă curentă, fără electricitate, muncea jumătate de zi să taie lemne şi să dea zăpada dacă era iarnă, să cultive nu ştiu ce legume în restul timpului, mânca uneori doar un pic de pâine şi bea nişte apă de la un izvor şi în restul timpului se ruga. Nu avea nevoie să vadă pe nimeni, nu ducea dorul nimănui. Veneau sătenii la el, fiindcă îl considerau un om sfânt, să îi binecuvânteze, îi mai aduceau mâncare sau altele, dar atât. Oricum, până la

locul în care stătea, la schitul ăla, era urcuş greu, aşa că nu se aventurau mulţi. Cheia întregului concept fiind, din punctul lui de vedere, liniştea. Neperturbându-l nimic, putea să-l audă pe Dumnezeu. Mi-a dat şi un citat din nu ştiu ce părinte al pustiei, din ăsta, din creştinismul timpuriu, care spunea ca numai atunci când inima îţi este liniştită Dumnezeu îţi va vorbi. Atunci mi s-a părut un excentric şi l-am tratat ca atare, cu toate că în emisiune a făcut furori. Avea răspunsuri la orice întrebare. Şi, în principiu, erau neobişnuite. Ciudate. Cum să-ţi spun... Parcă din altă lume decât asta în care trăim noi.

— Normal... Oamenii ăştia sunt din altă lume, dar despre ce discutăm noi acum?

— Când mi s-a întâmplat ce mi s-a întâmplat, şi a trebuit să ies din televiziune şi din viaţa publică, am crezut, printre altele, că voi descoperi această linişte. M-am gândit la ea. Am crezut că tot răul întâmplat e un semn al unui bine viitor. Că voi fi liniştit şi aşa voi descoperi ceva nou. Dar liniştea asta mă omoară. Nu e nimic în ea... E doar pedeapsă, fără niciun pic de salvare. În fiecare zi, de când mă trezesc până mă culc, nu simt decât pedeapsă.

— Lars... Am mai trecut prin subiectele astea. De mai multe ori. Ai fost şi la psiholog, ai vorbit şi cu mine aici. Ce te-a apucat iarăşi?

Ce să-i spun? Că atunci când am văzut-o pe Sonia gândindu-se cu speranţă la viitor, mi-am dorit şi eu un moment din acesta. O secundă de speranţă de care să mă agăţ, ca să pot merge mai departe, orice ar însemna asta. Că am intrat în cazul ăsta, care oricum nu duce nicăieri, şi fiindcă speram să am ceva de vânzare, dar şi fiindcă fata aia era mai nenorocită decât mine. O păţise mai rău decât o păţisem eu. Dar, deodată, fata cea nenorocită are o ieşire. Iar eu sunt tot acolo, singur pe fundul gropii. Am mâncat în tăcere, fiecare cu ale lui în cap, Ilona ridicându-se din când în când să mai aducă una alta şi între timp trăgând cu ochiul la un film care curgea pe televizor, iar Mişa citind între îmbucături mailuri sau cine ştie ce prostii pe telefon. Ori de câte ori făcea asta, sfârşea prin a se certa cu ecranul, dădea din cap ca un caraghios şi mormăia de unul singur. Ei nu vorbeau la masă. Nu vorbeau în general. Se iubesc, se caută din priviri, se simt perfect împreună, dar nu-şi spun mare lucru. Parcă epuizaseră orice subiect de mult timp. Ca vampirii din romanele de profil, care după câteva secole de convieţuire, nu mai aveau nevoie de cuvinte. Prezenta este arhisuficientă...

— L-am verificat pe Sorin Bratu. Nu a fost nicio clipă jurnalist. Nu apare la nicio publicaţie din perioada pe care a descris-o el. Nici mai mare, nici mai mică. Dacă povestea lui cu Sonia e reală, sigur nu s-a petrecut în lumea presei. Însă dacă ar fi să pariez, eu aş zice că omul minte.

Mâncasem, eram la cafele şi la alcooluri tari, Ilona spăla vasele şi fredona ceva din bucătărie, Mişa se mutase în faţa calculatorului şi ne reîntorsesem la subiectul familiei Craiu. Era mai bine aşa, fiindcă discuţiile motivaţionale cu frate-miu erau lovite din start de nulitate. El nu vrea nimic de la viaţă. Nimic mai mult decât ce are. Nu vrea să-şi ia o maşină mai tare, nu vrea o altă casă, nu vrea o altă femeie, nu vrea să slăbească, nu vrea să-şi facă operaţie la ochi ca să nu mai poarte borcanele alea pe post de ochelari, nu vrea să meargă în străinătate, nu vrea să fie cunoscut, nu vrea să întâlnească oameni noi. Are câţiva prieteni, cu care stă de vorbă pe facebook sau la telefon, şi de la care mai primeşte filme, muzică sau cărţi despre conspiraţii globale, şi nişte colegi de serviciu pe care îi ignoră oriunde şi oricând. Cum dracu' să mă înţeleagă? Aşa că e infinit mai bine să glosez pe marginea incredibilei şi tristei poveşti a candidei Sonia şi a bărbatului ei fără suflet.

— Sau Lori minte. Eu nu l-am auzit pe scriitor spunând povestea. Nici nu l-am întâlnit. Am auzit-o pe Lori...

— De ce ar minţi ea? Ce ar avea de obţinut?

— De ce ar minţi scriitorul?

— Nu ştiu să-ţi spun, Lars... Care e scenariul tău?

— Nu prea am unul. Mie, Sonia mi se pare în continuare victima. Dar nu ştiu victima cui. De la oamenii din jur nu am aflat nimic. Am o întâlnire programată cu fostul soţ sau pot să încerc la scriitor. Nu m-am hotărât unde să mă duc mai întâi.

Dar mai întâi m-am dus din nou la Sonia la uşă. Nu ştiu de ce, dar după ce am dormit prost pe canapeaua lui Mişa, după ce m-am plimbat printr-un parc de unul singur, era şi devreme, era şi înnorat, şi nicio mămică iubitoare nu-şi adusese căruciorul pe acolo, şi am băut o cafea în mers, m-am trezit în faţa mansardei cu pricina. Unde basmul se terminase... Sonia era strâmbă de furie, putea a ţigări şi striga la cine apuca. Mi-a fost teamă să nu fi primit vreo veste proastă de la clinicile alea, dar nu... Era doar ea, braţ la braţ cu fantomele ei favorite.

— Ştii ce mi-a zis Mirela? Grasa şi frumoasa... Femeia recamier. Purcica în halat. E un fel de a spune în halat, că tot ce era bun şi important, curul şi burta se revărsau în afară. Ştii ce mi-a spus, cu puţin înainte de divorţ, când încă mă mai duceam la clinică? A venit la mine făcând pe trista şi mi-a zis cu un zâmbet din acela hain, nu cred că o să-l uit toată viaţa, că ea ştie că nu e nimic adevărat în carte, fiindcă sunt prea proastă şi prea frigidă ca să merg la bărbaţi şi să mă simt bine. Şi că se bucură că mi se întâmplă o nedreptate şi că pe nedrept o să pierd tot ce o să pierd, fiindcă numai aşa o să simt ce a simţit ea toţi anii ăştia, uitându-se la mine. Tu înţelegi ce discutau ei în casă? Deci ei ştiau că totul e o făcătură, dar voiau, grasa şi cu mă-sa, boieroaica, să-

mi dea mie o lecţie. Iar prostul ăla de Dan a pus botul. Şi-a nenorocit viaţa, mi-a nenorocit-o şi pe a mea, şi pe a copilului. La ce mi-a folosit că am făcut rost de hârtia aia, că m-am căciulit pe la Miruna şi pe la nesimţitul de bărbat-su, când ei oricum voiau să mi-o tragă, deşi le era clar că n-am făcut nimic.

Am vrut să-i povestesc despre întâlnirea cu Maria şi despre vizita pe care urma să i-o fac lui Dan, dar am renunţat. După cum am fost tentat să-i sugerez să se calmeze, fiindcă în starea asta şi cu atitudinea asta nu cred că îi va convinge pe franţujii ăia să-i dea un post, cu toată experienţa ei în domeniul îngrijirii bătrânilor, însă nu aveam cu cine să vorbesc. Mansarda iar era îmbâcsită, Sonia iar era urâtă, eu iar eram în plus. Nicio fantă de lumină nu schimba decorul şi nicio atitudine a personajului prezent nu inspira altceva decât nevroză.

Doctorul Craiu m-a invitat să-l întâlnesc la clinică, în timpul prânzului. Mirela, cumnata-problemă, m-a luat de la poartă şi mi-a ciripit tot drumul prin grădina luxoasă, în care bătrânei în diverse stadii de epavă se uscau la soare. Unii mai dădeau semne de viaţă, alţii erau deja mumificaţi. În jurul lor se foia o armată de tineri şi tinere, în halate roz sau albe, îi mutau dintr-o parte în alta, îi şi întreţineau şi le creau probabil un cadru artificial ce ar fi trebuit, bănui eu, să le ascundă discret realitatea că erau pe ducă. Amândoi părinţii mei au murit de boală, niciunul n-a prins acest tip de bătrâneţe, corelată cu leguma sau cu terciul de legume, şi nu ştiu cum arată. Nu mi-e clar dacă mai au mintea la ei acasă, dacă înţeleg ce li se întâmplă. Mirela, care chiar e grasă, dar cel puţin la prima vedere deloc nocivă, m-a condus explicit spre un foişor, unde o doamnă în vârstă se uita senină spre lac. Avea în faţă o farfurioară cu biscuiţi, iar pe masă, deschis, un album cu picturi. Mama Soniei... Ne-a zâmbit larg, şi şi-a văzut mai departe de contemplare. Dovada bunei credinţe a familiei Craiu. Deşi fata adulterină şi nebună a fost scoasă din joc, mama nebună, dar liniştită, e îngrijită exemplar în continuare, *ad maiorem Dei gloriam.* De sus, din spatele geamurilor, înalte până la tavan, ale biroului doctorului, grădina populată de asistente şi pacienţi arăta ca o pictură flamandă. Toţi păreau că se mişcă, dar toţi erau împietriţi în atitudini care simulau viaţa.

— L-aţi zguduit destul de rău pe Răzvan... Dan Craiu zâmbea amuzat, cu gândul probabil la scena cu pricina.

— Nu mi-am propus asta. Dar omul a dorit foarte tare să mă scoată din papuci. Şi i-a ieşit...

— E ciudat. De fapt, nu-l plăcea pe Toni. Nimeni nu-l plăcea. Părinţii lor aveau o relaţie de dinainte de ’89.

— Defilau de 23 August în aceeaşi uniformă.

— Se poate... Oricum, Răzvan a mai păţit-o o dată. Atunci era să se

termine foarte rău. Cel pe care a reuşit să-l stârnească era un boxer, mai corect fost boxer ţigan, căruia i-a pierdut un proces. Nu el, ci un partener al lui. În loc să-şi vadă de treabă, şi-a imaginat că poate, arogant şi superficial cum l-aţi văzut, să-l facă pe interlop din vorbe. Atunci, chiar a luat bătaie, şi a fost nevoie de intermediari bine conectaţi la lumea ţigănească, ca să-l scape pentru viitor. Plus o grămadă de bani daţi ca dovadă de bună credinţă.

Mi-a pus în faţă un pahar de whisky bun, căruia i-a detaliat calităţile, vechimea şi raritatea, şi s-a aşezat pe o canapea în faţa fotoliului meu, aşteptând să încep. Aşa că am început.

— Cred că v-a informat angajata dumneavoastră, psihologa...

— Nu e angajata mea. Colaborăm.

— Da... Aşa e, a ţinut şi ea să precizeze asta. E important acest detaliu? Că nu lucrează cu dumneavoastră?

— Pentru ea, cu siguranţă. Se simte independentă. Nu depinde de toanele unui om. Indiferent ce se întâmplă aici, în relaţia profesională dintre noi, are un cabinet şi o clientelă la care să se întoarcă. Şi Sonia, şi eu am încercat să o angajăm definitiv, dar n-am putut. Deci da, pentru ea e important că este doar o colaboratoare. Dar nu cred că acest subiect vă interesează.

— Corect... încerc să înţeleg ce s-a întâmplat în cazul divorţului dumneavoastră.

— De ce vă interesează divorţul meu? Nu sunt o persoană publică, nu a existat un scandal public. La ce v-ar folosi? Când lucraţi în televiziune, eraţi specializat pe subiecte politice. Cazuri de corupţie, bani publici, anchete ale procuraturii. V-am urmărit suficiente emisiuni... Chiar şi pe aceea cu Toni am văzut-o. Nu mă prind unde încap eu şi micuţul meu divorţ în palmaresul dumneavoastră.

Nu era agresiv, nici evaziv. Pe vremuri, când mă duceam grămadă peste vreunul cu bube-n cap, aveam parte de vreo trei tipuri de reacţii: dulce ca mierea, amar ca fierea sau spumos ca berea. În fine, n-am găsit altă rimă... Ori erau mama bunăvoinţei, ori ameninţau din prima clipă, ori vorbeau enorm, despre tot şi toate, mai puţin subiectul care mă interesa pe mine, ori erau ambigui. Doctorul aici de faţă nu transmite niciun semnal. Nu-i nici amabil, nici ostil, nici nu vrea să plec, nici nu vrea să stau. As zice că îi e aproape indiferentă orice dezvoltare decurge din discuţia noastră.

— După cum vedeţi, nu sunt însoţit de cameramani, nu înregistrez discuţia, nici măcar nu vreau să notez ce spuneţi. Nu sunt aici în pregătirea unui *show* de televiziune. S-ar putea ajunge şi la asta, dar nu acum. Pur şi simplu, într-un context nerelevant de împrejurări, am aflat despre povestea divorţului dumneavoastră. Provocat de acea carte despre care nimeni nu înţelege cum a apărut. Gândiţi-vă şi dumneavoastră. O căsnicie solidă,

fericită, oameni trecuţi de prima tinereţe şi de instabilitatea acelei vârste, cu o afacere serioasă, cu un cerc larg de prieteni, cu puternice resurse financiare. Totul spulberat de o carte scrisă de un autor, cel puţin aparent, fără nicio legătură cu familia, carte în care se regăsesc detalii intime, adevărate sau nu, recognoscibile sau nu, ale relaţiei dumneavoastră. O descriere amplă şi foarte amănunţită a infidelităţilor soţiei dumneavoastră pe care ea nu le admite nici în acest moment, la ceva timp de la divorţ, dar care au determinat ruptura. O carte care provoacă tot acest minicataclism... Faptul că nu e public, nu-l face mai puţin violent. Am citit sau am văzut filme despre cărţi misterioase, care dezvăluie adevăruri teribile sau care conduc la revelaţii majore. Nu e chiar descoperirea Atlantidei sau a comorii catharilor, dar, totuşi, la scara unei familii din România, este un subiect care poate intriga. Şi ca să-mi termin expozeul, am vorbit cu fosta dumneavoastră soţie, cu sora ei, cu psihologa care lucrează cu dumneavoastră şi am încercat să stau de vorbă şi cu Miruna, dar m-am ciocnit de soţul acesteia. Şi cum nu ne aflăm în mijlocul unui *show* de televiziune, vă spun cu onestitate că nu am înţeles nimic din ce s-a întâmplat.

A vrut să-mi răspundă, dar i-am luat vorba din gură, fiindcă tocmai îmi mai venise o idee, şi am zis că n-ar fi rău să mai ridic un pic miza.

— În prima fază, am crezut că mă aflu în faţa unei telenovele clasice. Familia bogată, faţă în faţă cu fata cea săracă, pe care o elimină fiindcă nu o consideră de nivelul lor. Să zicem... Nu foarte convingătoare povestea. Apoi am crezut, aşa cu jumătate de gând, că dacă tot vă plac femeile mai tinere, poate aţi mers mai departe, la şi mai tinere. Sau chiar m-am gândit la un calcul financiar. Avere, procente, elemente din astea. În toată această ecuaţie însă, apare şi rămâne o necunoscută. Cartea... Aşa că încercând să rezum nelămuririle mele, am simplificat totul până la două întrebări. E ceva adevărat în acea carte? Şi dacă da, de unde a avut autorul informaţiile? Acum o să tac şi o să beau din excelentul dumneavoastră whisky.

— Domnule Popescu... Să înţeleg că v-a plăcut şi dumneavoastră de Sonia.

Nu... Nu mi-a plăcut de ea decât câteva minute într-o după-amiază, când, din motive pe care nu le cunosc, a fost normală. Câteva minute în care părea că a găsit o ieşire din nenorocirea ei, ceea ce m-a făcut şi pe mine să cred că voi găsi o ieşire din fundătura mea. Dar, cu siguranţă, dacă aş fi întâlnit-o înainte de momentul despre care vorbim, mi-ar fi plăcut foarte mult de ea. Numai că acum este făcută ţăndări şi nu pare că-şi va reveni vreodată cu totul, aşa că nu mai are ce să-ţi placă. Pe de altă parte, întrebarea a fost interesant pusă. Fiindcă nu a fost insinuantă. De tipul, ai vrea să ţi-o tragi cu fosta mea nevastă şi de aia îi ţii partea. Nu... Mai degrabă, am citit o urmă de regret. Un soi de: ai văzut şi tu ce am avut şi am pierdut? *Mult bogat am fost*

odată, mult rămas-am eu sărac... Aoleu, am intrat pe citate.

— Domnule doctor... Deşi sunt convins că soţia dumneavoastră a fost şi este încă o femeie remarcabilă, eu sunt interesat de latura epică a acestui caz. Mult mai puţin de personajele din el. Ca să fiu mai explicit, chiar dacă mă voi repeta. Cum de a ajuns un scriitor să scrie ceva despre doi oameni necunoscuţi atât pentru el cât şi pentru marele public? Aceasta ar fi prima dezvoltare. Şi a doua, care vă priveşte direct. De ce aţi ales să-l credeţi pe scriitor împotriva spuselor soţiei dumneavoastră?

— Nu ştiu dacă vi s-a spus cum am aflat eu de această poveste. De carte, de asemănarea cu Sonia...

Ştiam ceva despre sceneta din restaurant. Sonia venise cu hârtia în mână să-i spună că totul e în regulă, el plecase furios şi o lăsase baltă acolo, dar am preferat să tac şi să aştept varianta masculină a poveştii.

— Am aflat după ce toată lumea ştia. Toţi cunoscuţii mei citiseră cartea, comentaseră între ei picanteriile de acolo, dar nimeni nu-mi spusese nimic. Nici soţia mea, nici ceilalţi. Brusc, după ce am aflat, toată lumea a început să mă caute şi să-mi spună, în felurite forme, pe felurite tonuri şi în felurite contexte, unul şi acelaşi lucru. Trebuie să rămâi cu Sonia... Nu face vreun gest necugetat, cartea e o prostie, rămâi cu ea. S-au perindat fie la cabinet, fie acasă. Toţi mi-au spus acelaşi lucru, dar niciunul nu mi-a dat un singur argument coerent. Eram ca în filmele politice franţuzeşti în care suspecţii vorbesc la fel, deşi pretind că nu se cunosc. De fapt, greşesc. Un argument coerent a existat. Nu mai găseşti o fată ca ea... Şi mai era şi al doilea, pe care însă nu mi l-au dat ei. O iubeam în neştire. Cum să vă explic? Au tăcut toţi când trebuia să vorbească, au bârfit, au comentat, probabil că au şi făcut un pic de mişto şi, când trebuia să tacă, s-au apucat toţi să-mi dea sfaturi pozitive. Sfaturi care să-i facă pe ei să arate bine. Pentru mine, acela a fost un moment foarte urât. Fiindcă m-am simţit extrem de singur. Nu ştiam dacă să o cred sau nu pe Sonia şi, aproape sigur, nu trebuia să-i cred pe oamenii din jurul meu. Maria mi-a explicat că a fost, până la urmă, o reacţie normală. După o tăcere totală, a venit imediat un zgomot total. Amândouă foarte necredibile.

Hai, doctore... Şi de-aia ţi-ai părăsit nevasta. Fiindcă prietenii te-au bârfit în spate şi te-au încurajat în faţă. Iar tu ai descoperit mizeria socială la 55 de ani şi te-ai şocat. Ai aflat că oamenii sunt răi. Şi întreaga ta lume s-a năruit irefutabil. Pun pariu că nu înseamnă ce cred eu că înseamnă, dar sună foarte bine în context. Amice, în primele zece secunde ale întâlnirii mi-ai părut un om serios...

— Scuzaţi-mă o clipă... îmi spuneţi că aţi divorţat de soţia dumneavoastră, fiindcă vi s-a părut suspect felul în care s-au comportat apropiaţii?

— Nu. V-am descris începutul perioadei de care vorbim. Şi v-am prezentat şi o consecinţă. Destul de repede am înţeles că nu am cu cine să mă sfătuiesc şi că nu mă pot lua după nimeni. Nu sunt un tip influenţabil, dar am fost mereu atent la vorbele anumitor oameni. Domnule Popescu... În această discuţie cu dumneavoastră, complet inutilă din orice alt punct de vedere, eu am pornit de la ideea că aş putea, după multă vreme, să dialoghez cu cineva din afara cercului meu de cunoscuţi despre subiectul Sonia. Şi, de aceea, am început cu începutul. Momentul în care am aflat de carte, cum am aflat. Pentru ca apoi să vă pot spune şi ce a urmat.

— Staţi aşa... înainte de a trece mai departe. Deci înţeleg că nimeni dintre apropiaţii dumneavoastră, familie, prieteni, nu v-au împins spre decizia rupturii. Şi atunci Sonia de ce crede asta?

— Fiindcă refuză să-şi asume vinovăţia. E tipic pentru ea. Orice om, oricât e de bun şi de plin de calităţi, are şi defecte majore. Noi nu acceptăm asta. Credem mereu că cei de lângă noi au numai nişte mici fisuri în calitatea lor excepţională. Defectele urâte, mizerabile sunt la alţii. Nu lângă noi. Sonia e o femeie frumoasă, dar e un om urât. Din scandalul acesta, provocat de ea şi doar de ea, nu a vrut să iasă cum ar face orice om cu un grad de vinovăţie, spăsită, atinsă măcar ipotetic de remuşcări. Nu. A vrut să fie triumfătoare. Să ne scuipe pe toţi în cap şi noi să zicem: uite ce minune de muiere. Şi-a înşelat bărbatul, a prins-o, şi tot ea e deasupra. Dar fiindcă nu a ieşit cum a vrut ea, acum de vină sunt rudele mele, prietenii, cunoscuţii şi necunoscuţii care au complotat.

— Iar divorţul introdus de dumneavoastră a fost o lecţie...

— Divorţul introdus de mine a fost finalul inevitabil, la care nimeni bănuiesc nu dorea să se ajungă, deşi cu toţii ne îndreptam hotărât către el. Domnule Popescu, după episodul cu restaurantul, dezvăluirea problemei şi pelerinajul tuturor cunoscuţilor către mine, în vederea salvării căsniciei familiei Craiu, am încercat să fac două lucruri. Să fiu calm şi să încerc să văd lucrurile din afara propriei nenorociri. Vă rog să mă credeţi, m-am întrebat neîncetat de ce mi se întâmplă mie. Din nou... Unde am greşit? Şi mi-am adus aminte că asta este întrebarea canceroşilor. Orice om, care este lovit pe neaşteptate de o boală incurabilă, după ce primeşte verdictul definitiv de la un doctor, în general, impasibil – eu sunt chirurg, eu trebuie să fiu impasibil –, se întreabă: *de ce eu?* N-am fumat, n-am băut, am fost cuminte, de ce cancer la plămâni? Sau am fumat şi am băut, dar cutare fumează mai mult ca mine şi n-are nimic... De ce eu? Şi fiindcă era obligatoriu să trec peste această etapă, am mers în locurile în care primeşti răspunsurile adecvate. Preoţi, psihologi, ghicitoare, astrologi...

Am simţit nevoia să opresc destăinuirea, fiindcă mă chinuia o întrebare

mai veche, dar, dacă ajungeam la dat în bobi şi citit în cafea, nu mai era loc să o pun.

— Am o curiozitate... îmi spuneaţi că toţi prietenii dumneavoastră, cunoscuţii, familia, toţi au pledat pentru Sonia. Pentru continuarea căsniciei. Şi am înţeles că a existat un argument comun, că nu veţi mai găsi o soţie atât de potrivită dumneavoastră. Mă interesează celelalte argumente.

— E important?

— Nu ştiu, dar m-ar interesa să aud cum era percepută soţia dumneavoastră în interiorul grupului.

— În primul rând, a existat un singur om care mi-a zis să o las baltă pe Sonia. Irina, nevasta celui mai bun prieten al meu. Ea mi-a zis că Sonia e o curvă periculoasă, acum citez, care şi-o pune cu alţi bărbaţi nu din dorinţă, nu din curiozitate, nu din viciu, ci doar fiindcă s-a nimerit, şi că o va face mereu, pentru că e convinsă de superioritatea ei. Sonia se percepe atât de sus, încât gesturile ei nu pot fi judecate de oamenii simpli.

— Stupid... Nu o ştiu pe duduia asta, dar mie nu-mi sună nimic asemănător Soniei.

— Aşa cum v-am spus, şi dumneavoastră vă place de fosta mea soţie.

De ce mă enervez? Pe cine mă enervez? Fiindcă pe omuleţul din faţa mea nu am de ce. Ştiu, simt că este sincer... Poate e prost, poate a fost păcălit, nu mă prind de cine, dar poate a fost păcălit... Dar e sincer. Şi sincer îl doare ce s-a întâmplat şi încercă să-mi spună şi mie cât de tare îl doare.

— Şi cui îi mai place de fosta dumneavoastră soţie?

— Poftim...

— Aţi spus că şi mie îmi place de fosta dumneavoastră soţie. Şi mai cui?

— În primul rând mie... Mie îmi place în continuare de ea.

— Deşi bănuiţi că v-a înşelat.

— Nu bănuiesc, domnule Popescu. Ştiu... Regretabil, dar ştiu că soţia mea a făcut unele dintre lucrurile care apar în acea carte. Şi cu toate acestea, nu mă pot opri să mă gândesc la ea cu o infinită plăcere. Iubire. Cu o infinită iubire.

— Doctore... Iartă-mă... Dar să dea dracul dacă te mai înţeleg. De ce n-ai rămas cu femeia? Iartă-mi adresarea, dar eu am venit aici să găsesc un nemernic rece, meschin şi libidinos, şi dau peste un om în regulă, care suferă ca un câine. Nu ţi-a luat-o bunul Dumnezeu din pat, nu a murit de cancer, nu a fugit cu un marinar tatuat pe piept. Tu ai gonit-o de acasă.

A zâmbit... Credeam că se va enerva sau măcar se va crispa. A zâmbit, a luat o gură de tărie şi a tăcut cu ochii pe geam. Aşa că am continuat.

— Şi, ghicitoarele şi astrologii ce ţi-au zis? Cum arăta viitorul?

— Unii mi-au zis prostii, alţii, nu neapărat. Dar tu, înţeleg că am trecut la

tu... Tu cum ai reuşit să-ţi faci cariera praf?

— E vorba despre mine acum?

— De ce nu? În fond, amândoi suntem pe o pantă profund descendentă a existentei noastre. Am luat nişte hotărâri care ne-au cam dat viaţa peste cap. Iar eşecul tău a fost *breaking news* la nivel naţional. De al meu, ştiu câţiva cunoscuţi. Plus că despre mine se spune că am fost fraier, asta spui şi tu. Despre tine se spune că ai fost şi, în principiu, ai rămas un ticălos. Eşti mult mai interesant decât mine. Deci, cum de ai făcut emisiunea, ştiind că omul ăla era pe masa de operaţie?

Şi acum să vărs din mine fraza-cheie. Aia pe care i-am spus-o lui Mişa, avocatului, şi cam atât. Poate încă unor apropiaţi.

— N-am fost ticălos. Am fost fraier. Ca tine... Nu am ştiut că se operează. Nu am ştiut nici măcar că e pe bune bolnav. Am crezut, şi am fost ajutat să cred, că este doar o stratagemă bine pusă la punct, pentru a accesa mila publică. Mailurile, pe care spitalul din Israel le-a trimis la redacţie, nu mi-au parvenit, prin grija unor oameni inteligenţi. Din contră, alţi oameni inteligenţi şi conectaţi, de la care obişnuiam să culeg informaţii, ştim despre cine e vorba, da?, m-au asigurat că politicianul nostru, Toni, pentru apropiaţi, se pregătea să o şteargă de acolo spre ţări calde din care se extrădează foarte greu. Nu că din Israel se extrădează uşor. Să traduc? Am fost făcut... Şi de unii din afară, dar mai ales de unii de la mine din televiziune. A doua zi după emisiune, conducerea televiziunii la care lucram, şi în care făcusem mega-audientă ani de zile, a dat comunicatul acela minunat. Comunicatul cu dezgustul faţă de modul neprofesionist în care am abordat situaţia delicată a unui om în suferinţă. Până să spun eu că n-am ştiut de mailuri şi de starea reală de sănătate a personajului, au spus ei că am ştiut, şi gata. Amicii din celelalte televiziuni, din presa scrisă şi de pe bloguri s-au năpustit, şi, uite aşa, trecu gloria lumii.

— Şi de ce nu ţi-ai susţinut punctul de vedere? De ce nu te-ai apărat? De ce nu i-ai demascat pe cei ce te-au făcut? Erai foarte bun la demascări...

O întrebare absolut firească. La care n-am cum să-i răspund. Aşa cum n-am răspuns nimănui de atunci încoace. Aşa că voi broda pe marginea subiectului.

— Parcă asta contează... Vinovaţii sunt bunuri publice prea preţioase pentru a fi scăpate din mână. Câţi oameni ai văzut achitaţi în România?

— Cred că sunt destui.

— Nu, nu... Oameni importanţi. Vinovaţii de serviciu. Cei care fac parte din experimentul social, pe care-l trăim, şi al cărui concept esenţial este, două puncte, sistemul nu se înşală niciodată.

E amuzant, dar teoria asta o am de la Mişa. Mie nu mi-a trecut prin cap în

toată perioada mea de glorie, în care stăteam des, foarte des, bot în bot cu tot soiul de ofiţeri şi tot soiul de băieţi care trăgeau sfori, auzeam şi vedeam cum trag sforile alea, cum fac şi desfac politică şi politicieni, cum fac bani, cum omoară sau inventează afaceri. Nu mi-a trecut prin cap nici că, de nenumărate ori, informaţiile, pe care mi le dădeau, erau în primul rând utile pentru ei. Niciodată nu m-am identificat ca fiind doar o piesă a jocului lor. Dar la asta foloseşte orgoliul. Să nu vezi realitatea decât atunci când te muşcă de nas. Îi auzeam cum povesteau de telefoane interceptate, de ambientale şi de mailuri redirecţionate, de clone de telefoane şi de camere ascunse în dormitoare, dar nu m-am gândit nicio clipă că mi se poate întâmpla şi mie. Am crezut că sunt în grupul lor, al oamenilor tari, şi că tot restul se referă la ceilalţi. Mici, răi şi vinovaţi... Dar aşa cum spunea Mişa, eu sunt un băiat talentat, care mai arată şi bine, nu neapărat un băiat deştept. Nu poţi să le ai pe toate.

— Bun. Confesiunea mea a trecut. *Et in Arcadia ego*... Şi eu sunt fraier.

— Nu asta înseamnă. Semnificaţia...

— Doctore, ştiu exact ce înseamnă. Dar dacă România este ţara fraierilor fericiţi, am fost acolo şi am fost dat afară. Şi, iată, sunt un fraier nefericit. OK? Acum e rândul tău... Finalul poveştii. De ce divorţăm de o femeie, pe care o iubim, şi care nu vrea să plece de acasă?

— Am întâlnit pe unul dintre cei din carte. Care mi-a confirmat că s-a întâmplat exact aşa cum scria acolo.

Amuzant... Deci totuşi Sonia cea frumoasă a dat cu dânsa în populaţie. Nu e doar nebună, e şi mincinoasă. *You're a joke, you not the Lord. You're nothing but a fraud.* Undeva în adâncurile cinice ale făpturii mele jurnalistice am bănuit asta. Dar noi nu mai suntem cinici, suntem oameni pozitivi, care caută lumina şi bunătatea în lume, şi care se ridică să lupte pentru victimele inocente. Doar că victima era în faţa mea. Un bărbat chinuit, aproape bătrân, pe care-l mai aşteaptă un singur eveniment memorabil, decesul propriu, şi care n-o să-şi explice niciodată cine şi de ce l-a lovit. Oricum sunt confuz şi iar mă simt sleit de energie.

— După turul pe la popi şi ghicitoare, după munca de convingere dusă de prieteni şi cunoscuţi, după lacrimile maică-mii şi sfaturile senile ale lui tata, nu pot spune că mă decisesem să renunţ la ipoteza divorţului. Dar totul mi se părea foarte obositor. Şi foarte neclar. Plus că Alex mă tot întreba de maică-sa şi chiar epuizasem toate explicaţiile cât de cât coerente. Mă hotărâsem să divorţez din furie... Şi era posibil să mă răzgândesc din lene. Numai gândurile legate de avocaţi, partaje, încredinţarea copilului şi toate celelalte îmi dădeau un acut sentiment de lehamite. Plus că Sonia, în acele clipe, stătea la soră-sa, Lori, în casă, şi plângea de dimineaţă până seara,

jurând pe toate cele că e nevinovată. Era furia mea faţă în faţă cu un val de inconfort. Nu ascund că nu puteam să-mi imaginez viaţa fără ea. Într-o duminică dimineaţă, singur în casă, copilul era la ai mei, am încercat să-mi închipui viaţa de după divorţ. Şi nu mi-a ieşit foarte bine. Ştii, aveam senzaţia aia palpabilă că toată nebunia se putea stinge doar cu un gest al meu. Îi propuneam Soniei să plecăm într-o lună de vacanţă, reglam ce era de reglat şi, la întoarcere, nu mai conta. Fiecare ins din lumea mea, sigur, avea alte probleme la care să se gândească. Era o criză depăşită... Numai că bunul meu prieten Nicu, partenerul meu de afaceri, pentru afacerea noastră comună plecasem în America, a venit şi mi-a spus că personajul cu care Sonia din carte făcea sex la telefon era el. Şi că lucrurile s-au întâmplat exact cum erau descrise acolo. După aia totul a fost pe foc automat. Nimic nu m-a oprit. Nu a mai fost nici lene, nici lehamite, nu au mai fost nici întrebări legate de viitor. A rămas doar o furie rece şi definitivă.

Îmi amintesc destul de exact scena. Femeia merge la o petrecere la scurt timp după ce soţul pleacă în America, acolo se hlizeşte şi flirtează cu unul dintre amici, care vrea să o ducă acasă. Ea nu se lasă, pleacă singură, dar apoi omul o sună şi o fac la telefon. El vorbeşte şi ea geme... Cel puţin asta apare în minunea de roman. Şi dacă ţin eu bine minte, tânăra adulterină nu contabilizează momentul în numărătoarea finală. De aia va avea nevoie şi de partida din taxi... Ca să facă fix douăzeci şi şapte de amanţi. Pe care încă nu-i cunoaştem. A apărut însă cel de-al douăzeci şi optulea. Acesta, dragi copii, însă nu şi-a pus-o cu tânăra mireasă, mamă cu amor, ci doar a ajutat-o să se masturbeze un pic. *You're just too good to be true.*

— Ce mai vrei de la mine? Ţi-am spus, aşa cum i-am spus şi lui, că nu m-am culcat cu niciun bărbat în afara lui. Până să vorbesc cu tine, au mai apărut doi. După divorţ. Ţi-am spus şi asta. Cu Nicu am refuzat să mă culc. M-a curtat toată seara aia, mi-a dat de băut, mi-a zis că sunt frumoasă, mi-a zis că mă visează, mi-a descris ce o să-mi facă şi în ce poziţii o să mi-o tragă. Dar l-am trimis la plimbare... Pe urmă, m-a sunat la telefon şi a luat-o de la capăt. Şi am intrat pentru câteva minute în jocul lui. La telefon... Asta a fost tot.

— De ce nu i-ai spus soţului?

— Ca să ce? Nicu era partenerul de afaceri. El punea banii, el controla firma, el avea relaţiile pe importul de medicamente. Era treaba mea să nu se întâmple nimic şi nimic nu s-a întâmplat. Nicu a mai încercat de vreo două ori, fără să mai fie nici el convins, şi gata. Au trecut de atunci o groază de ani. N-a mai fost nimic.

— Dan susţine că fără spovedania lui Nicu nu înainta divorţul.

— Hai să-ţi descriu cum mi-a zis-o mie... Eram la noi în casă şi voiam să

nu mai plec. Venisem să o luăm de la capăt. Ca un căţel cu capul în jos. Cuminte, cerşind iertare pentru ceva ce nu făcusem. Mi-am văzut casa pentru ultima oară, am văzut vazele luate din Italia, şi tufele de flori, şi perdelele puse de mine, şi ceramica din bucătărie. Mi-am văzut viaţa, anii de viaţă staţi acolo, am auzit tropăitul lui Alex de la etaj, am stat pe canapea lângă insul care era soţul meu, spunându-i cu toată fiinţa mea că vreau să fiu împreună cu el. Iar el mi-a zis în două propoziţii că sunt mincinoasă, curvă şi proastă.

Avea ochii înecaţi de lacrimi şi dacă mima, o făcea extraordinar de bine. E a doua oară când mă duc la ea convins că e vinovată şi mă întoarce aproape instantaneu. Data trecută era calmă şi fericită, cu gândul la un viitor în Franţa. Acum e statuia durerii, *mater dolorosa* plângându-şi viaţa risipită. Şi nu mă prind, chiar nu mă prind dacă tot ce văd e pe bune sau fata asta îşi bate joc de mine. Cu toate că nu-mi dau seama la ce i-ar folosi.

— Nu ştiu dacă te ajută sau nu, dar fostul tău soţ pare în continuare îndrăgostit de tine.

— Nu mă ajută. Trebuia să fie îndrăgostit de mine atunci. Acum nu mai contează.

Şi iar era frumoasă... Nu ajutată de umbre şi de lumini, fără efecte speciale şi fără fum de ţigară învăluitor. Era frumoasă ca o femeie normală, într-o dimineaţă oarecare. Chiar dacă plângea, chiar dacă ochii îi erau deja roşii şi buza de sus îi tremura vizibil, acum mi se părea normală. Voiam foarte tare să o iau în braţe, dar nu sunt convins că ar fi interpretat cum trebuie gestul, aşa că mai bine îmi văd de treabă. După o tăcere suficient de lungă, m-a întrebat dacă vreau un ceai sau o cafea, şi a plecat în bucătărie să le prepare.

— Lars... Vreau să-ţi spun o poveste, apoi vreau să te rog ceva. E bine?

— Normal. Orice...

Rugămintea era să nu o mai caut. Să ies pe uşa din spatele meu şi să mă duc văzând cu ochii. Să uit că există, să-i pierd numărul de telefon şi, indiferent de ce o să mai aflu, de cine ce o să-mi spună, să nu simt nevoia să-i împărtăşesc ei nimic. Să mă duc dracului, mai pe scurt. Desigur, nu în forma asta agresivă, lucrurile au fost rostite cu o oarecare gingăşie, cu voce şoptită, cu privirea umedă, cu un pic de tandreţe, dar finalul a rămas acelaşi. Mai du-te dracului, cu ancheta ta cu tot, şi cu răscolitul tău în viaţa mea, de care eu vreau să scap şi pe care tu mi-o reaminteşti. M-a şi pupat la plecare, i-am simţit buzele cu colţul buzelor mele. S-a agăţat de gâtul meu şi s-a ridicat pe vârfuri să ajungă. Eu, aproape 2 metri, ea, pe la 1, 60, şi desculţă... Ne despărţeam de parcă o soartă potrivnică se punea între noi, eu, soldatul rus plecând să apere ţara de nazişti, şi ea, dulcea Natasa, rămasă acasă să aibă grijă de copii, de vite şi de părinţii bătrâni. Numai că, de fapt, ea mă

împingea pe uşă afară.

— Aşa că m-am cărat... înainte de a-mi da propriu-zis papucii, mi-a istorisit o tâmpenie legată de nu ştiu ce babă de la ea din fosta clinică, una care a inventat o întreagă poveste cu Ana Pauker, şantiere ale tineretului şi evrei fugăriţi de hortişti, şi care a murit acum nişte zile. Pilda fiind că femeia aia a minţit pe toată lumea că este evreică, că a avut şase nume, şi încă pe atâţia bărbaţi, şi s-a dus purtând minciuna asta cu ea. De ce o fi fost importantă dramoleta asta din epoca proletcultistă, nu mi-e clar, cert e că, imediat după încheierea ei, cu aceleaşi lacrimi strălucitoare în ochi, mi-a formulat cererea de încheiere a relaţiei noastre strict profesionale.

— Şi de ce îţi pasă? De ce eşti atât de enervat?

Poate fiindcă, în deşertul absolut al vieţii mele actuale, era o adresă în plus la care să mă duc. Era un subiect la care să mă gândesc. Era un om nou cu care să stau de vorbă. Era un punct, de unde, eventual, putea începe ceva. Sau poate, fiindcă deja m-am săturat de finaluri, la care nu mă aştept, de poveşti care se termină altfel, complet altfel, de cum mi-am imaginat eu. Şi cum mi-am imaginat eu? Ca în filmele din fericiţii anii ’70... Bătându-i la uşă Soniei, într-o dimineaţă frumoasă, şi aducându-i pe tavă soluţia. Răspunsul la tot ceea ce trăise. Numele şi prenumele vinovatului, miza acestuia, modul de operare. Totul... Ea ar fi fost la început uimită şi, normal, un pic neîncrezătoare. Dar după ce ar fi realizat dimensiunea informaţiilor pe care i le furnizasem, complet dezinteresat, ar fi devenit fericită, recunoscătoare. Iar după aceea s-ar fi gândit la răzbunare. Şi, inevitabil, ar fi urmat vizita tinerei doamne... Prăbuşirea în ţărână a celor care nu au crezut în ea, a celor care s-au îndoit, a celor care au fost prea slabi să o susţină. Ar fi fost un triumf al ei şi, pe cale de consecinţă, ar fi fost un triumf al meu. O ispăşire şi o întoarcere.

— N-ar fi mai bine, dacă tot ai pierdut atât timp cu Sonia Craiu, să încerci să vezi totuşi ce s-a întâmplat?

— De ce? Cui i-ar folosi?

— Probabil nimănui... Dar eu sunt curios să aflu care este adevărul. Şi mai ales, ce e cu Sorin Bratu. Fiindcă, am stat eu şi m-am gândit că indivizii cu care ai vorbit spun adevărul. Sau, cred că spun adevărul. Şi, în principiu, sunt personaje mai degrabă pozitive. Soţul nu e chiar ticălosul pe care l-ai bănuit, soţia nu e chiar femeia uşoară care umblă din pat în pat, soacra nu este chiar o scorpie dominatoare, lipsită de inimă, şi tot aşa. Singurul care a minţit, fără dubii, e autorul. Povestea spusă surorii Soniei nu se verifică. Deloc... Aşa încât, ar fi de văzut de ce minte.

L-am sunat pe Sorin Bratu care, după ce s-a convins că eu eram chiar cine părea că sunt, în fond, Lars Popescu nu e cel mai comun nume din România,

s-a declarat încântat să stea de vorbă cu mine. Nici măcar nu m-a întrebat pe ce temă... Şi-a cerut scuze, însă, că mă invită la el acasă, o entorsă, căpătată în urma unei partide de tenis, îl făcea mai greu transportabil. Subţirel, înalt şi banal. Ochi albaştri spălăciţi, blonziu... Un pic sâsâit. La prima vedere, politicos. Sau timid. Casa mare, aranjată cu destul gust şi cu destui bani. Scule de muzică foarte performante, colecţie impresionantă de CD-uri şi de viniluri.

— La un moment dat, am vrut să scriu un roman despre dumneavoastră. De aceea am fost foarte uimit că m-aţi căutat.

— Despre mine? Nu cred că sunt un subiect vandabil.

— Un subiect sunteţi sigur, dar nu pentru publicul meu. Vedeţi... Eu sunt un om modest. Ştiu exact cine sunt şi până unde mă pot întinde. Am un oarecare succes cu tipul acesta de cărţi. Am avut noroc. Şi nu cred că am de ce să merg în altă parte. Nici nu sunt sigur că am cu ce să merg în altă parte. Dacă mă înţelegeţi... Am încercat. Am avut nişte idei, dar, după ce am scris câteva zeci de pagini, mi-am dat seama că nu are rost. Publicului meu nu i-ar plăcea, iar celălalt public oricum nu mă va citi. Eu sunt recunoscător pentru tot ce mi se întâmplă şi, de aceea, trebuie să respect tot ce mi se întâmplă. Şi să nu sfidez. Fiecare roman pe care-l termin înseamnă încă un cadou, pe care eu îl primesc, şi pe care eu îl preţuiesc. Tot ce vreau este să răsplătesc binele pe care eu îl simt. Norocul pe care eu îl am.

Vorbea rar, încet şi intonat. Tatăl lui probabil că era calmul, iar maică-sa, blândeţea. Într-o altă viaţă, ar fi trebuit să fie înger sau prăjitură cu bezea şi cu cremă călduţă de vanilie. Ar fi arătat perfect sub brad, învelit în staniol colorat şi cu funde roşii, sau ca autocolant pe cutiile de fondante. Cum Dumnezeu, a scris ăsta o carte despre o femeie adulterină? O doamnă în vârstă ne-a adus cafele, prăjituri şi apă, i-a şoptit ceva scriitorului, care stătea pe canapea cu piciorul bandajat ridicat pe un taburet, şi a ieşit tiptil trăgând după ea uşile livingului.

— Nu v-am întrebat dacă doriţi ceva mai tare. Eu nu prea...

— E în regulă. Cafeaua e foarte bună.

— Deci, domnule Popescu... Vă ascult.

— Ultima dumneavoastră carte... *Libertate*...

— Să nu îmi spuneţi că îmi citiţi cărţile. Asta chiar e o surpriză. V-am zis, sunt un om norocos.

— Sincer să fiu, domnule Bratu, până la această carte nu ştiam nimic despre dumneavoastră. Dar s-a întâmplat să o cunosc pe Sonia Craiu. Cea căreia i-aţi dedicat cartea.

Mă privea atent şi uşor uimit. Ca şi cum ar fi auzit prima dată de numele ăsta. Ca şi cum nu ar fi fost vorba despre femeia care l-a trădat, i-a nenorocit

o parte din viaţă şi căreia, ca răzbunare, i-a făcut praf căsnicia. Nu era îngrijorat, nu era nervos.

— Nu ştiu dacă sunteţi la curent, dar după apariţia cărţii, soţul doamnei Craiu a intentat divorţ. Deja sunt despărţiţi de ceva timp.

Tot nicio reacţie. Parcă era mai atent, poate doar îmi imaginam eu.

— Am stat de vorbă cu Lori, sora Soniei, care mi-a relatat o discuţie avută cu dumneavoastră în urmă cu ceva timp.

— Da... Aşa este. Am vorbit cu sora doctoriţei Craiu.

— Povestea pe care i-aţi spus-o... Cea cu aventura dumneavoastră cu Sonia... Mie nu mi se pare foarte reală. V-am căutat peste tot şi nu cred că aţi fost jurnalist. Cu atât mai puţin redactor-şef.

— Înţeleg... Şi dumneavoastră ce doriţi de la mine?

Un pic mai agresiv. Şi atitudinea schimbată. Amabilitatea îi aluneca de pe faţă, dar, totuşi, toate aparenţele erau păstrate.

— Să înţeleg cum s-a ajuns la această carte. De unde aţi avut informaţiile despre căsnicia Soniei? Şi despre relaţiile ei extraconjugale. Dacă au existat.

— Domnule Popescu, eu nu sunt jurnalist. Eu nu investighez nimic. Eu inventez. Personajele mele nu sunt reale. Asemănările sunt întotdeauna nedorite. Şi întâmplătoare.

— Înţeleg. Doar că în cazul acesta lucrurile nu stau chiar aşa. În primul rând fiindcă personajele au corespondenţe foarte solide în viaţa reală. Şi apoi, fiindcă dumneavoastră aţi recunoscut că această carte e o plată pentru trădarea Soniei de acum nişte ani. Trădare, care a avut loc într-un context, care, din punctul meu de vedere, nu a existat.

— Dacă nu stau aşa, atunci cum stau?

— Nu ştiu... De asta sunt aici. Fiindcă, evident, explicaţiile sunt la dumneavoastră.

— Cunoaşteţi principiul Lamei lui Ockham?

Asta-i culmea! Da, şmechere, cunosc principiul. Şi ştiu şi ce faci acum... Probabil, ai de gând să încerci o dizertaţie plicticoasă despre soluţiile simple, să mă abureşti şi să nu-mi răspunzi la întrebări. Dar, hai să-ţi vedem jocul de picioare.

— Nu... Nu ştiu despre ce e vorba.

— Probabil aţi auzit de el, dar nu-i cunoaşteţi numele. Atunci când nu există nicio explicaţie mulţumitoare, cele mai bune explicaţii la o dilemă sunt cele mai simple.

— Da. Frumos zis. Şi care sunt explicaţiile simple?

— Domnule Popescu, revin la o întrebare pusă mai devreme. Pe care acum o reformulez. Ce doriţi să faceţi cu informaţiile pe care le primiţi de la mine?

Omuleţul acesta din faţa mea e chiar interesant. Am greşit când l-am considerat plicticos. În numai câteva minute a devenit altcineva. La fel ca puştiul ăla nazist din *Cabaret*. La început e un adolescent roz în obrăjori, cu ochi albaştri, sinceri şi umezi, care cântă despre lunca însorită şi despre crengile verzi de tei, pentru ca, în final, în ritmul tobelor şi alămurilor, purtat de furia compatrioţilor săi, să capete chipul unui ucigaş, capabil oricând să purceadă la căsăpirea nefericiţilor care-i trec prin faţă. *Tomorrow belongs to me.*

— Domnule Bratu... În acest moment eu vreau doar să înţeleg. Nu vă înregistrez pe ascuns, dacă asta mă întrebaţi. Ce spuneţi aici rămâne între noi. Iar dacă vreodată mă voi apuca să vorbesc, ar fi cuvântul meu împotriva cuvântului dumneavoastră. Şi nu sunt sigur că eu aş câştiga. De vreme ce v-aţi propus să scrieţi un roman despre mine, îmi cunoaşteţi şi problemele recente. Din nefericire pentru mine, devenite foarte publice.

Şi când spun că a devenit altcineva, mă refer la el, cu totul. Privirea nu mai e caldă, faţa parcă i s-a ascuţit, vocea este deodată aspră, contondentă... Era o chestie moale şi blajină, înfundată în colţul canapelei, acum e alert şi încordat. Am intrat în coteţul unei găini, iar acum constat că are plisc de vultur.

— E în regulă. Cât ştiţi din acest subiect, domnule Popescu?

— Ştiu că, în prima fază, aţi dat o hârtie, în prezenţa unui avocat, că personajul din carte nu are nicio legătură cu Sonia Craiu. Ştiu că, un număr de oameni au identificat similitudini serioase între personaj şi Sonia, mai ştiu că aţi afirmat că această carte este o răzbunare, şi că se bazează pe relatările Soniei despre viaţa ei intimă, dezvăluite în timpul relaţiei amoroase, consumate cu dumneavoastră în timpul vizitei doctorului Craiu în America. De asemenea, ştiu, dar asta v-am mai pomenit, că măcar o parte din varianta dumneavoastră este falsă. Cred că am făcut un rezumat exact. Şi mai ştiu, să nu uit asta, că Sonia Craiu a pierdut totul, din cauza cărţii scrise de dumneavoastră.

— Greşit... Sonia Craiu a pierdut ce-o fi pierdut; fiindcă bărbat-su a divorţat de ea. Şi asta a făcut-o, nu fiindcă a citit cartea mea, ci fiindcă a crezut-o pe soţia lui, capabilă de faptele descrise în carte. Eu nu am scris niciodată că Sonia Craiu a făcut ceva rău. Soţul ei a considerat aşa. Soţul ei a pus semnul de egalitate între personajul meu fictiv şi soţia lui reală. Soţul ei *a vrut* ca această confuzie să existe. Şi e o afirmaţie pe care mi-o asum.

— Pot să înţeleg acest punct de vedere. Nu sunt de acord cu el, dar pot să-l înţeleg. Dar, totuşi, de ce aţi spus de două ori lucruri neconforme cu realitatea?

— Din milă... Termenul nu e bine ales. Din jenă. Sunt convins că şi

dumneavoastră ştiţi ce este jena. De fiecare dată, am spus ce am spus, fiindcă am considerat că adevărul ar fi fost mult mai neplăcut. Şi am ales această cale. Nu ştiu să mint. Nu am nevoie. Trăiesc într-o lume perfectă. Am bani, am ceva succes. Depind numai de mine. Scriu cărţi care se vând, dau interviuri în reviste pentru femei. Mie îmi plac femeile, iar ele, iată, mă plac la rândul lor. Nu am nevoie să fac jocuri. Şi aici am greşit. Am făcut un joc, fără să mă prind unde duce. Şi acum sunt nevoit să ies din lumea mea confortabilă şi să intru în alta. Sunt nevoit să fac lucruri urâte în condiţiile în care întreaga mea viaţă am fugit de ele.

— Deci aţi minţit?

Şi iar era altul. Nici mămăliga călduţă de la început, nici chestia acră şi agresivă de după. Acum era chinuit, revoltat. Un intransigent care făcuse o greşeală, iar acum plătea cu toată conştiinţa sa. Ca individul ăla constipat din *Jocul ielelor*. Numai să nu se împuşte şi ăsta...

— Am greşit întâi, am făcut un compromis şi, din cauza asta, trebuie să mint. Ştiu că am făcut oameni să sufere, dar trebuie să mă credeţi că nu a fost intenţionat. Am sperat că prima hârtie va rezolva măcar o parte din situaţie. Târziu am înţeles că am fost parte a unui plan pus la cale de altcineva, în care am intrat fără să-mi dau seama. Dar nu sunt pregătit pentru aşa ceva. Nu ştiu să mă apăr de aşa ceva. Nu ştiu să prevăd aşa ceva.

Şi iată portretul omului disperat... Asist la un recital actoricesc, însă nu-mi dau seamă dacă sunt luat de fraier sau ăsta e chiar dus pe alei. Mai rămâne să înceapă să cânte, ca să fie şi un pic de musical. *There's no people like show people, they smile when they are low.* Cum ar fi să se ridice din canapeluţă şi să-mi danseze un step mic. Sau poate o să plângă.

— Un plan? Pus la cale de cine?

— Ştiţi că această carte este cel mai mare succes al meu? Cea mai bine vândută, prima la care am cronici pozitive şi în presa literară, şi pe blogurile culturale. M-a contactat şi un agent pentru un eventual scenariu de film. Editura vrea să o împingă şi peste hotare. Nu înţeleg... De ce nu putea să fie o carte proastă, să nu intereseze pe nimeni. Să dispară imediat... Eu ar trebui să mă mândresc, să fiu bucuros de succesul ei. Şi nu am cum.

Şi acum ce-ai vrea? Să te iau în braţe? Să-ţi spun că nu contează? Să-ţi povestesc momentele nasoale ale existenţei mele publice? Şi cum mi-am revenit eu din şocuri? Nu mi-am revenit... Dar, pe de altă parte, pe bune dacă te cred. Mi se pare că eşti un mincinos şi că acum interpretezi un rol, o mulţime de roluri, nu înţeleg neapărat de ce, dar o să aflu.

— Vorbeaţi de un plan în care aţi intrat fără să intuiţi ce urmează. Plan făcut de cine şi împotriva cui?

— Dar nu e evident, domnule Popescu? Nu e evident? Totul a fost un

scenariu pentru a se putea ajunge la un divorţ câştigător... Domnul Craiu a vrut să scape de doamna Craiu. Ca în filmele cu crime perfecte. Dar n-a omorât-o, a convins pe cineva naiv să o mânjească.

— Doctorul Craiu v-a cerut să scrieţi cartea?

— Da. Mi-a dat şi toate datele, toate poveştile, toată atmosfera de la ei de acasă. Iar restul am inventat eu. Nu e mare lucru...

— Şi de ce ar fi făcut asta?

— Voia să scape de ea. Voia cu disperare să scape de ea. Nu mi-a spus niciodată de ce... Poate avea pe altcineva. Oricum era disperat să obţină un divorţ. Şi, cum voia să păstreze copilul, avea nevoie ca ea să fie decredibilizată.

În niciun caz... L-am văzut pe Dan Craiu. Omul ăla nu putea face aşa ceva. Plus că... Stai o clipă. E povestea cu partenerul lui de afaceri care a recunoscut. Poveste care s-a întâmplat, mi-a confirmat-o şi Sonia. Nicu sau cum îl cheamă s-a băgat ca prostul în seamă şi a stricat toată şandramaua. Dar Dan a fost întors de această singură dovadă. Doar dacă nu a fabricat-o el... Nu, că ar fi mult prea groasă.

— Spuneţi-mi un lucru, domnule Bratu. Doctorul Craiu v-a indicat şi vreun caz? Din cele descrise de dumneavoastră? Amorurile clandestine ale personajului din carte?

— Nu... Totul am inventat eu.

— Puteţi fi un pic mai exact. Să înţeleg...

— El mi-a descris grupul lor de prieteni, relaţiile lor de familie, diversele mici probleme de cuplu, obsesiile ei, obsesiile lui. O sumă de chestii intime. Şi atât. Restul, povestea cu douăzeci şi şapte, cu similitudinea cu vârsta ei şi relaţiile propriu-zise sunt toate scrise de mine.

— Deci niciun caz nu a venit de la doctorul Craiu?

— Nu... Dar de ce contează?

— Mă gândeam că omul ar fi avut vreo bănuială sau chiar mai mult. O fi ştiut ceva despre infidelitatea soţiei şi atunci...

— Nu. Sau dacă a ştiut ceva, şi acesta o fi fost motivul real al divorţului, mie nu mi-a spus nimic.

Minţi... Dacă Dan nu ţi-a spus povestea cu Nicu, minţi. Fiindcă nu aveai cum să ştii de ea. Minţi... Şi e a treia oară când o faci, ceea ce înseamnă că aici s-a întâmplat cu totul şi cu totul altceva şi are legătură doar cu tine. Şi cu ceva ce nu spui. Un secret al tău. Dar, stai liniştit, o să-l aflu. Trebuie însă să am grijă să nu dau ceva din gură, că sunt deja nervos şi am un chef nebun să-ţi sparg mutra. Pervers nenorocit...

— Vă mulţumesc pentru sinceritate... Cred că v-a fost foarte greu să-mi spuneţi ce mi-aţi spus.

Se uita la mine umed, spălăcit şi blând. Ca o vacă. O vacă cu piciorul în ghips şi cu lentile de contact albastre. Mânca-ţi-aş faţa ta de jigodie, dacă nu te calc eu în picioare... Gata, hai acasă, să nu fac prostii.

— O singură întrebare mai am. Se poate...?

— Desigur. Mi-a făcut bine că am putut să mă descarc.

— De ce aţi acceptat? Cum v-a convins doctorul Craiu să faceţi un asemenea joc?

— Domnule Popescu, şi dumneavoastră, şi eu ştim că oamenii au multe defecte. Lăcomia însă este cel mai mare dintre ele.

În urmă cu nişte ani, eram plecat pe afară în vacanţă, m-a apucat o durere de măsea teribilă. Aşa că am ajuns la o dentistă recomandată de o cunoştinţă care avea altă cunoştinţă. Cabinetul era undeva într-o suburbie luxoasă. Femeia a ajuns la concluzia că trebuie scoasă măseaua şi a început să tragă de ea. Urletele mele au convins-o că anestezia nu prinsese, aşa că a tot băgat ace la mine în gură, doar ca să constate că e de pomană. Aşa că a recurs la un produs care avea în el şi adrenalină. Ceva de tipul ăsta... M-a amorţit şi nu am mai simţit nimic. Când am ieşit afară, ploua subţirel şi rece, taxiurile aşteptau cuminţi la colţuri, iar eu simţeam că trebuie să alerg, să fac orice efort, numai să scot energia aia ciudată din mine. Ţin minte că am purtat-o pe juna cu care eram într-un marş forţat spre hotel, până când asta s-a blocat sub o streaşină, şi mi-a zis că nu mai face niciun pas în plus. Am suit-o în taxi şi eu mi-am continuat descărcarea. A durat mai bine de două ore până m-am liniştit... Aceeaşi senzaţie o am şi acum. Îmi tremură picioarele şi mâinile şi nu pot să stau locului. În toată povestea asta e ceva foarte mare. Simt... Pur şi simplu simt că este un subiect foarte-foarte mare. Nici Sonia n-a călcat strâmb, nici bărbat-su n-a vrut să o dea afară din casă. S-a întâmplat altceva. Iar ăsta nu mi-a spus, de fapt, nimic adevărat. A mai turnat o minciună. Nici n-a clipit când i-am zis că istoria aia cu răzbunatul nu stă în picioare. Nici n-a clipit, dar nici nu i-a păsat foarte tare că-l prinsesem. Nu i-a păsat de loc. N-a încercat să o scalde, să explice. Nimic... A schimbat complet cadrul. Nu e aia. E ailaltă. Şi gata. L-am sunat pe Mişa, să trec pe la el, însă instantaneu mi-am adus aminte de Marcel. Şi de ziua lui de naştere, serbată la Rita acasă. Cu toate neamurile, cu nepoţi şi cumnaţi, cu prieteni ai familiei, pe care niciodată nu am ştiut cum îi cheamă, cu mâncare şi cu muzici. M-au aşezat în sufrageria înghesuită, în dreapta sărbătoritului, lângă soră-mea Gina. Când ne-am ridicat să cântăm „Mulţi ani trăiască", m-am văzut în oglinda de pe perete, alături de toată familia mea, patru troli blonzi, înalţi şi zdraveni şi un hobit ochelarist. Plus adaosurile de diverse tipodimensiuni. Care mai mari, care mai mici... Când organizau ai mei petrecerile, dintr-un motiv neînţeles de mine acum, erau amuzante. Chiar vesele... Cu toate

bâiguielile lui Marcel şi cu toate nevrozele care scăpărau din fiecare dintre noi. Dacă era să cântăm, cântam din suflet, nu din obligaţie, dacă râdeam, râdeam cu gura până la urechi. Peste masa aia, plină mereu, cu asta se ocupa mama, plana un soi de căldură duioasă, care stingea orice supărare şi care anihila, pentru scurt timp ce-i drept, mizeriile de afară. Cum dracu' să te bucuri la ziua de naştere a unui copil handicapat? Ce să sărbătoreşti? Încă un an de chin? Ce va fi urmat de un altul, la fel de nenorocit. Dar ai mei reuşeau, chiar şi aşa, să transforme totul într-o petrecere frumoasă. Din care plecam bucuros... Ai mei, însă, nu mai sunt, iar chestia asta nu e decât o obligaţie ridicolă, la care tot personalul asistă fără chef. Norocul e că Rita a moştenit-o pe mama, de fapt chiar a depăşit-o, şi găteşte excepţional. În urmă cu nişte ani, îmi luasem casă, angajasem un arhitect de mare fâţă să mi-o mobileze scump, ceea ce a şi făcut, dar banii curgeau şi nu era vreun semn că se vor opri, am organizat ziua lui Marcel la mine. Îmi propusesem să fie dincolo de orice imaginaţie. Dincolo de ce reuşise maică-mea vreodată. Dincolo de ce îşi imaginau surorile mele că ar însemna luxul în lumea bună, unde eu eram şi ele nici măcar nu visau să intre. Deci, firmă de profil, bucătar şcolit pe afară, chelneri îmbrăcaţi la patru ace, veselă personalizată, somelier care să recomande vinuri din felurite colţuri ale lumii. Atunci am auzit eu prima dată că neozeelandezii au vinuri bune. Cred că atunci am auzit, prima dată, că neozeelandezii au vinuri. Asta e... Am trecut cu greu de la şpriţ la Montrachet. Era normal să mai dureze un pic până să aflu de *Sauvignon Blanc* de Marlborough. Sau de *Malbec* de Mendoza, pe care l-am asortat la masă cu vita argentiniană înrudită. Trebuia să fie masa totală, cel mai bun lucru pe care-l mâncaseră vreodată. Şi nu le-a plăcut... începând cu muzica pusă de DJ-ul profesionist, adus şi cu bani, şi cu insistenţe, continuând cu vinul care li s-a părut acru, cel alb şi prea cald, cel roşu, servit la temperatura camerei nu scos din congelator cum era la noi acasă, şi încheind cu toată mâncarea. E drept că marele bucătar ne-a oferit rulouri de brânză învelite în ciocolată neagră, somon uşor putrezit, aromatizat cu alge de mare şi cartof semicrud în crustă de wasabi, plus carnea de vită foarte în sânge. Tata a înţeles că nu a avut timp să o prepare şi i-a zis să nu se grăbească aşa tare, că ei pot să aştepte un pic, până apucă să o facă aşa cum trebuie, bine pătrunsă. Bucătarul i-a răspuns că aşa se mănâncă în lumea bună, *saignant.* În sânge. Aşa că tata, înfierbântat de vinul care oricum nu-i plăcuse, a ripostat că, în casa lui fiu-su şi pe banii acestuia, el mănâncă carnea aşa cum are el chef, fără vreun fir de sânge în farfurie. Bucătarului i s-a suit şcolirea pariziană în freză, s-a refugiat în bucătărie şi nu a mai ieşit de acolo, iar tata a bufnit tot restul serii. În care a urmat peştele preparat ca în Peru, *ceviche...* Adică tot crud, de unde şi întrebarea mamei dacă nu cumva

am rămas fără gaz la aragaz, de ne trimite ăla numai mâncare negătită. Oricum, li s-a părut că germenii din salată sunt viermi şi nimeni nu s-a atins de castronul în cauză, cartofii dulci au atras după ei replica spirituală, dacă vom primi şi banane sărate, ceea ce, culmea, a şi urmat... Ei bine, nu chiar banane sărate, ci un prim desert cu banane coapte şi îngheţată de caramel uşor sărat deasupra. Dar a fost suficient. Toată lumea făcea mişto de orice apărea pe masă. Mama mânca demonstrativ pâine cu unt, ca să-şi astâmpere foamea, iar tata punea gheaţă şi cola în vinul roşu. Un unchi de-al meu, idiot şi când e treaz, l-a chemat pe somelier şi i-a solicitat un carcalete, adică, după mintea lui laminată, vin alb, de Noua Zeelandă, cu vin roşu, de Argentina şi un pic de sirop de coacăze, folosit la începutul mesei pentru *Kir Royal.* Şi ca totul să se încheie în sunet de fanfară, bucătarul, opărit în conştiinţa lui profesională, mi-a livrat tortul cu bezea şi piure de castane, fără să guste umplutura, pe care o comandase la un ştiu ce mare laborator. Drept care, piureul de castane cu pricina nu fusese elaborat pentru desert, deci pentru tort, ci pentru umplut curcanii. Astfel încât, era sărat şi condimentat. Bezea, blat de nucă şi piure de castane cu sare şi piper. Cum se putea încheia mai frumos masa mea de cinci stele? Legându-mă de tortul ratat, am putut să-i fac scandal bucătarului şi firmei adiacente, şi mi-am recuperat o parte din bani. Dar eşecul m-a vindecat, iar de atunci, nu am mai organizat niciodată nimic pentru a-i mei... Am preferat să fiu mereu musafir.

— Am fost azi şi m-am văzut cu scriitorul.

Mişa era beat. Nu prea i se întâmpla, dar acum stătea ţeapăn pe marginea băncii de lemn din faţa blocului Ritei şi privea fix înainte. Din când în când, scotea un sunet mic, ceva între râgâit şi sughiţat, şi apoi ofta. Cred că se ţinea să nu dea afară, iar fiecare zvâcnitură a stomacului îl punea în alertă.

— Ce Dumnezeu ai băut, de te-ai pilit aşa de tare?

— Ceva dulce... Nu ştiu ce era, cred că vişinată.

— Te-ai pilit cu vişinată? Câţi ani ai, frate? Paişpe? Data viitoare să am grijă să ţi-o îndoi cu apă minerală...

Mişa n-a mai spus nimic. S-a lăsat pe spate, dar probabil i s-a făcut rău şi s-a îndreptat la loc, ţeapăn ca un par obez, cu mâinile în poală şi cu privirea ascunsă de ochelarii complet aburiţi, pe care nu cred că avea energie să îi şteargă. La cât arăta de atins, era inutil să-i povestesc despre întâlnirea de azi şi despre concluziile mele, dar oricum nu aveam cu cine altcineva să vorbesc aşa că i-am dat drumul.

— L-am prins pe scriitorul ăla cu minciuna... Cu a treia. Acum cică doctorul a plănuit totul ca să scape de nevastă-sa. El i-ar fi dat toate datele incriminatoare şi s-a folosit de carte pentru un divorţ câştigător. Ca să rămână şi cu banii, şi cu afacerea, şi cu băiatul. Este un detaliu la care nu s-a

gândit. Povestea cu prietenul. Cu Nicu... O ţii minte din carte? Petrecerea la care ea participă în gaşca lui bărbat-su cât ăsta e în America. Unul dintre amici îi face avansuri, ea nu zice nici nu, nici da... Pleacă singură acasă, ăla o sună şi fac amor la telefon. Ei bine... Scena asta e foarte importantă în toată dezvoltarea. Ştii că Dan mi-a spus că după furia de la început, după ce era decis să rupă tot, se înmuiase. Nu mai ştia care e realitatea. Povestea cu cei douăzeci şi şapte de amanţi era prea gogonată. Plus că nevastă-sa era toată numai plânset, prietenii îl presau, părinţii îl presau, copilul îl întreba de maică-sa. Bollywood curat. Lipsea numai dansul din final. Şi, hop-ţop, apare Nicu şi îi confirmă întâmplarea. Simplu. Dacă un capitol din carte e adevărat, atunci şi restul poate fi adevărat. Şi gata... Totul se surpă. Sonia a recunoscut şi ea... În alte vorbe. Nicu era partenerul cu bani, ce rost avea să-i spună lui Dan, să iasă scântei, să provoace o ruptură dacă oricum nu fusese nimic. Masturbare la telefon fără nicio altă urmare. Bun... Până aici totul clar. Dar acest episod apare în carte. Iar scriitorul putea să-l ştie doar din trei surse. Prima era Sonia... Dar Sonia nu-l cunoaşte pe scriitor, toată lumea e de acord. De fapt, minciuna asta am demontat-o de la începutul discuţiei. Al doilea care putea să povestească era Dan. Scriitorul, însă, mi-a spus, cu subiect şi predicat, că Dan nu i-a dat nicio indicaţie de acest tip. Doar detalii despre Sonia, despre viaţa lor de cuplu, despre obsesiile ei şi despre relaţia în gaşcă. Tot restul, susţine scriitorul, a fost inventat de el. Dar cum să inventezi ceva ce a fost real? A treia sursă ar putea fi Nicu... Dar de unde până unde să ajungă Nicu la Sorin Bratu? Şi de unde să ştie Nicu intimităţile familiei Craiu, în aşa măsură, încât să se poată scrie un roman pe care cei implicaţi să-l considere foarte apropiat de modelul real? Deci, obligatoriu, trebuie să fie altceva.

În faţa băncii pe care stăteam eu şi Mişa, el beat, eu vorbind practic de unul singur, s-a oprit un cuplu în vârstă, din acela care arăta ca în reclamele la farmacii. Bine îmbrăcaţi, bine conservaţi, zâmbitori, probabil posesori ai unei pensii satisfăcătoare. Bătrâna m-a recunoscut şi mi-a zis bună seara. Destul de sec, dar nu agresiv... Nu cred că avea de gând să mă înjure. S-a îndreptat spre noi, soţul a urmat-o, iar eu, politicos, m-am ridicat în picioare. Înainte ca ea să îmi mai adreseze vreun cuvânt, Mişa a slobozit un râgâit prelung, urmat aproape instantaneu de un jet de vomă. N-a stropit pe nimeni, doar nu eram într-o comedie tâmpită, dar cei doi s-au oprit stupefiaţi. Am apucat să le spun că e fratele meu, care nu se simte bine şi de aia stăm pe bancă, să ia un pic de aer, dar mirosul, care pornea din bâltoaca înflorită în faţa lui Mişa, nu lăsa nicio îndoială asupra sursei răului. Au plecat repede-repede, fără comentarii şi fără interjecţii şi, brusc, a apărut, aproape în fugă, Ilona care l-a şters pe Mişa pe faţă, l-a luat în braţe, i-a şoptit ceva la

ureche şi au pornit împreună spre bloc. De unde dracu' a ştiut că îi e ăstuia rău? Balconul apartamentului Ritei e pe cealaltă parte. Şi toate ferestrele. Telepatie în toată regula... Mişa şi Ilona paranormalii... *The truth is out there*. În fine... A mai trecut o frumoasă zi de naştere a lui Marcel, în care toţi ne-am prefăcut că ne bucurăm sincer de aniversarea unuia de acelaşi sânge cu noi. Poate că fratele meu handicapat s-o fi simţit bine. Tot ar fi un câştig, dar de foarte multă vreme m-am prins că nu am nici cea mai vagă idee despre ce-i trece lui prin cap. Eu în general dorm prost, dar în noaptea asta a fost sinistru de-a dreptul. Mi s-a făcut şi mie rău de la ceva, nu vişinată, că nu m-am atins de produs, nici de la altă băutură, că n-am exagerat deloc. Probabil vreun fel de mâncare, puiul cu smântână sau jumările proaspete. Cred că am probleme cu bila, şi parcă există undeva în casa asta nişte medicamente corelate cu aceste probleme, dar n-am nicio idee care şi pe unde sunt. Aşa că m-am foit toată noaptea, am aţipit în reprize scurte, în care am visat tâmpenii, iar spre dimineaţă am renunţat să mă mai chinui şi am plecat să mă plimb, întâi prin parc, m-am uitat la căţeii cu şi fără stăpân, la biciclişti şi la fetele care transpirau făcând jogging, una nu era cu adevărat frumoasă, chinuite, roşii la faţă şi muncite, încercau să stopeze ce este de nestopat sau, eventual, să repare ce este de nereparat. Apoi am intrat într-o cafenea rece, cu o chelneriţă fără chef, paznică a galantarelor încă goale, bucătarul sau preparatorul de sendviciuri nu apăruse încă, aşa că trebuia să repete mecanic fiecărui consumator abulic: *avem decât* cafea şi ceai. Cum voiam doar cafea, între noi s-a înfiripat o relaţie de patru secunde, care a trecut peste barierele, de nepătruns pentru ea, ale gramaticii limbii române. De acolo, am plecat spre covrigărie, unde m-am aşezat cuminte la coada de tinerei şi tinerele în costume şi taioare, lucrători săraci din multinaţionale, care învăţaseră însă să-şi cumpere cu demnitate şi cu stil micul dejun muncitoresc, tutuindu-l cu superioritate pe băiatul de după tejghea, căruia îi reţinuseră şi numele, şi echipa favorită de fotbal. Am mai stat, după aceea, mai bine de o oră într-o librărie/ceainărie, unde am auzit fetele snoabe ale tuturor generaţiilor, vorbind despre autori de necitit, pe care ele însă îi citeau, îi înţelegeau, îi comentau şi îi dădeau mai departe ca lumina din noaptea de Paşte. Am verificat şi starea de sănătate a lui Mişa, nu mai vomitase, dormise suficient de bine, iar dimineaţa, a avut o oarecare poftă de mâncare, era mahmur, dar nu într-un mod devastator şi Ilona mi-a transmis să fiu liniştit că totul merge în direcţia potrivită. Am ajuns, la un moment dat, chiar şi în faţa casei Soniei, n-am sunat, nici nu aveam de ce, n-am văzut pe nimeni şi cred că nimeni nu m-a văzut, şi iar am luat-o la picior, întârziind momentul în care totuşi trebuia să dau un telefon, pe care l-am amânat foarte multă vreme, atât de multă, încât nu mai ştiu dacă era normal

sau nu să-l mai formez.

— Niciodată, dar niciodată, nu am înţeles de ce nu te-ai împotrivit...

Ieşise la pensie de puţin timp şi a părut bucuros că mă aude. Mi-a spus că îi fusese dor de mine. Dacă era aşa, de ce n-o fi sunat el. Acum ne plimbam într-un parc dezfrunzit, sub un cer noros pe care patrulau o puzderie de ciori zgomotoase. Fusese unul dintre foarte puţinii care mă avertizaseră să mă opresc. Dar cred că atunci argumentele lui nu mi s-au părut suficient de tari.

— Nimeni nu se împotriveşte... Se rup toţi în bucăţi din prima clipă când intră acolo. Indiferent cine sunt, indiferent cât de puternici sau influenţi au fost, acolo toţi devin moi. Moi, mici şi dispuşi la orice...

— Aveam vreo şansă? Dacă mă împotriveam, dacă mă băteam? Aveam vreo şansă...

— Poate da, poate nu... Dar aşa ai cedat şi nu mai ai chiar nicio şansă. De ce ai plecat cu coada între picioare?

— Dumneavoastră m-aţi sfătuit să mă opresc.

— Eu te-am sfătuit să te opreşti înainte de tot scandalul. Ţi-am zis, te-am rugat să-l laşi dracului în pace pe Toni Lascăr. Dar nu ţi-am zis niciodată să abandonezi. Să te laşi călcat în picioare.

— Nu ştiţi ce mi-au pus în faţă.

— Ba ştiu. Am aflat. Şi ce? Ei şi-au mişcat piesele lor. Tu trebuia să le mişti pe ale tale. Erai celebru, aveai publicul tău, oameni care erau dispuşi să te creadă, prieteni în media. Trebuia să lupţi.

— Şi, ce rezolvam? Mă terminau în următoarele zile. Aşa cum, de altfel, mi s-a spus foarte clar...

— Aşa, ce-ai rezolvat? Ai dat cu piciorul la ani de muncă, ţi-ai risipit cariera şi talentul, iar acum îţi imaginezi că ai un scop, fiindcă urmăreşti povestea asta ridicolă pentru care m-ai sunat.

— Am cedat, fiindcă am crezut că nu am nicio şansă.

— Da. Ştiu. Toţi cedează din exact acelaşi motiv. Cred că nu au nicio şansă şi speră că va fi o soluţie individuală măcar pentru ei. Speră că dacă sunt cuminţi şi înghit tot ce li se spune, poate reuşesc să scape. Dacă nu complet, măcar parţial.

— Eu am scăpat.

— Şi bine ţi-o fi...

Avea un râs foarte enervant, nici vesel, nici scrâşnit, mai degrabă ironic. Un râs care cerea cu insistenţă palme-n cap. Sau capete-n gură... Dar, aşa cum hotărâsem mai demult, nu eram eu acela care să i le administreze. Fiindcă am ţinut mereu la el şi fiindcă, o bună parte din succesul meu, atât cât a fost, i se datorează şi, mai ales, fiindcă, din toată gaşca aia de

manipulatori, între care am stat, a fost singurul care nu şi-a bătut joc de mine.

— Acum, pe bune... Chiar credeţi că aveam vreo şansă? În toţi anii ăştia în care aţi lucrat acolo, a existat cineva care să se împotrivească sistemului şi să mai şi câştige?

— Da... Au fost oameni care au şi câştigat. Dar nu despre asta e vorba. Eu cred că ai cedat prea uşor şi cred că, dacă te ţineai bine, acum încă erai în televiziune, şi încă aveai succes.

— Mi-aţi spus în toţi anii în care am colaborat că niciodată nu poţi învinge sistemul.

— Da... Dar am greşit... Şi uite cum a ajuns să arate sistemul acum, când cu toţii credem că nu poate fi învins.

Afară e toamnă, cerul e plumburiu şi eu mă plimb încetişor pe alei pline de frunze moarte, alături de un moşuleţ, care îşi regretă cariera, şi se prinde cât de mult rău a făcut el lumii întregi, şi mai ales cât de rău arată lumea pe care şi el a construit-o. Aproape înduioşător...

— De ce nu m-ai sunat după?

— Credeam că sunt ascultat şi n-am vrut să vă cauzez vreo neplăcere.

Iar râsul ăla tâmpit... Aşa o râde şi acasă cu nepoţii sau cu prietenii atunci când joacă table? Sau când îi povesteşte nevasta aventuri din lumea oamenilor obişnuiţi?

— Adică, înainte, atunci când îţi dădeam informaţiile de care aveai nevoie, crezi că nu te asculta nimeni? Că nimeni nu ştia de întâlnirile noastre? Crezi că s-au apucat să te asculte numai atunci când nu mai contai deloc. Să afle, ce? Ce vorbeşti cu rudele tale apropiate? Dacă nu cumva vrei să te omori în baie de atâta plictiseală...

— Nu m-am gândit aşa niciodată. M-am simţit în pericol după ce am fost ameninţat. Nu înainte... înainte am crezut că toată lumea e de acord cu ce fac. Am crezut că sistemul mă aprobă. Că discuţiile cu dumneavoastră şi informările pe care mi le dădeaţi sunt şi o garanţie. Ştiţi foarte bine cu cine am stat la masă, cu cine am pierdut nopţi de şprituri, la ce zile de naştere şi la ce petreceri am fost invitat. Vă daţi seama de cât de surprins am fost, când exact aceeaşi oameni s-au apucat să mă ameninţe. Aşa că am capitulat, am plecat cu coada între picioare, aşa cum aţi spus, şi mi-am propus să nu atrag şi pe alţii în vârtejul meu. Nu am înţeles niciodată de ce mi s-a întâmplat ce mi s-a întâmplat, pe cine şi cu ce am supărat, dar deja cred că nu mai e important. Important este că, în acele momente, mi-a fost frică. Se vorbea de închisoare, de mulţi ani, se vorbea de confiscare de bunuri, se vorbea de lucruri mult mai grave decât o emisiune de televiziune sau de gloria aferentă ei. Şi, fără să am cu cine să mă sfătuiesc, eram doar eu faţă în faţă cu doi

cunoscuţi ai mei şi ai dumneavoastră, deveniţi deodată inamici, am decis pe loc, fără să clipesc, ce era mai important pentru mine. Spuneţi că fiecare om adus acolo cedează. E normal... Fiindcă în acele secunde nu vezi ce ai putea face, ci doar ce ai putea pierde. Nu te interesează cât rău ai putea tu să le faci lor, ci doar cât rău ar putea ei să-ţi facă ţie.

— Greşit! Dar nu mai contează... Hai să vorbim de fata asta. Care e treaba cu ea? Ce te-a apucat?

Şi i-am povestit din nou, de data asta mai pe larg, tot cazul, căsnicia familiei Craiu, cartea, divorţul, minciunile lui Sorin Bratu şi, în final, dilemele mele. M-am mirat şi eu de cât de succint am ajuns să fiu şi cum am comprimat întreaga poveste, cu toate consecinţele ei asupra unor oameni banali, în numai câteva fraze. Au fost fericiţi, normali, aşezaţi, apoi a apărut o carte scrisă de un individ din afara lumii lor care ştie lucruri din interiorul lumii lor, nu e clar cum aflate, şi castelul s-a năruit în numai câteva luni. *Koneţ filma*...

— Şi eu ce-ar trebui să fac?

— Poate puteţi afla ce e cu acest Sorin Bratu.

— Şi ţie la ce-ţi foloseşte? Ce vrei să faci cu datele pe care să zicem că le voi obţine?

— Nu ştiu...

— Lars... Vorbim serios acum.

— Zău nu ştiu. Pur şi simplu vreau să aflu. După aia, aş vrea să-i spun femeii ăleia ce i s-a întâmplat. Şi poate, doar poate, ăsta ar fi un vehicul de revenire. Dacă e ceva foarte interesant. Un reportaj de televiziune, un roman, un scenariu de film.

A plecat brusc, ca întotdeauna, cu un la revedere scurt mârâit din colţul gurii. Înainte, scena asta de final mă amuza, fiindcă ştiam că se va repeta peste încă nişte zile, dar că oricum întâlnirile certificau că totul mergea înainte. Aveam şi binecuvântarea şi informaţiile necesare. Acum, silueta lui îndepărtându-se era doar un alt ciob din mozaicul dezolării generale. Nu mai discutam nimic important, nu mai eram conectat cu cei mari şi puternici, nu făceam audienţă, nu eram temut şi respectat, nu mai eram nici măcar interesant. Tot ce aveam în cap era o poveste de budoar despre o damă, soţul ei şi un terţ, din care speram să mă aleg nu cu o revenire, asta e iluzia de vândut în afară, ci cu un gram de recunoştinţă, urmată poate de un alt gram de căldură şi de tandreţe.

— M-am întâlnit cu un tip pe care-l ştiam mai de demult. Un şmecher... Acum e pensionar, dar a fost şmecher. M-a ajutat când făceam televiziune. Şi care mi-a zis că am fost prost că am renunţat. Că trebuia să mă bat. Şi că, dacă aş fi făcut-o, aş fi rămas în joc. Ştiu că şi tu crezi că n-ar fi trebuit să

renunţ, dar tu eşti frate-miu. Tu o spui din suflet, nu ai date. Nu te bazezi pe o cunoaştere a lumii ăleia. Dar când vine de la unul dintre ei... Putea să vorbească amărala pensiei şi a statului pe tuşă. Mă tot gândesc. Cum era să mă bat cu ei?

— Mă întrebi dacă era posibil să te baţi cu ei? Da... Era posibil. Şi era probabil să o încasezi. Dar, oricum, asta e singura cale în care un sistem poate fi învins. Atunci când tot mai mulţi oameni, singuri şi neputincioşi în sine, se bat cu el. Ei sunt distruşi, dar lupta lor, a fiecăruia în parte, lasă un semn, provoacă o fisură. Şi la un moment dat, atunci când este atinsă suma critică, sistemul crapă. Da... Ar fi trebuit să te baţi cu ei.

— Acum aş fi fost în închisoare.

— Exagerezi. Nu e imposibil, dar exagerezi. Totuşi, în România actuală, nu te închide nimeni că ai ratat o emisiune de televiziune şi ai spus că unul, care e bolnav, nu e bolnav. Te-au speriat, asta ştiu perfect să facă, te-ai simţit singur în faţa statului şi ai cedat. Nimic nou, nimic de reproşat...

Şi acum ce să-i spun? Că am luat bani şi că m-au prins. Că tot atacul ăla la Toni Lascăr fusese plătit de nişte băieţi care voiau să scape de el. Că aveau înregistrări cu mine luând banii şi că puteau să mă salte în orice minut doreau. Că săptămâni întregi fie n-am dormit acasă, fie atunci când am făcut-o mă sculam la cinci dimineaţa şi plecam, ca nu cumva să mă trezesc cu ei la uşă şi să mă scoată cu cătuşele la mâini. Şi că războaiele antisistem nu se pot duce de către inşi care au colaborat cu sistemul, cum am făcut-o eu. Fiindcă nu au fost numai banii ăia, au fost şi alţii, mulţi alţii... Aşa că, dacă aveau înregistrări pentru povestea cu nemernicul ăla de Toni, puteau să aibă şi alte înregistrări anterioare. În fond, majoritatea cazurilor grele trecuseră, pentru aprobare şi documentare, şi pe la ei.

— A fost un pic mai complicat... Problema mea nu se referea exclusiv la rateul din emisiune.

— Bineînţeles. Repet, asta ştiu să facă. Să te convingă, să ne convingă că ne deţin. Şi în fond, ne deţin... Le-am acordat puteri absolute şi lipsite de orice responsabilitate asupra proprietăţilor noastre, asupra banilor noştri, asupra vieţilor noastre şi asupra persoanelor noastre. Aşa că ei sunt stăpânii noştri. Putem accepta asta, şi sunt nişte consecinţe, sau putem să nu acceptăm asta, şi sunt alte consecinţe. Tu ai ales să nu lupţi. Şi ţi-ai pierdut cariera, succesul, motivaţia existentei, chiar şi direcţia ei. Dacă luptai, puteai, teoretic vorbind, să-ţi pierzi libertatea... Dar exista şansa, ca fiind foarte vizibil, cu o percepţie bună şi un nivel bun de încredere, să-i determini să dea înapoi. Şi atunci ai fi devenit şi mai puternic şi ai fi putut chiar să contezi într-un joc ceva mai mare.

— Nimeni nu te lasă să ajungi puternic.

— Normal. Nu au cum să te lase, dar se întâmplă. Însă numai şi numai dacă oamenii, individual întâi şi apoi organizaţi, rezistă. Dacă nimeni nu rezistă, nu se întâmplă nimic. Din contră... Lucrurile se strică tot mai rău.

— Auzi, frate-miu... Dar de ce nu rezistaţi voi? De ce nu rezişti tu?

— Eu rezist... La nivelul meu, nu intru deloc în jocul sistemului. Nu accept niciuna dintre ofertele lui. Nu mă bat pentru promovare, nu deţin proprietăţi, nu am confort, trăiesc aşa cum vezi, scriu pe net, corespondez şi construiesc relaţii cu alţi oameni care cred în aceleaşi idei, nu înghit propaganda sistemului, mai mult, cât pot, o combat. Eu rezist. E drept, mie nu au ce să-mi facă, nu au nici de unde să mă ia, nu au nici ce să-mi ia. Şi să ştii, la fel ca mine sunt şi alţii. Niciunul atât de vizibil ca tine. Nici atât de talentat. Dar sunt şi alţii. Şi, între un talentat, care tace şi un banal, care vorbeşte, eu îl prefer pe banal. Să nu te superi că ţi-am spus asta.

Parcă de supărarea mea faţă de Mişa mă împiedic eu. De vorbele lui adânci care îmi zgâlţâie şi remodelează conştiinţa fragilizată. Dacă n-aş ţine la el, aş zice că e un caraghios ratat, care încearcă să se mintă că viaţa lui de doi lei serveşte unui scop superior. Dar fratele meu simte nevoia să vorbească în continuare. În fond, eu sunt de vină. Eu l-am băgat în seamă...

— Sistemul există atât timp cât oamenii cred în mesajele lui. Cred în modelul pe care el îl propune. Cu cât mai mulţi oameni sunt sceptici, cu cât mai mulţi oameni încearcă să gândească, să analizeze ce aud şi ce li se întâmplă, cu atât sistemul devine mai slab. Ambele tabere au nevoie de exemple. De aceea nu trebuia să te retragi aşa cum ai făcut-o. Tu ai fost un produs al sistemului; când te-au dat jos şi tu ai acceptat soluţia lor, ai devenit un exemplu dat de sistem. Dacă rezistai, dacă te opuneai, indiferent de consecinţe, erai un exemplu împotriva lui. Aşa te-au anihilat şi atunci, şi te-au anihilat pentru totdeauna. Fiindcă în conştiinţa publică eşti vinovat. Ai acceptat vinovăţia. Dacă mai deschizi vreodată gura, vei fi imediat contrat cu acel moment. De ce crezi că întotdeauna cei care-şi recunosc faptele şi, implicit, recunosc decizia judecătorilor, primesc o sentinţă mai mică? Citeşti şi acum prin ziare... Inculpaţii şi-au recunoscut faptele şi au solicitat o procedură simplificată în urma căreia vor primi sentinţe reduse. De ce sentinţe reduse? Prin acest gest al recunoaşterii faptelor, ei confirmă întreaga teorie a sistemului şi, implicit, acceptă să devină un exemplu în numele sistemului. Nimeni nu are niciun dubiu. Iată... Vinovaţii sunt prinşi, pedepsiţi, totul merge uns, hai să ne uităm din nou la telenovele, măriri de pensii şi super-reduceri înainte de sărbători.

— Mişa... Iartă-mă... E chiar frumos ce spui tu acolo. E ca în cântecul acela vechi, *elle parlait en phrases sobres*, *de la Révolution d'Octobre,* în timp ce şmecherul bătrân şi libidinos se gândea la ciocolata de la Café Puşkin şi toate

alelalte din camera de hotel, după ce va rămâne singur cu ghida tânără şi drăguţă.

— Nu înţeleg...

— Normal că nu înţelegi... Ce treabă ai tu cu Bécaud? Şi cu un mic futai amuzant? Tu cu sistemul şi cu antisistemul, cu revolta maselor şi cu rezistenţa tăcută. Cu Ilona şi cu chifteluţele şi, mai ales, cu fratele tău talentat, dar lipsit de substanţă revoluţionară, care nu a acceptat să meargă la închisoare, într-un şuvoi de lături, pe care media, şi postacii, şi oamenii cuminţi de pe margine i le-ar fi aruncat în cap. Nu a acceptat să-şi poarte crucea, probabil că ăsta e termenul, dacă nu cumva şi faza cu Golgota e tot propagandă a sistemului, deci, să-şi poarte crucea de niciunde către nicăieri, trezind interesul nimănui şi rezolvând nimic. Dar n-aş fi corect până la capăt dacă n-aş recunoaşte că în nopţile mele de insomnie, adică aproape toate, mă surprind fantazând despre mine însumi bătându-mă cu sistemul. Fiindcă spre deosebire de tine, eu chiar ştiu mutrele sistemului. Am stat cu ele la masă, am fost cu ele la fete, am băut până la vomă, am complotat, am făcut mişto. Eu cunosc sistemul cu nume, prenume şi porecle. Şi mă văd dându-le replici delicioase, şi le văd grimasele, şi le aud contraargumentele subţiri, pe care le demolez din nou din câteva cuvinte. Iar după aia mă liniştesc, şi-mi aduc aminte unde sunt de fapt... Crezi că eu nu aş fi vrut să-i fac praf? Să le spun tot ce ştiu despre ei, să-i demasc, cum se zice în limbaj de specialitate. Crezi că nu aş fi vrut să dau detalii exacte despre diverşii jurnalişti care mă înjură cu gura plină, să spun public de unde şi cât au luat, cât sunt de mânjiţi şi cum cântă exact ce li se pune în faţă. Ştii când m-am speriat cel mai tare? Când am realizat că ăia care mi-au dat şutul în cur, reprezentanţii sistemului, erau perfect conştienţi de cât de multe ştiu. Şi cu toate astea, m-au executat fără emoţii. Ca şi cum nu le-ar fi păsat de ce aş fi putut spune public. Fiindcă o să-ţi mai şoptesc un secret, şi după aia ne întoarcem la plăcinţelele lui nevastă-ta, şi la textele fundamentale ale anarhismului. Eu pot spune orice. Dacă media nu extinde subiectul, iar organele statului nu îl anchetează, într-o săptămână totul s-a stins. Şi acum traduc, dacă media, pe care ei o controlează în totalitate, nu se apucă să îi înjure, şi dacă organele statului, adică ei, nu se anchetează pe ei înşişi sau pe ele însele, depinde de cum vrei să faci acordul la ei sau la organe, atunci subiectul moare. Aici nu e ca-n *Robin Hood*... Cu săgeţile lui şi cu gaşca lui de băieţi liberi şi vânjoşi, lovea în nobilii nedrepţi. Aveau ăia săgeţi, dar avea şi el. Poate mai puţine, dar de omorât, tot omorau. Aici eu am săgeţi, iar ei stau în tanc. Mişa... Trăim în lumea lor. Şi, oricât de mult mi-aş dori să le dau peste bot, nu cred că am cum.

— Fiindcă ţi-e frică de ei...

— Normal. Dacă ai trăi pe lumea asta şi ţie ţi-ar fi frică.

— Nu. Mie nu mi-e frică, mie nu au ce să-mi ia.

— Plăcinţelele, Mişa... Filmele tale vechi, discuţiile pe net despre conspiraţiile globale cu cei patru amici nevăzuţi, SF-urile tale clasice, pe care le tot reciteşti, trezitul lângă Ilona în fiecare dimineaţă. Rutina vieţii tale aşezate. Asta îţi pot lua. Am vorbit cu mai multe persoane care au fost săltate. Şi politicieni, şi oameni de afaceri, şi alţii... Şi ţin minte că unul îmi povestea cum i-au venit mascaţii la uşă în zori de zi într-o marţi, trei ceasuri rele, şi el avea bilete la un meci sâmbătă. O prostie de meci, ceva de ligă inferioară, dar se vedea cu foştii lui colegi de clasă, iar după aia, urma să meargă la un peşte şi la un şpriţ lângă un lac, şi nu mai ştiu ce mai avea în plan. Panica l-a apucat când a realizat că nimic din ce şi-a planificat nu mai era valabil. Nici chermeza din weekend, nici nimic altceva, fiindcă pur şi simplu nu ştia când o să iasă de acolo.

— Politicianul acela însă era vinovat. Făcuse ceva şi l-au prins. Eu nu am făcut nimic.

— Toţi am făcut ceva, Mişa.

Discuţia asta inutilă ar mai fi durat, fratele meu rotofei avea chef de vorbă şi îşi intrase în rolul de fanatic, sumbru Torquemada, Lars, ce-i cu tine, iar dai citate, dar am primit sms-ul aşteptat, şi am plecat spre unul din parcurile bucureştene, unde urma să mă văd cu pensionarul trecutului meu. Care a venit ca de obicei pregătit... întâi n-am înţeles, n-am văzut legătura între ce auzeam, şi povestea Soniei. Apoi m-am prins, şi am fost uluit de cât de simplu şi de evident era totul. Dar, cum Dumnezeu puteam să mă gândesc în direcţia asta. Aşa că m-am indignat că astfel de lucruri se întâmplă încă şi că se plăteşte un asemenea preţ, dar, ca să fiu sincer, m-am indignat numai foarte puţin, fiindcă aproape instantaneu mi-am dat seama că la uşa casei mele a crescut un tanc. Poate nu neapărat tanc, dar sigur ceva cât de cât blindat. Robin Hood a intrat în secolul XXI şi deodată are o şansă. Omul meu vorbea în continuare cu voce joasă aşa cum se cade unuia care dădea informaţii clasificate, iar mie mi se învârteau toate rotiţele şi trebuia să-mi reprim pornirea de a râde ca prostul. Săraca Sonia, dacă ar şti ea la ce va folosi nenorocirea ei... Însă, înainte de a putea să fantazez până la capăt, înainte de a-mi imagina toate detaliile şi, mai ales, finalul grandios şi fericit, aceeaşi voce şoptită m-a readus în prezentul mizerabil.

— Lars... Trebuie să-ţi spun că nimic din ce ţi-am zis nu ar fi bine să fie folosit. Nu ar fi bine nici pentru tine, nici pentru mine.

— Mi-e clar că nu voi da amănunte...

— Nu amănuntele mă îngrijorează. Eu te sfătuiesc să nu te bagi. Ai aflat, ai uitat şi gata.

— Cum adică? Atunci de ce ne-am mai întâlnit azi? Mai bine îmi spuneaţi că n-aţi găsit nimic. Cum să tac cu un asemenea subiect în braţe?

— Exact cum ai tăcut şi cu altele, şi exact cum ar fi trebuit să taci şi cu Toni Lascăr.

— Dar nu vreau să tac. De ce mi-aţi mai spus, dacă vreţi să nu folosesc nimic?

— De ce ţi-am spus? Ia gândeşte-te... Mi-aş dori să iasă ceva din chestia asta. Mi-aş dori să te poţi întoarce. Mi-aş dori ca anumiţi oameni să fie un pic zgâlţâiţi. De aia. În acelaşi timp însă... Lucrurile s-au schimbat, şi nu în bine. Nu mai există o comandă unică, nu ai unde să te duci pentru o negociere. Deja nu mai ştii nici cine şi nici de ce îţi dă în cap. E un moment foarte prost să ieşi în faţă, să devii ţintă.

Mai demult, pe vremea când încă eram în televiziune, după o întâlnire din asta, în care aflam ce era de aflat sau primeam un pont tare, începeam să dau telefoane. Mă instalam într-o cafenea, dacă era iarnă, sau într-o grădină, dacă vremea mă lăsa, şi îi luam la rând. Producătorul, documentarista, copywriterul ca să îmi dea idei de titluri şi de fraze memorabile, unul sau mai mulţi reporteri de investigaţii... Uneori sunam direct la cameramani să le spun cum vreau să arate cutare filmare. După aia, veneau la rând băieţii şmecheri de la promovare, care să-mi facă repede spotul. Mai căutam şi pe nişte unii de prin presă, cărora le dădeam câte o nadă, şi pe gagica de la noi de la PR, ca să bage şi ea pe ici pe colo informaţii despre marea emisiune. Iar după aia, în câteva ore, începeau să sune telefoanele îngrijorate – când spuneţi că vă ocupaţi de cazul cutare, la ce şi la cine vă referiţi? – sau excitate – am şi eu informaţii despre cazul cutare – sau ameninţătoare – eu în locul dumneavoastră aş fi foarte atent – sau dezamăgite – ne cunoaştem de atâţia ani, sincer, nu mă aşteptam din partea dumneavoastră – sau oficiale – sunt avocatul cutare, îl reprezint pe domnul cutare şi vă anunţ că suntem pregătiţi să vă dăm în judecată – sau conciliante – nu vreţi să ne întâlnim la o masă, să discutăm înainte de emisiune – sau ofertante – îmi place foarte mult ce faceţi, poate găsim un mijloc să colaborăm – sau doar curioase – ce e, frate, cu subiectul ăsta, pe cine frigi diseară? Şi, în tot acest timp, eu mă montam, îmi construiam intrarea, frazele-cheie din emisiune, hotărâm în cine urma să dau mai tare şi împotriva cui să asmut invitaţii. Luam la mână toate materialele pregătite, făceam ca toţi dracii dacă nu era ce îmi doream eu, mă certam cu toţi cei din jur, îi puneam să refacă până îmi plăcea ce vedeam, mă contram şi cu producătorul, şi cu conducerea postului, apoi, aşa, capsat, intram în emisiune. Unde, de obicei, ţâşneau focuri de artificii. Şi de unde plecam încărcat de acea aromă dulce a succesului. Da, existau mai departe ameninţări, înjurături, trimiteri scabroase la rude şi la

origini, existau probleme cu oameni importanţi, dar dincolo de orice, noaptea când ajungeam acasă ştiam, simţeam că a doua zi mă voi trezi într-o lume în care aveam locul meu. Un loc foarte, foarte bun. M-am dus şi acum la o cafenea, dar numai pentru a privi în gol pe geam. Judecând la rece, ştiu o groază de lume care ar fi foarte interesată să preia materialul ăsta. Cu mine cu tot... Că am ales eu să mă dau la fund şi că, după un timp, nu m-a mai căutat nimeni... Dar o bombă e o bombă, iar agenda mea e plină de telefoanele unora cărora le plac bombele. Şi poate că ar trebui, începând de azi, să nu mă mai gândesc la ce nu pot face, ci doar la ce pot face. În fond, de la începutul poveştii cu Sonia şi cu amanţii ei fictivi, am sperat că voi avea parte de un vehicul de întoarcere. E mai mult decât am sperat. Şi mai greu, şi mai periculos. Înainte eram convins că, până la urmă, indiferent de ce spuneam şi pe cine enervam, tot se găsea o cale din care să ies bine. După aia, în numai câteva zile, am realizat cât de amarnic mă înşelasem. Astfel încât, dacă am rămas cu ceva din toată perioada asta de stat pe tuşă, e că am învăţat să-mi fie frică. Şi ori de câte ori mă încing şi mă apucă fantasmele, repede-repede mă şi răcoresc. Numai că acum, pare că am în mână un subiect mai tare decât bubele mele. O să mă acuze că acum nişte ani am luat bani negri pentru emisiuni. Şpagă... O să mă acuze că am luat şpagă. Dar eu o să pot susţine că au inventat totul ca să acopere mizeria pe care am dezvăluit-o eu. De ce n-au spus de atunci că am luat şpagă? De ce şi-au amintit tocmai acum, când aduc în faţa opiniei publice o realitate teribilă? E corect, în emisiunea aceea am făcut o greşeală, nu m-am documentat suficient, am fost şi înşelat de cei din post care doreau să scape de mine, dar am acceptat greşeala şi am plătit-o. Câţi alţii s-au mai retras în plină glorie, doar pentru o greşeală? Eu am făcut-o... Şi nu aveam de gând să revin, dar în urma unei anchete independente, am dat de un subiect cumplit. Şi de aceea am reconsiderat ideea de retragere. Un asemenea adevăr trebuie cunoscut şi este meseria jurnaliştilor autentici să-l facă public. Ştiam la ce mă expun şi iată că nu m-am înşelat. În disperarea de a acoperi gravitatea faptelor dezvăluite de mine, inventează poveşti care să mă compromită. Dar nu e asta problema. Puteţi să mă compromiteri, dar tot trebuie să răspundeţi pentru faptele voastre. Indiferent dacă eu sunt sau nu un nemernic, faptele voastre rămân. Şi sunt infinit mai grave. Mi se pare că sună suficient de convingător. Doamne, dacă aş putea să vorbesc cu cineva de încredere, un cunoscător care ştie cum arată lumea asta. Lui Mişa degeaba îi cer sfatul că el are vocaţia martirajului, evident pentru alţii. Numai ce mi-a spus că trebuia să mă arunc în gol fără paraşută, de dragul sfidării statului criminal, şi pentru a deveni un exemplu de urmat. Cum era în musicalul ăla? *The blood of the martyrs will water the meadows of France*... Adică pârnaia mea

ar fi irigat fâneţele româneşti printre căcăreze de oaie, peturi şi cutii de conserve de la turiştii responsabili şi movile de gunoaie din satele învecinate. Acum însă mi se pare că stau altfel... Că nu sunt doar o ţintă umblătoare. Normal, aş putea să o păţesc, dar aş putea să şi câştig. Oricum, nu aş fi coruptul mizerabil care a primit ce a meritat, ci un jurnalist curajos care şi-a riscat siguranţa pentru a se lupta cu sistemul. Ăia puţini pentru care mai însemn ceva nu ar fi jenaţi de prezenţa mea. Nici Mişa, nici surorile mele, care aşa nesuferite cum sunt, tot se uită într-un fel anume la mine. Tot eu sunt cel care a reuşit în familie. Tot pe mine mă pun în mijlocul mesei şi tot la mine apelează când au nevoi. Plus că aş putea începe să contez şi pentru alţii. Exact... Cu Sonia trebuie să vorbesc acum. M-am ţinut de cuvânt şi am aflat ce i s-a întâmplat. Practic, e reabilitată. Se poate întoarce în triumf în viaţa ei, în clinica ei, la amărâtul ăla de soţ, dacă o să fie în stare să-l ierte, la copil şi la grupul de prieteni de doi bani, la soră-sa cea nelămurită şi la psihologa aia cenuşie şi urâtă, care o să-i mănânce din nou din palmă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Şi să nu uit... Micuţa nedreptăţită se va întoarce la soacră-sa şi la cumnata ei multiubită. Totul numai datorită mie. Telefonul Soniei era închis, aşa că am încercat direct la uşă, unde a apărut un ins lung, slab şi chel în vârful capului, care s-a comportat ca şi cum mă cunoştea de când lumea.

— A plecat...

Mi-a zis din prima, ştiind pare-se de ce am ajuns la el acasă.

— Unde?

— În Franţa... A plecat fără să-mi spună nimic, de pe o zi pe alta. Seara am fost împreună, dimineaţa m-am dus la treabă şi, când m-am întors, nu mai era.

Stafiduţă ăsta e iubitul ei recent? Arată la fel de rău ca fostul soţ. Nu... Arată mai rău, ăla măcar e elegant, bine îmbrăcat, are gusturi, un pic de stil. Asta e vai de mama lui... Şi acum stă să plângă.

— Un bilet n-a lăsat şi ea. Un contact. Telefonul şi l-a închis definitiv. Nu mai ştiu nimic.

— Puteţi să o găsiţi în Franţa. În fond, nu poate fi decât la spitalele cu care a corespondat.

— Nu le ştiu. Nu mi-a arătat nimic, niciodată. Doar spunea că o să plecăm împreună în Franţa.

A tăcut, sprijinit de tocul uşii. Nu i-a trecut prin cap să mă invite înăuntru, aşa că am mai stat câteva secunde aşteptând vreo informaţie care nu avea de unde să vină şi m-am întors să plec.

— V-aţi culcat cu ea?

Eee, nu, că asta-i culmea! Soţul divorţat m-a întrebat camaraderește dacă

şi eu o plac pe fosta lui soţie, amantul părăsit mă întreabă dacă i-am trecut prin pat.

— V-a părăsit şi pe dumneavoastră, nu? Nu cred că poate să mai stea cu un bărbat. Ne urăşte... E de înţeles. Ştiu că vă vedeaţi când eram eu la treabă. Mi-a zis un vecin. Aşa că v-am urmărit de câteva ori. Ea n-a recunoscut niciodată. Când am adus vorba de dumneavoastră, n-a recunoscut nimic.

— N-avea ce să recunoască. Staţi liniştit. Am încercat să o ajut cu povestea ei veche, cu divorţul.

— Oricum a plecat. Şi fără mine, şi fără dumneavoastră. Ce mai contează?

— Nu contează, e drept. Dar e bine să ştiţi adevărul... Nu a fost nimic între mine şi Sonia.

— Eu ştiu adevărul. Veneaţi la mine acasă după ce plecam eu, plecaţi de la mine de acasă înainte de a mă întoarce eu. Şi când mă întorceam, Sonia era neliniştită, agitată, nervoasă. Ca şi cum ar fi avut ceva de ascuns. Când n-am mai găsit-o, am crezut că a fugit cu dumneavoastră. Dar v-a lăsat baltă. La fel ca şi pe mine. Aşa că, n-aţi obţinut nimic. Absolut nimic.

S-a răsucit pe călcâie rapid, a intrat în casă şi a închis uşa. Pot afirma că a trântit-o ca un semn al bărbăţiei, prezente în el însuşi până şi-n clipele cele mai grele. Un adevărat luptător, amicul nostru. Mi-a zis-o şi, după aia, a dat fuguţa-fuguţa în casă. Cum dracu' a stat Sonia cu stafida asta lunguiaţă? Şi de ce? Numai pentru că i-a dat un colţ de casă? Cum mi-a zis atunci? I-a oferit protecţie. Stafida protectoare... Căreia i-a făcut vânt imediat ce şi-a rezolvat un pic viitorul. Ştiu foarte sigur că n-a făcut nimic din ce scrie în cartea aia, dar oricum fata asta a noastră e rece ca o şopârlă. Oricum, mi-aş fi dorit să-i povestesc ce am aflat. Aş fi vrut să-i pândesc reacţiile, surpriză, şoc, furie. Aş fi întrebat-o ce să fac mai departe, cum să planificăm şi, apoi, cum să jucăm reabilitarea ei şi poate şi reabilitarea mea. Aş fi încercat, şi aici ar fi fost extrem de utilă, să înţeleg anumite fragmente din carte şi să mă lămuresc cum a procedat scriitorul. Ar fi fost extrem de bine să o pot aduce într-o emisiune, după ce aş fi descris tot mecanismul. În toată perioada asta am sperat că voi reuşi să demonstrez nevinovăţia Soniei. Era nevoie de prezenţa ei, era nevoie ca ea să-mi fie martoră la succes, trebuia să avem acest moment împreună. Eu şi ea. *But surprise, surprise*, *surprise*, *there's still nobody home...* Mi-a ieşit numai jumătate din proiect. Hai să fim un pic serioşi. Încă nu mi-a ieşit nimic. Şi ar fi foarte bine dacă în zilele următoare m-aş concentra pe realitate. Am un pont, nu am un subiect, am o explicaţie nu şi o poveste. Deci, am treabă...

— Povestea începe, cum altfel, cu un general de la SRI, al cărui frate avea o afacere cu medicamente. Importuri din Uniunea Europeană. Aproape monopol. Datorită unor telefoane şi a unor convorbiri fructuoase,

echivalentele fabricate în România ale respectivelor medicamente au fost scoase misterios din producţie. Iar un director de întreprindere, care nu a înţeles imperativul momentului, a fost săltat din scurt de procurori pentru fapte de corupţie, rezultate în urma unui denunţ. Denunţ făcut, dacă vrei să avem şi aspecte de comedie umană, şi de nevastă, şi de amantă, sper că separat, despre aceiaşi bani ascunşi în casa unei bunici de aproape o sută de ani. Şi s-a rezolvat... Problema apare când, doi inşi bine învârtiţi în lumea medicală, cu bani şi cărţi de vizită corespunzătoare, vor să ameninţe monopolul cu pricina, accesând piaţa americană. N-a mai mers cu denunţuri. Nu era doar un amărât de la o fabrică românească. Ca să se prindă ce-i cu intruşii, cum vor acţiona, ce contacte au, ce şi cât vor să importe, generalul nostru, atunci mare, acum mai puţin, deci un punct bun pentru noi, decide să-i pună sub supraveghere. Dar nu prea avea cum să obţină un mandat pe termen lung. Nu intrau în niciun caz la siguranţă naţională, nici nu exista vreo suspiciune de infracţiune, nici nu erau chiar copiii ploii, aşa cum ţi-am zis. Aşa încât, s-a decis externalizarea activităţii către o firmă privată, formată din trei parteneri, toţi relaţionaţi cu serviciul, fie direct, fie prin rude, dotată cu aparatura şi cu toate cunoştinţele necesare. E ilegal să faci interceptări din postura de privat, evident fără mandat, dar numai dacă te întreabă cineva. Dacă nu te întreabă nimeni, poţi obţine informaţii extrem de utile... Normal, există nişte mici riscuri. Dacă, prin absurd, ceva nu merge bine, serviciul mare rămâne curat şi neimplicat. Acţionarii firmei private plătesc oalele sparte. Repet, dacă nu merge bine ceva. În caz că nu te-ai prins până acum, cei implicaţi în importul de medicamentele sunt Dan Craiu, care a şi plecat în America pentru negocieri, şi amicul lui Nicu, finanţatorul afacerii. Atât telefonul doctorului Craiu, cât şi cel al lui Nicu sunt interceptate, dar pentru mai multă siguranţă sunt puse sub ascultare şi telefoanele partenerelor celor doi. Deci Sonia Craiu şi prietena lui Nicu, pe care n-am reţinut cum o cheamă. Mai sunt ţinute sub observaţie şi telefoanele părinţilor doctorului Craiu, consideraţi importanţi în coordonarea internă a poveştii cu medicamentele, ale surorii lui şi ale unor parteneri de afaceri ai lui Nicu. Nu ştiu dacă a fost vorba de control tehnic operativ total, dar sigur convorbirile telefonice erau complet monitorizate. Până aici e clar? Clar... A doua componentă a poveştii. Firma Tripod Wise IT Solutions. Trei acţionari... Primul, Bebe Neagu, fost ofiţer SRI în Divizia Filaj – Investigaţii, ieşit la pensie la 42 de ani. Al doilea, Ioan Alupetre, fost ofiţer SRI în mai multe divizii, toate legate de prevenirea şi combaterea infracţiunilor cibernetice. Asta a ieşit la pensie la 45 de ani. Al treilea acţionar nu provine din SRI, de fapt este absolvent de jurnalism. După ce a făcut doi ani la Litere, s-a transferat la jurnalism şi de acolo a păşit în

necunoscut. A scris în regim de colaborare pe la mai multe gazete, nimic strălucitor şi, în lipsă de altă vocaţie, s-a apucat de literatură. Primele trei romane au fost o combinaţie de poveşti de amor şi de intrigă poliţistă. Fără vreun succes notabil. Apoi, partener cu drepturi egale în Tripod Wise IT Solutions. Numele lui, Sorel Bratosin... Fiul colonelului, atunci, şi al generalului, acum, Bratosin din Departamentul Securităţii Economice, ai ghicit, tot din SRI. Sorel Bratosin în acte, Sorin Bratu, nume de scenă. Nu l-ai găsit prin ziare pentru că articolele alea puţine, pe care le-a publicat, le-a semnat cu Bratosin. S-a schimbat în Bratu de la al patrulea roman. Primul scris după ce a intrat acţionar în firmă. Tot ce ţi-am spus până acum e documentat. Mă rog, mai puţin interceptarea familiei Craiu şi a tuturor celorlalţi. Ce urmează e speculaţie, dar este o speculaţie de bun simţ... Ai vreo întrebare?

— Nu... Deşi e foarte interesant ce-mi spui, nu mă prind unde vrei să ajungi... Aşa că deocamdată nu întreb nimic.

Cum eşuasem tot la Mişa acasă? Simplu şi trist, e singurul loc în care puteam să mă duc. Plus că, după mai bine de o săptămână de muncă sârguincioasă şi de mâncat scaieţi, mi-era dor de o ciorbă autentică şi de nişte tocană de organe. Iar Ilona, slavă Domnului, nu greşeşte niciodată...

— Undeva în colţul memoriei mele am reţinut informaţia, repetată de câteva ori de Sonia şi ulterior de soră-sa, că vorbeau seară de seară, ore întregi la telefon. Seară de seară... Zilele trecute, după ce am primit informaţiile de care ţi-a povestit, am mai făcut un drum la Lori şi, cu cartea în mână, am identificat, pagină cu pagină, subiecte ale conversaţiilor lor. Sunt practic în tot romanul, evident fără amanţi. Multe personaje sunt reale, au trecut prin viaţa Soniei, pe altele, Lori nu a reuşit să le identifice. De exemplu, capitolul ăla cu mulatrul agăţat în bar. Mulatrul nu a existat. Dar tot ce era descris acolo, gândurile femeii, întrebările legate de dimensiunea sculelor negrilor, amuzamentul şi vinovăţia, totul fusese vorbit la telefon de numeroase ori. Sonia, zice soră-sa, avea o chestie legată de amorul cu negri. OK... Dar nu doar atât... Scena cu jurnalistul care modera *talk-show-un* politice şi pe care îl agaţă într-un bar... Lori şi-a amintit că Sonia dezvoltase o pasiune pentru unul din ăsta, nu mai ştie exact cine, şi i-a descris la telefon cum se gândea ea să ajungă la el. Cea mai interesantă parte pentru Sonia ar fi fost descoperirea felului în care se comporta tipul ăla în timpul actului, când ea îi făcea una alta. La televizor părea o persoană rece, distantă, calculată, iar ea fantaza despre cum ar putea fi în pat. Ei bine, toate astea fuseseră împărtăşite la telefon şi au apărut, aproape identic, în roman. Trebuie să o repet. Sonia vorbea despre orice la telefon. Despre orice îi trecea prin cap. Încearcă să-ţi imaginezi, până la câte două ore pe zi. Ce să-ţi

spui zilnic câte o sută de minute? Evident că ajungi să baţi câmpii. Şi încă un aspect. Sonia şi-a înşelat bărbatul cu gândul şi cu vorba. Niciodată altfel... Iar martor al acestui adulter fictiv în formă continuată a fost soră-sa şi, pentru o anumită perioadă de timp, încă o ureche. Pornind de aici, patternul realizării cărţii devine foarte simplu. Firma Tripod Wise IT... Am murit de plăcere că îşi spun *wise.* Nu *intelligent*, nu *smart. Wise*, ca în *wise guys.* Tare de tot... Deci firma asta înregistrează tot. Ce e necesar pentru contractul propriu-zis ajunge la plătitor, iar restul e de aruncat. Numai că securistul nostru cel mititel e şi un pic scriitor. Şi, citind sau ascultând ceva din dialogurile surorilor, îi vine o idee.

— OK. Dar de ce a stat cincisprezece ani cu ideea asta?

— Habar n-am... Şi nici nu prea contează. *Am* răspunsul la întrebarea noastră de la început. Noi atunci nu ştiam cum au ajuns informaţiile relativ exacte la scriitor, fără ca nimeni să le fi dat. Ne întrebam cine minte. Uite că nu mînţea nimeni. Infracţiunea nu era la ei. Oricum, cred că şi în alte cărţi a folosit subiecte obţinute din înregistrări. Am citit, e mult spus citit, am trecut prin vreo trei romane de-ale lui. Toate au dialoguri foarte vii. Şi multe detalii de astea mărunte, unele amuzante, altele enervante. E un personaj, într-un alt roman, o mămăiţă, care-şi dădăceşte nepotul, mare politician. E jumătate din savoarea cărţii.

— S-a băgat şi în politică?

— Nu... Partea cu politicianul nu contează, triunghiul amoros e tema. O soţie abulică şi o secretară caldă şi fremătândă. Tipul scrie cărţi pentru femei. Şi nu se abate din asta. Nu e prost. Dacă se băga spre un roman politic, iar personajul mai era şi recognoscibil, devenea complicat. Politicianul e şters şi neinteresant. Femeile sunt cele pe care insistă.

— Auzi... Altă întrebare. Firma asta s-a înfiinţat pentru cazul cu medicamentele?

— Nu. Exista de măcar trei ani. Şi a avut numeroase contracte, mai ales în domeniul securităţii informaţiilor. Dar nu doar atât. La un moment dat, împreună cu alte două companii, s-au ocupat de instalarea interfoanelor la blocuri în mai multe judeţe de prin Ardeal. Bun... Acum altă treabă clară. Scena cu Nicu, tipul care se ia de ea; ea-l refuză, dar, până la capăt, şi-o pun la telefon. Pe asta Lori nu o ştia deloc. Normal. Sonia nu i-a povestit-o, dar acţiunea petrecându-se pe telefonul lui Nicu şi pe al ei, deci amândouă supravegheate, a ajuns, detaliu cu detaliu, în posesia scriitorului nostru. Dacă reciteşti paginile respective, vezi că mustesc de realism.

— *Am* de făcut trei comentarii.

— Toate negative presupun...

— Presupui prost. Primul n-are legătură cu noi, cu tine. Fata asta era

defectă rău în condiţiile în care a gândit tot ce apare în carte. Chiar dacă, după toate indiciile, nu a făcut nimic blamabil.

— Dragă Mişa... Gânditul şi spusul nu se penalizează. Nu se încadrează juridic. Fapta, da.

— Se mai încadrează şi spusul. Fiindcă dacă eu susţin ca ţiganii, sau evreii, sau ungurii din România să fie deportaţi, mă penalizează sigur.

— Dacă-mi spui mie la telefon, nu te penalizează nimeni. Fiindcă, de fapt, nimeni nu ar trebui să ştie ce-mi spui tu mie.

— Nu-i aşa. De aia te ascultă. Întâi spui la telefon, şi după aia te organizezi. Aşa că trebuie să ştie din prima ce gândeşti, ca să nu mai apuci să te şi organizezi.

— Sonia vorbea de bărbaţi, de soacră-sa, şi că lui Dan îi plăcea s-o vadă rasă cu model. Şi că nu-i plăcea s-o ia în gură. Tu ai idee tot ce vorbeşte Ilona pe temele astea? Sau, dacă nu vorbeşte, ce gândeşte ea?

— Auzi, n-o băga pe Ilona aici, chiar dacă vrei tu să-ţi faci numărul de moderator de televiziune. Reiau. Sonia e defectă... Primul comentariu, neimportant în sine. Al doilea, însă, se referă la întreg. Nu ai cum să demonstrezi mai nimic din ce mi-ai povestit mie. Ai o firmă cu nume dubios, cu un acţionariat dubios şi el, despre care tu susţii că a făcut interceptări ilegale pentru un şmecher. Nu ai cum să demonstrezi că acele interceptări chiar au avut loc. Nu ai cum să faci legătura dintre interceptări şi carte, pentru că nu ai interceptările. Tot ce poţi spune e că suntem ascultaţi şi asta e rău. Mersi frumos, dar ştiam deja.

— Şi al treilea comentariu?

— Al treilea... Nu ai nicio motivaţie pentru care Sorin Bratu i-ar fi nenorocit viaţa Soniei Craiu. De ce a scris cartea atât de precis şi de ce a mai pus şi dedicaţia aia, pentru ca nimeni să nu mai aibă niciun dubiu? Sonia Craiu nu e nimeni. De ce să te baţi cu nimeni. Dacă romanul ăsta zădărnicea vreo carieră politică sau încurca vreo mare afacere, înţeleg. Dar aici nu e nimic. E o femeie oarecare, uşor dusă, după gustul meu, care e făcută praf de un sistem întreg. Fără nicio logică.

— Exact... Un om e făcut praf de un sistem întreg, fără nicio logică şi fără nicio vină. Exact asta vreau eu să arăt. Că dacă i s-a întâmplat Soniei, care e exact cum spui tu, nimeni cu clopoţei, se poate întâmpla oricui. Sonia nu a făcut nimic rău. A vorbit prostii la telefon. Şi printr-un context, ilegal dintr-un capăt în altul, nişte băieţi, întăriţi de un sistem, au distrus viaţa mai multor oameni, care nu ştiu până în secunda asta ce şi de ce i-a lovit. Şi tu, Mişa, îmi spui că nu e important.

— Lars, încă o dată. Nu face *show*-uri de televiziune cu mine. Nu eşti în direct. Îmi pui în gură vorbe. Nu am spus că nu e important. Am spus că nu

poţi demonstra nimic. Şi mai spun acum că ar trebui să-ţi vezi de treabă...

— Acum câteva zile, mi-ai explicat cum trebuia să fiu martir, apoi mi-ai reproşat că m-am cărat după scandalul cu Toni, în loc să mă bat. Acum vreau să mă bat. Şi tu vrei să renunţ.

— Atunci erai vedetă. Aveai audienţă, aveai public, aveai o imagine bună. Te-au acuzat, iar tu ai tăcut, şi ai plecat. Deci ai fost de acord cu tot ce s-a spus despre tine. Acum eşti o fostă vedetă. Nu mai ai audienţă, nu mai ai public şi ai o imagine stricată. În această postură, tu vrei să vii în faţa unui public ostil, sau în cel mai bun caz indiferent, şi să spui următoarele. Acum încerc să fiu cât se poate de sintetic. Un scriitor de oarecare succes din România, fiu al unui general SRI şi asociatul a doi foşti ofiţeri SRI într-o firmă aparent benignă, se ocupă de fapt cu interceptarea ilegală a comunicaţiilor diverselor persoane şi transformă o parte din informaţiile astfel obţinute în romanele scoase pe piaţă. Iar pentru aceste dezvăluiri nu am absolut nicio probă.

— Am povestea Soniei...

— Care Sonia? Cine e Sonia, să intereseze pe cineva povestea ei? Dacă înlănţuirea asta de afirmaţii fără dovezi ducea la cineva cât de cât celebru, mai exista o şansă. Dar pe cine crezi că interesează că necunoscuta Sonia vorbea prostii la telefon cu soră-sa, iar bărbat-su, necunoscut şi el, a dat divorţ din cauza asta?

— Pe mine mă interesează! Dar mai ales, mie îmi pasă!

— Nu-ţi pasă deloc! Ţie nu-ţi pasă de nimic şi de nimeni.

N-am nicio idee de ce port discuţia asta cu Mişa. Asta însă nu e totul. Pentru că, atunci când nu e cazul să se întâmple lucruri, ele se întâmplă. Sora mea Rita venise să o vadă pe Ilona şi să-i ceară lui Mişa ajutorul în nu ştiu ce problemă legată de computere. Prinzându-se că noi ne ciondănim în sufragerie, s-a dus direct în bucătărie, fără ca eu să o văd. Doar am auzit soneria de la uşă. Iar acum s-a aruncat intempestiv în discuţie, nepoftită, dar imposibil de oprit. Nu-mi dau seama cum o femeie de aproape un metru optzeci, slabă, blondă, cu ochi albaştri, poate să arate rău, dar surorii mele i-a ieşit. Ea arată rău, bărbat-su e chelios şi negru la faţă de parcă s-a născut în şatră, iar copiii lor, nu atât de nereuşiţi ca părinţii, emană acea ciudăţenie a mixturii de rase.

— Rita, vezi-ţi de treabă! Nu e vorba de mine aici.

— Ba da. De tine, de problemele tale, de ideile tale. Numai şi numai de tine e vorba.

— Nu, draga mea. Poate tu doar atât înţelegi, dar dacă am fi normali la cap am discuta câte ceva despre lucrurile pe care eu le-am aflat. Am discuta despre interceptări ilegale, şi despre vieţi distruse de un sistem plătit din

banii noştri, şi despre drepturile omului călcate în picioare. Am discuta despre cât de vulnerabili suntem şi, mai ales, cât de nepăsători suntem la problemele altora. Eu asta spuneam când te-ai băgat singură în seamă. Că mie îmi pasă. Chiar dacă Sonia e nimeni şi fostul ei soţ e nimeni, şi, mai mult ca sigur, copilul lor, cum l-o fi chemând, e nimeni, mie îmi pasă că toată existenţa lor a fost făcută bucăţi de un securist ajutat de alţi securişti, pe care noi îi lăsăm să se joace de-a Dumnezeu. Înţelegi? Îmi pasă că Sonia a ajuns, de furie şi de disperare, să se comporte ca o nebună, îmi pasă că fostul ei soţ suferă în tăcere şi nu-şi mai găseşte locul în propria lui viaţă, îmi pasă că băiatul lor va creşte crezând că maică-sa era o cocotă şi îmi pasă, mai ales, că nu e nimic de făcut să repari situaţia asta. Îmi pasă că aici, la noi, nu există *happy-end*, nu există justiţiarul cu mască neagră, care să apară pe final şi să pună totul la punct, nu există jurnalistul tare, poliţistul incoruptibil şi judecătorul supermoral care să-i doboare pe răi şi să-i salveze pe cei nedreptăţiţi. Nici măcar un Cuza incognito, care să pupe obrazul lui moş cutare, nu mai avem pe stoc. În marea magazie naţională nu mai sunt decât şmecheri şi victime. Atât...

— Nu-ţi pasă de nimeni. Doar joci teatru. Făceai emisiuni despre copii handicapaţi de plângeau în hohote babele de la mine din bloc, dar n-ai venit o dată, din proprie iniţiativă, să-l vezi pe Marcel. Handicapatul tău. Strângeai bani din toate colţurile ţării pentru ei, dar niciodată nu te-ai interesat cât costă viaţa de zi cu zi a lui frati-tu. Şi ori de câte ori îţi ceream bani, făceai scandal. Ori de câte ori... Pe scenă, acolo, la televizor e uşor. Spui ce trebuie, lumea aplaudă, şi după aia pleci acasă. Şi acolo îţi vezi de ale tale. Eu, în schimb, am toate problemele acasă. Noi, oamenii obişnuiţi, nu scăpăm de ele după program.

— Nu-mi vorbi mie de probleme. Habar n-ai cum e să ai cu adevărat probleme.

— Ce să-ţi spun? Ţi-au închis emisiunea, te-au înjurat unii pe bloguri şi nu mai eşti foarte celebru. Stai liniştit... Babele de la mine de pe scară nu mai pot de dorul tău. Mereu mă întreabă ce faci. Nu te-ai întâlnit niciodată cu grijile adevărate. Iar acum vii cu povestea asta cu doctoriţa. Dacă ce mi-a spus Ilona că i s-a întâmplat, e adevărat, vai de mama ei. Să rămână şi fără copil, şi fără soţ, şi batjocorită... Dar că pe tine de interesează pe bune durerea ei, nu cred. Fiindcă dacă unui om nu-i pasă de ai lui, nu poate să-i pese de străini. Doar joacă un rol. Nu poţi să fii nesimţit la tine acasă şi exact opusul în afară. Îmi spuneai de fiul doctoriţei că o să crească fără mamă şi că eşti supărat de asta. Nepotul tău, băiatul Ginei, a făcut meningită şi era să moară acum trei ani. N-ai venit o dată să-l vezi.

— Cine a dat telefoanele la medici? Cine a rezolvat cu internările? Cine a

obţinut medicamentele de afară?

— Da... Marea vedetă. Asta faci pentru străini. Din studioul tău luxos, dai telefoane şi rezolvi. Pentru a-i tăi îţi mişti fundul. Dacă îţi pasă. Dacă simţi ceva... Dacă înţelegi ce e o familie şi de ce au nevoie oamenii normali. Dar tu nu înţelegi asta şi de aia eşti şi singur, şi nemulţumit, şi, probabil, aşa o să rămâi până la sfârşit. Dacă nu-ţi pasă de oameni, şi nu-ţi pasă, şi nu-ţi pasă, până la urmă, Mario, nici lor n-o să le mai pese de tine.

Mario îmi spuneau ai mei, în fond erau autorii sau coautorii numelui, nişte rude bătrâne şi plecate deja în lumea celor drepţi, şi ea, Rita. Care nici măcar de amuzament nu a vrut să treacă la Lars. Fiindcă, în mintea ei puţină şi înceată, a vrut să rămân mereu Mario. Lars rima cu succesul, cu televiziunea, cu banii mulţi şi cu invidia ei măiastră de soră mai mare, căreia nu i-a ieşit decât să predea geografia într-un liceu de la marginea Bucureştiului. Atât de din margine, că de pe geamurile lui se vedeau lanurile de porumb şi câmpurile cu varză, cu pepeni şi cu dovleci. Şi de unde, mai uşor se ajungea la graniţa cu Bulgaria, decât în centrul oraşului.

— Tu ce vrei acum? Care e problema ta, Rita? Cu ce ţi-am mai greşit? Acum sunt şi eu un ratat. Chiar mai ratat decât bărbat-tu, cu toate că e foarte greu de obţinut asta, ei bine, iată, s-a întâmplat. De ce nu eşti fericită? Toate dorinţele tale s-au împlinit, toate rugăciunile tale secrete, acatistele din biserică şi vrăjile de la ţigănci. Eşti răzbunată. Ce mai vrei de la mine?

Rita plângea foarte uşor... Fusese spectacolul copilăriei mele, fie că era de bine, fie că era de rău, ea plângea. Şi nu e vorba de două lacrimi pe obraz, ci de o prăbuşire totală, de sfârşitul lumii în două serii, cu tot cu pauza de Cico. *Infinita tristeza late en mi corazón*... Crizele ei de plâns erau nenegociabile şi inevitabile, la fel ca moartea şi ca fiscul. Prima dată când am văzut-o plângând, doar eu şi cu ea existam pe această lume, restul fraţilor şi surorilor erau în diverse stadii de inexistenţă, m-am speriat cumplit şi am urlat încă şi mai tare. Mama povestea că tata, exasperat, ar fi spus: cu una ne descurcam, dar dacă şi ăsta mic face la fel, ne luăm câmpii. După aia m-am obişnuit. În momentul ăsta, însă, plânsul ei m-a înmuiat. Nu ştiu de ce... O femeie în toată firea, înaltă cât lampadarul, zguduindu-se ca de friguri şi hohotind din nimic, mie îmi provoacă acel tip de reacţie tâmpită, pe care o ai, atunci când vezi un ins împiedicându-se pe stradă, căzând caraghios, dar lovindu-se foarte rău. Îţi vine să râzi de căzătură, dar în acelaşi timp te gândeşti la eventualele comoţii. Acum îmi venea s-o iau în braţe, dar cum n-am mai făcut un gest similar din adolescenţă, am preferat să mă ridic şi să plec. Oricum nu se mai putea discuta nimic, părerea lui Mişa o aflasem şi, în principiu, cam ştiam ce aveam de făcut. Până să ies din casă, am apucat însă

să aud bolboroselile Ritei, care insista că niciodată nu mi-a păsat de nimeni, că n-am grijă de Marcel şi că nu le dau, măcar de ziua lor, telefoane nici copiilor ei, nici copiilor Ginei. Ceea ce este real. N-am cum să dau telefon, habar n-am când e ziua lor. Dar, ori de câte ori, cineva din tot neamul acesta mare a avut nevoie de ceva sau de cineva, medic, avocat, poliţist, politician, primar, detectiv, eu am fost la capătul firului şi am rezolvat. Pentru că, de fapt, îmi pasă. Şi ei ştiu asta. Durerea mare în familia mea este că nu au ce să-mi reproşeze în mod real. Iar noi aşa suntem construiţi. Să ne scoatem ochii unul altuia. Şi cum am fost cel mai răsărit, eu am fost ţinta. Ştiu însă că atunci când mi s-a întâmplat ce mi s-a întâmplat, Rita s-a dus la biserică, s-a pus în genunchi şi a stat acolo toată ziua, rugându-se să ies cu bine din nebunia aia. În faţa alor ei mă laudă ca pe inventatorul vieţii veşnice, dar mie nu mi-ar arunca o dată o vorbă bună. Când încă trăiau ai mei, după fiecare emisiune aşteptam telefonul mamei care întâi îmi spunea părerea ei, apoi, sinteza mesajelor de la toţi ceilalţi, şi în final mi-l dădea pe tata pentru concluzii. Tata, după ce era serios şi analitic, îmi repeta mereu, aproape seară de seară, că şi Marcel s-a uitat atent la televizor şi a râs când m-a văzut. De la cel mai de succes membru al familiei, până la cel mai amărât, toţi eram conectaţi unul cu celălalt. Familia asta trebuia să însemne. Dar după ce au murit ei, n-a mai rămas nimic. Doar zbierete, plânsete, mese festive inutile şi sentimente ţinute bine ascunse. M-am întrebat de multe ori ce m-ar fi costat să iau o sticlă de băutură bună, din stivele pe care le ţineam în subsol, şi să merg la cheliosul Ritei, să văd cu el un meci de fotbal, sau la semiobezul Ginei, să văd şi cu el un alt meci de fotbal. M-am întrebat, dar cum nu mi-am răspuns niciodată, sticlele sunt în rafturi, iar cheliosul şi semiobezul îşi văd de meciurile lor, fără compania mea nepreţuită. Am sunat-o din nou pe Sonia, doar ca să aud că persoana apelată nu poate fi contactată. Dan, însă, mi-a răspuns la telefon, un pic uimit, dar politicos, l-am întrebat cum se simte, ce mai face, şi l-am anunţat că am lucruri interesante de povestit, dar că va trebui să mai aştepte puţin până clarific totul. Nu a fost nici incitat, nici încântat... Desigur, se va vedea cu mine oricând, chiar cu mare plăcere, la el la clinică sau la o masă în oraş. Am bifat-o şi pe-asta, nu ştiu exact de ce, dar probabil am nevoie să-mi fac vânt pentru pasul următor. Mi-am scos de prin cutiile ascunse în casă jucăriile... Prima dată când m-am dus cablat la unul, un şefuleţ dintr-un partid, eram atât de speriat şi de nervos, încât am vorbit întruna. Aproape toate lucrurile interesante, pe care le-a zis ăla, erau acoperite de replicile mele acide. Altă dată, ţinta s-a prins că îl înregistram, aşa că a debitat numai bălării. Le-am ascultat cu nişte amici după aia şi ne-am topit de râs. Amărâtul ajunsese să-mi spună că nu ştia cine e frati-su. Genial... Eu îl rugasem să-mi facă intrarea la omul ăla, deci la frati-

su, şi el mi-a răspuns că nu-l cunoaşte. Cum nu-l cunoşti, l-am întrebat. Realizând că totuşi era prea groasă, mi-a răspuns dumnezeieşte: am crezut că-l cunosc, dar de câţiva ani s-a schimbat, parcă are multiple personalităţi şi niciodată nu ştiu cu cine vorbesc. Sorin Bratu a fost şi el uimit că mă aude, dar s-a liniştit brusc atunci când i-am recunoscut cu voce slabă că m-a surprins dorinţa lui de a scrie un roman despre mine şi aş vrea, dacă este de acord, să-i relatez nişte amănunte, care poate l-ar interesa şi l-ar determina să se apuce de treabă. A rămas să-i fac o vizită în weekend, aşa că am mai căpătat câteva zile să mă pregătesc. Viaţa mea e un roman... Dacă îmi iese schema asta, dacă îl dau în gât pe Bratu şi demasc toată reţeaua din spatele lui, s-ar putea să fie o idee să mă apuc să-mi scriu memoriile. Înainte de revenirea propriu-zisă, să scot o carte despre tot ce-am trăit în, şi pe lângă televiziune. În care să nu divulg tot, dar să las locuri libere suficient de multe şi de clare pentru anumite urechi. Ceva de tipul, vă mişcaţi voi împotriva mea, vorbesc şi eu. Şi vedem cine cade mai rău... *Some will win, some will lose, some were born to sing the blues.* Stăteam cu un pahar de malţ vechi în faţă, şi încercam să-mi spun că e bine. În filmele la care încă reuşesc să mă uit cu plăcere, când eroul se îndrepta spre confruntarea finală, întotdeauna trecea printr-un ritual de pregătire. Îşi ascuţea armele sau şi le desfăcea, ungea şi încărca dacă era mai în timpurile noastre, eventual suda nişte dispozitive, scânteile luminând în întuneric bustul bronzat şi transpirat... Repeta apoi diverse mişcări de luptă, în principiu îşi supraexpunea muşchii umflaţi până la limita pocnirii şi se echipa în ţinute foarte-foarte marţiale, negre sau roşii sau verzi, după context, prevăzute cu tot soiul de locuri tainice, în care-şi plasa minuscule *device*-uri ucigătoare, pe care, fără niciun dubiu, le va utiliza în scenele ce aveau să vină. Încheierea era dată fie de o mască sau de un coif, sau de cea mai ucigătoare armă, sau de strecurarea într-un alt buzunărel a pozei persoanei iubite, sau a unui simbol în numele căruia purta toată bătălia la care urma să asistăm. Desigur, uneori mai apărea şi vehiculul furiei sale, cal, motocicletă sau navă cosmică, pe care, încălecat sau îmbarcat, omul nostru transfigurat de atâta motivare se îndrepta spre arhiinamicul său. Partea frumoasă a acelor filme este că indiferent de cât de întunecată este situaţia, de cât de înghesuit este eroul, de superioritatea evidentă a duşmanului, de piedicile de neimaginat, pe care scenaristul i le tot ridica în cale, la final, el izbândeşte. Şi asta o ştim încă de la începutul filmului, încă înainte de a lua biletele, ba chiar înainte de a afla ceva, orice, despre respectiva producţie. E clar că favoritul nostru va câştiga. De aia mergem la cinema, de aia luăm dvd-ul sau îl piratăm de pe net, şi-l vedem pe laptop. Suntem conştienţi din secunda zero că putem să privim liniştiţi toată dezvoltarea răului din prima parte a filmului, toată

ascensiunea lui, toate acumulările de oportunităţi şi de şanse ale personajului negativ. În final, va pierde. Uneori mai convingător, alteori mai puţin credibil. Dar va pierde... Un amic îmi spunea mai demult că nu e sigur că în producţiile americane mereu câştigă binele, dar sigur întotdeauna răul este învins. *But this is not an american story... It's a romanian one.* În fine, ăia în film spuneau *it's an irish one*... Eu însă sunt captiv în povestea asta românească, din care nu ştiu exact cum şi dacă o să scap întreg. Aş putea să las totul baltă... Să uit subiectul, să nu mă duc la întâlnirea cu scriitorul şi, gata. Şi după aia, ce mai fac? Ce mai aştept? Nu va veni niciun telefon miraculos, nu o să-şi aducă nimeni important aminte de marele meu talent, nu voi fi parte a unui proiect secret, care să izbucnească încununat de succes în spaţiul public. Dacă nu fac nimic, sunt pe tuşă şi acolo voi rămâne. La începuturile mele de gazetar, eram tânăr rău şi foarte naiv, atunci când mă apucam să scriu un editorial, îmi fierbea sângele în cap de indignare. Eram sabia dreptăţii, justiţia pământeană, biciul poporului în suferinţă. Poate greşeam, poate erau multe tâmpenii în textele mele, dar erau furioase şi sincere. Ţin minte că la una dintre petrecerile date de ai mei, a venit şi o rudă a noastră mai de departe, îi spuneam unchiul Max, fost securist important pe vremea lui Ceauşescu, rămas important şi după. Om discret, elegant şi foarte educat. M-a luat deoparte, m-a felicitat pentru cariera jurnalistică aflată în ascensiune şi, după aceea, mi-a făcut praf ultimele producţii. Mi le-a demontat afirmaţie cu afirmaţie şi, la final, mi-a recomandat să fiu rece, să fac analize exacte, să caut să înţeleg ce am în faţă şi despre ce scriu, să fiu un pic dubitativ, să mă detaşez de propriile mele porniri şi să încerc să descopăr adevăratele mecanisme ale realităţii sociale. Atunci, credea el, aş fi ajuns un mare ziarist şi un personaj a cărui părere ar fi contat într-adevăr. Altfel, aş fi avut desigur momentul meu de glorie, vijelios şi zgomotos, dar care, mai devreme sau mai târziu, se va stinge ca orice zgomot şi ca orice vijelie. Era un om mărunţel, cu păr cânepiu rar şi cu o privire albastră inexpresivă, vorbea şoptit, rar şi fără intonaţie. Nu părea capabil să se supere. A murit în somn, la câteva luni după ce fata lui cea mare s-a înecat în Zanzibar. Ce căuta acolo mi-e greu să spun, parcă avea o funcţie babană la o transnaţională, din Kenya sau Tanzania, şi plecase în weekend la plajă într-un resort de lux. După discuţia demolatoare la adresa articolelor mele, în faţa argumentelor lui foarte solide şi foarte bine aşezate, nu i-am putut obiecta decât că sunt sigur că articolele mele îi enervează foarte tare pe cei pomeniţi în ele. Am folosit şi o expresie care mi-a rămas dragă de atunci, le îngheaţă rânjetul de satisfacţie de pe faţă. M-am lăudat că nu apelez la citate, fiindcă pur şi simplu nu le ţin minte, dar am citit pe undeva o frază din corespondenţa lui Rousseau, care zicea că speră pentru indivizii

ocoliţi de justiţia pământeană că este undeva un iad care-i aşteaptă. Eu am vrut să fiu cel care-i azvârle într-un iad terestru, să fiu cutremurul care le dărâmă cazematele de pile şi de bani, am vrut să-i fac să deschidă cu frică ziarul şi, mai târziu, să deschidă cu frică televizorul ştiind că, dincolo de telecomandă, îi aştept eu. Îi uram profund, permanent şi total. Nu acceptam nicio scuză, nicio explicaţie, nicio trimitere la timpurile complicate pe care le trăiam. Ei erau răi. Şi eu trebuia să-i extermin. Totul se dovedea atât de simplu... Până când, din neatenţie sau din comoditate, am ajuns să stau cu ei în aceeaşi clădire, după aia în aceeaşi incintă şi, până la urmă, am ajuns să stau cu ei la aceeaşi masă. Şi să mă simt şi foarte-foarte bine. Iar când uneori doream să redevin furios, privirea comesenilor mei mă aducea cu picioarele pe pământ. Am fost un tânăr extraordinar, ar fi trebuit să mor atunci – ca locotenentul din *Forest Gump*, salvat, împotriva voinţei lui, şi transformat într-un olog dependent. Am ajuns un matur sofisticat şi de tot rahatul. Sunt închis într-un labirint mizerabil, dar până la capăt confortabil, în care aş putea rătăci liniştit toată viaţa cu gândul la evadare. Din întâmplare, am ajuns în faţa ieşirii. Pot să o ignor şi să-mi continui existenţa în forma ei actuală sau să fac pasul afară. Fără a şti însă ce mă aşteaptă într-adevăr acolo. Mă prostesc. Ştiu exact ce mă aşteaptă acolo. Le ştiu feţele, le ştiu numele, le ştiu metodele. Doamne, dacă aş mai putea să urăsc atât de complet şi de intens ca acum douăzeci de ani.

— Bună ziua, domnule Popescu... Chiar mă bucur să vă revăd.

Schimbase locul întâlnirii, eram la etajul vilei lui, într-o încăpere micuţă, întunecată, cu pereţii acoperiţi de tablouri despre care nu mi-am dat seama dacă erau valoroase sau nu. Nici nu mă pricep cine ştie ce în domeniu. Aş putea identifica un Modigliani, favoritul meu, dar sigur nu avea aşa ceva atârnat pe acolo. Oricum, dacă piţigoiul ăsta ar fi deţinut un Modigliani, cu siguranţă nu şi-ar fi pierdut timpul interceptând discuţii amoroase ale damelor din Bucureşti. De data asta, am acceptat de la cucoana în vârstă care servea pe acolo o tărie autohtonă, rachiu de vin vechi de multe decenii, pe care l-ar fi primit de la un ştiu ce foste crame regale. Vorbea mult, iar eu constatam cu îngrijorare că nu mă pot concentra. Nu auzeam tot ce spunea, gândurile îmi fugeau la tâmpenii, aşa că m-am hotărât să atac, şi i-am spus toată povestea. Tot ce aflasem. I-am recitat-o calm, răspicat, cu nume, date şi adrese. Repetasem discursul şi am reuşit să-l livrez impecabil. Fără să uit nimic, fără să încurc nimic. O bijuterie care ar fi trebuit să-l îngheţe. Dar nu s-a întâmplat aşa. Nici îngrijorare, nici frică, nici nervi...

— Interesant... Asta aţi venit să-mi spuneţi? Eu credeam că doriţi să vorbim despre literatură.

— Tot un fel de literatură şi asta, domnule Bratu... Ştiţi că pe vremea lui

Ceaușescu exista literatura de sertar. Dumneavoastră ați dezvoltat-o pe aia de telefon. Știți versurile alea învățate în școală, „când cu gene ostenite seara suflu-n lumânare”? Dumneavoastră ați adus o nouă ipostază – când cu gene ostenite seara îmblu prin dosare.

— Eminescu...

— Evident că Eminescu... Să nu-mi spuneți că și dumneavoastră sunteți dintre bolnavii ăia cu citate. La două vorbe, hop un citat din cineva faimos. Chiar... Știți *Biblia* pe dinafară?

Nu mi-a răspuns. Eu începeam să mă simt bine, dar el, evident, nu se simțea rău. Așa că am continuat...

— Pot să vă mai întreb câte ceva?

— Bineînțeles... Orice.

— În discuțiile pe care le-am purtat cu sora doctoriței Craiu, Lori, știți despre cine e vorba... I-ați ascultat sau citit zeci de ore de convorbiri. Deci, sora doctoriței Craiu a identificat o parte importantă din personajele ce apar în cartea dumneavoastră, ca fiind cunoscuți și subiect al discuțiilor lor telefonice nocturne. Pe ceilalți de unde i-ați luat?

Se uita la mine amuzat și relaxat. După câteva secunde de tăcere a oftat ușor și a început să depene.

— În principiu, din alte înregistrări. Care proveneau de la alte cazuri.

— Scena cu cei doi colegi de facultate cu care se întâlnește întâmplător, și apoi ajung la unul dintre ei acasă, și fac amor toți trei... Lori nu își amintea nimic despre o asemenea idee, sau despre colegi de facultate de care să-i fi pomenit Sonia.

— Da... Acela e cazul fetei unui important om de afaceri. După ce a intrat la facultate, de bucurie, a avut abordarea aceasta cu doi foști colegi de liceu. Și, după aceea, a detaliat-o la telefon diverselor ei prietene și a dezbătut pe larg dacă e cazul să repete sau nu momentul, cu cei doi sau cu alții. Și mai avea și o dilemă moral-existențială, dacă a făcut-o, înseamnă că e curvă, sau e curvă, fiindcă i-a și plăcut. V-am relatat acest detaliu deoarece nu a fost inclus în roman.

— Dar de ce a fost nevoie să apelați și la alte povești externe lumii Soniei?

— Aveam nevoie de 27 de povești. Știți, ca să coincidă cu vârsta personajului. Și nu am găsit suficiente. Așa că am preluat câteva istorioare din afară, le-am pus în context, apoi le-am adaptat la discursul personajului. Nu a fost greu... Doctorița Craiu vorbea enorm la telefon, despre orice. Dacă doream, puteam să scriu o carte de cazuistică medicală. Îi relata surorii ei, dar și soțului, maică-sii sau altora fiecare detaliu al activității ei în spital. Niciodată nu am întâlnit ceva asemănător. Avea o obsesie a repovestirii...

Deci recunoștea. Recunoștea... tot... Probabil că se gândește că nu pot

dovedi nimic. Cuvântul meu împotriva cuvântului lui. Numai că eu voi avea şi cuvântul lui. Împreună cu mutra lui.

— Aţi folosit şi în alte cărţi personaje pe care le-aţi preluat din înregistrări?

— Da... Dar mult mai sporadic, fiindcă nu erau atât de complete ca doctoriţa Craiu. Dar am preluat poveşti sau dialoguri sau chiar relaţii între părţi. Părinţi-copii, soţ-soţie, amanţi, fraţi-surori...

— O curiozitate. Mămăiţa aceea dintr-un roman mai vechi al dumneavoastră, cred că se chema *Mansarda*...

— Acolo a fost o combinaţie... Înregistrările conversaţiilor unei bătrâne, pe care le-am suprapus peste bunica mea şi peste doamna Tania, pe care aţi văzut-o acum câteva minute. Doamna Tania este o rudă de-a mea mai de departe. Le-am amestecat poveştile, atitudinile, felul de a vorbi. Cu excepţia unor personaje secundare, nimeni nu a fost atât de integral definit de lucrurile spuse la telefon ca doctoriţa Craiu. A fost o adevărată provocare literară integrarea, într-o structură narativă, a delirului ei verbal. Şi o spun cu respect şi cu preţuire. Ea a oferit o bogăţie de istorioare, de trăiri descrise în amănunţime, de obsesii domestice, de spaime, de furii mici şi distrugătoare în acelaşi timp, de naivitate şi de profunzime, de teme majore, amestecate cu mărunţişuri imposibil de imaginat, de neruşinare şi de pudoare puse la un loc, ca într-o salată de fructe. Pot spune că doamna în cauză şi-a trăit viaţa de două ori. O dată în direct, şi a doua oară, în reluare la telefon cu toate modificările aduse de trecerea de la realitate la fantezie. Şi, dacă mă gândesc bine, şi-a trăit şi a treia oară viaţa la mine în carte. Amuzant...

— Amuzamentul ăsta a cam costat-o...

Iar a tăcut, aşteptând, evident, următorul meu pas. Faţă de data trecută, însă, nu era deloc preocupat să schimbe partiturile. Nu mai juca niciun rol, nu era nici victimă, nici agresor, nu voia nici să se împrietenească, nici să se certe cu mine. Nu-mi dau seama de ce, dar părea că nu vrea nimic.

— La întâlnirea anterioară, mi-aţi sugerat că totul a pornit de la dorinţa doctorului Craiu de a scăpa de nevastă. Mai înainte, i-aţi spus lui Lori că romanul dumneavoastră a fost un act de răzbunare împotriva Soniei, plata pentru o mai veche trădare amoroasă. Şi, mai înainte, aţi semnat o hârtie, în faţa unui avocat, prin care afirmaţi că nimic din carte nu are legătură cu doctoriţa Craiu. De ce a fost nevoie de toate aceste minciuni?

— Dumneavoastră, de ce credeţi?

— Nu ştiu... Poate fiindcă ce aţi făcut este şi teribil de ilegal, şi profund imoral. Zic şi eu.

— Iată...

— Am o curiozitate... Partenerii dumneavoastră din firmă ştiu de această carte? Tatăl dumneavoastră ştie de sursa de inspiraţie folosită? Adică asta e o practică normală, e ceva curent în lumea spionilor? Sau a securiştilor, nici nu mi-e clar cum să o denumesc. Adică e în regulă ca după ce supravegheaţi ilegal, repet, ilegal, n-am ce face, dar asta e... Deci, după ce supravegheaţi, ilegal, nişte oameni a căror singură vină era că afacerea lor deranja un şmecher cu stele pe umăr, puteţi publica romane despre viaţa intimă a rudelor persoanelor supravegheate? Asta scrie în regulamentul de ordine interioară al unităţii dumneavoastră? Să scrieţi romane nici măcar reale, nici măcar relatări exacte ale vieţilor respective. Fiindcă, aşa cum desigur ştiţi, Sonia Craiu nu a avut niciun amant, i-a fost fidelă soţului. Dar asta nu i-a folosit la mare lucru.

Mă enervasem, deviam de la planul meu, dar atitudinea asta a lui Sorin Bratu nu o luasem în calcul. Mă gândisem că o să plângă, că o să nege, că o să mă ameninţe, că o să-mi ofere bani sau altă formă de mită. La fiecare ipoteză aveam un răspuns. Dar, la indiferenţa asta politicoasă, nu mă aşteptam. Probabil că undeva e ceva în neregulă. La mine sau la el. O fi dus cu capul. Fiindcă nu se poate să nu realizeze ce i se întâmplă. Bun... Să zicem că nu se prinde că-l înregistrez, dar tot e stupid să recunoască senin totul. Să-mi vorbească de provocările lui literare, parcă suntem la cenaclu, când noi avem aici încălcarea unui pogon de legi. Nu ştiu... O fi luat vreun calmant puternic în zori de zi şi nu mai gândeşte limpede.

— Domnule Bratu sau Bratosin, cum preferaţi... Trebuie să admit că intenţionez să fac acest subiect public. Şi să reabilitez numele doctoriţei Craiu. Şi, prin aceasta, să o sprijin să recapete ce a pierdut. Dacă se mai poate. Vreau doar să înţeleg dacă dumneavoastră realizaţi în ce sunteţi băgat. Cât de grav este ce aţi făcut...

Nimic... Nicio reacţie. Stătea pe fotoliu, picior peste picior, cu mâinile adunate în dreptul gurii şi se uita la mine, prin mine, habar n-am...

— Domnule Popescu... Mai doriţi un pahar de rachiu din acesta, vechi?

Nu ştiu de ce am zis da. S-a ridicat, a luat clondirul de pe o măsuţă din dreapta lui, a venit pâş-pâş spre mine, seren, mi-a turnat în pahar, atent să nu scape vreo picătură pe alături. Nu-i tremura mâna, nu avea emoţii, nu avea griji. A pus obiectul înapoi şi s-a reaşezat pe fotoliu. Mai rămânea să dea drumul la televizor, să ne uităm la un meci. Numai că nu era niciun televizor în cameră. De fapt, exceptând câteva locuri de stat, draperiile groase, obloanele care acopereau complet ferestrele şi câteva tablouri, nu era nimic în cameră.

— Când m-aţi sunat şi aţi abordat subiectul posibilului roman...

— Am minţit... Nu vreau să scrieţi nimic despre mine. Vreau să scriu eu

despre dumneavoastră.

M-a privit uşor descumpănit, nu cred că i-a plăcut că l-am întrerupt. Dar a zâmbit şi a luat-o de la capăt. Ar trebui să tac şi să văd unde vrea să ajungă. Poate totuşi chiar s-a pregătit cu o schemă epică şi vom discuta încă un pic de literatură.

— Aşa cum spuneam... În pregătirea întâlnirii noastre şi a posibilului roman dedicat vieţii dumneavoastră, în cele câteva zile pe care le-am avut la dispoziţie, m-am documentat un pic... Am citit şi ce este pe net, am dat şi nişte telefoane şi am aflat foarte multe lucruri incitante, pe care sunt convins că o mare parte din posibilii mei cititori nu le cunosc.

OK... Deci am ajuns unde trebuia. Acum o să mă ia cu povestea cu Toni şi cu mailurile despre starea lui de sănătate, pe care le-am ignorat ca un ticălos lipsit de suflet ce sunt. Şi dacă mă gândesc că taică-su e din sistem, poate a aflat şi partea ailaltă cu banii. Şi acum ar trebui să mă sperie.

— Nu vă obosiţi! Ştiu... Toni Lascăr... Mailurile de la spitalul israelian din care rezulta fără putinţă de tăgadă că era chiar bolnav şi că operaţia pe care urma să o facă era riscantă. Şi pe care eu le-am ignorat din rea-credinţă. Numai că toate astea s-au spus şi s-au respus. Nu cred că vreţi să mă speriaţi cu asta. Şi nu cred că puteţi pune în balanţă interceptările dumneavoastră ilegale, şi tot ce a decurs din ele, cu deontologia sau lipsa mea de deontologie. Lascăr era un ins mânjit care a ieşit din ţară sprijinit de ofiţeri de la poliţia de frontieră, iar sfârşitul lui nu are nicio legătură cu infracţiunile pe care le făcuse în ţară. Deci, vă rog... Un pic de seriozitate.

A vrut să spună ceva, dar eram mult prea băgat în priză ca să mai aştept.

— Sau poate doriţi să discutăm despre acel dosar deschis, şi niciodată închis, cu care am fost şantajat atunci şi determinat să plec fără niciun comentariu din televiziune. Înregistrările cu banii luaţi de mine ca să fac emisiunile împotriva lui Toni Lascăr. E perfect... Voi le scoateţi pe alea, eu le scot pe ale mele. Şi vedem cine e mai tare. Fiindcă, pe lângă poveştile legate de gaşca dumneavoastră, eu am de spus şi poveştile legate de gaşca ailaltă, care m-a lucrat. O să mă întrebaţi de ce as vorbi acum şi de ce n-am vorbit atunci. Fiindcă atunci eram doar un nemernic fără suflet, aşa cum am mai spus, care se dovedea a fi şi corupt pe deasupra. Cocktail Molotov... Acum, sunt un cetăţean curajos, care dezvăluie modul odios în care sistemul controlează societatea noastră. E normal ca în faţa acestor dezvăluiri, cei implicaţi să apeleze la falsuri, şi la înscenări, şi la tentative de compromitere. Şi o să vedem pe cine crede lumea. Şi aici mai e ceva. De data asta eu voi fi personajul pozitiv. Eu voi fi victima. Şi dumneavoastră, toţi, veţi fi agresorii. Măcar atât am învăţat şi eu despre opinia publică. Mi-e clar că veţi găsi destui care să mă înjure prin presă. Am eu o listă în minte cu cei pe care-i

controlaţi şi cărora le daţi bani. Aici mă refer la sistem, nu la dumneavoastră. Nu că ar conta, dar acum încerc să fiu un pic riguros. Deci vor fi suficienţi care să mă înjure. Nu cred însă că vă va apăra cineva. Fiindcă sunteţi de neapărat. Indiferent câţi bani sau câtă presiune ar face ăia care vă protejează, niciun om întreg la minte nu poate susţine că e normal sau măcar justificabil ce aţi făcut. Înţelegeţi de ce nu mă sperie ameninţările dumneavoastră? Dacă nişte băieţi se trezesc acum, după ce fac eu publice toate astea, să mă salte pentru fapte vechi de câţiva ani... Chiar arată rău.

— Domnule Popescu... Eu chiar voiam să vorbim despre romanul acela, pe care o să-l scriu la un moment dat. Acum, sunt decis. Dar, poate îmi permiteţi să vă spun o poveste. Eu nu prea sunt interesat de dezvoltările politice şi nici de jocurile de la acel nivel al puterii. Pe mine mă interesează evoluţiile personale, relaţiile din interiorul familiilor, felul în care acestea fac faţă provocărilor cotidiene. Imaginaţi-vă patru fraţi, doi băieţi şi două fete... Ajunşi la maturitate, părinţii le mor în interval de un an. Unul dintre fraţi este foarte bine aranjat în societate, foarte bogat, cele două surori o duc rău, iar celălalt frate este handicapat şi trebuie îngrijit în permanenţă. Surorile se ocupă de el şi cam plătesc totul pentru el. Fratele înstărit dă şi el bani, dar mai mult se eschivează. Vă imaginaţi cadrul?

Am dat din cap încercând să înţeleg unde vrea maimuţoiul ăsta să se ducă. E în regulă, e vorba de ai mei. Şi? Vrea să mă dea în gât că există Gina, Rita şi Marcel? A uitat de Mişa.

— Aici eu am nişte construcţii excelente. Toată familia a fost formată să se bazeze pe cel mai puternic dintre ei. Rolul acesta a revenit întâi părinţilor, dar chiar din timpul vieţii lor, fratele de succes, care să zicem că era realizator de televiziune, a preluat această poziţie. Toţi se raportau la el şi toţi îi cereau lui ajutorul. Iar el era împărţit între vanitate şi zgârcenie. Pe de o parte, era recunoaşterea pe care familia i-o acorda... O paranteză importantă, deşi un om de succes, cu multe conexiuni în societate, el era foarte interesat de felul în care îl percepeau rudele de sânge, părinţii, fraţii. Iar pe de altă parte, era nevoia lui de a strânge bani, şi a-i investi în elemente care să definească ascensiunea lui socială. Casă, maşină, haine, tehnologie, băuturi fine. Şi aici e un spaţiu în care se poate lucra. Conflictul interior al personajului, plasat între nevoia de a fi recunoscut şi a se comporta ca lider al familiei, şi nevoile sale secrete de confort, de lux, de epatare. Ei bine... Apare un cutremur. Omul nostru, fratele cel puternic, îşi pierde poziţia şi sursa de bani. Tot ce era sigur devine nesigur. Tot ce era simplu devine complicat. Familia, însă, are aceleaşi nevoi, banii pentru fratele handicapat, susţinerea celor două surori cu mereu acute probleme financiare. Au loc dispute, certuri, relaţiile se strică. Nicio parte nu vrea să o audă pe cealaltă.

Zona aceasta a fost mereu fascinantă pentru mine. Fiindcă avem interacţiunile individuale şi, apoi, ciocnirea întregului grup. Evident că intervin şi personaje secundare, soţii celor două surori, un frate vitreg şi soţia lui, alte rude mai îndepărtate, unchi, mătuşi. Vorbim de o familie mare.

— Domnule Bratu, am înţeles... Mi-aţi supravegheat neamurile. Aţi aflat că am un frate handicapat. Şi că nu mai stăm foarte bine cu banii. Şi că mă cert cu Rita şi cu Gina. Zău... Asta versus ascultările dumneavoastră ilegale?

— Nu, domnule Popescu...

S-a ridicat în picioare şi, brusc, era altcineva. Brusc... Vocea i s-a asprit, iar din atitudinea moleşită şi amabilă, a sărit direct într-una agresivă. Instantaneu m-am întrebat ce n-am luat în calcul. Şi am realizat, exact în clipa în care a continuat să vorbească.

— Ce mai vreau eu să introduc în romanul acela, dacă îl voi scrie vreodată, este o poveste, paralelă cu cea a familiei, care poate seamănă, poate nu seamănă cu familia Popescu. Şi anume povestea unei doamne din Brazilia, exotică ţară, exotică femeie, singură pe lume, dar suficient de bogată şi încă ataşată de sora ei din România. Ca din întâmplare, mama domniei voastre. Mătuşa Cleopatra, Cleo, între rude. Vă sună ceva cunoscut? Viaţa braziliencei, despre care nu ştiu mare lucru, e în sine un subiect de roman. Fuga din comunism, munca în Franţa, apoi în Portugalia şi, în cele din urmă, amorul cu milionarul brazilian mult mai bătrân şi, natural, plin de bani. De aceea e milionar... Telenovelă de cea mai bună calitate. Până şi numele unchiului dumneavoastră de departe era predestinat unei ecranizări. Sigur îl ştiţi... Abelardo de Azevedo Reis da Silva. Colorat, intens, exploziv. Numai să îl rosteşti, şi autenticul îţi explodează în text. El moare, ea moşteneşte, ea moare, şi mama dumneavoastră moşteneşte. Nu tot, mai sunt rude şi prin Brazilia. Interesant, însă, cum a conceput mătuşa sud-americană pachetul dedicat familiei române... Într-un mail, pe care l-a trimis mamei dumneavoastră, îi preciza că ar dori ca banii, rezultaţi din vânzarea proprietăţilor şi a acţiunilor ce vor intra în posesia ei, să fie repartizaţi egal celor cinci urmaşi. Fiindcă amândoi părinţii dumneavoastră au fost extrem de nepractici când venea vorba de bani, v-au desemnat să vă ocupaţi de detaliile tehnice, juridice şi financiare ale acestui caz. Când au murit, nimic nu fusese încă valorificat, iar întreaga moştenire era pe numele dumneavoastră. Care, fie vorba între noi, aţi neglijat micuţa afacere transoceanică. Aveaţi multe pe cap, e de înţeles. La un moment dat însă, administratorul fondului v-a sugerat să vindeţi repede, fiindcă piaţa era propice şi suma încasată ar fi putut fi mulţumitoare. Atunci v-aţi prins de amploarea afacerii şi, mai ales, atunci v-aţi prins că sunteţi unicul proprietar al acestor bani. Care, desigur, nu au ajuns niciodată în băncile noastre.

Oricum, Panama City e mai aproape de Brazilia, decât e România. S-au oprit acolo într-un *offshore* şi generează profit. Numai pentru dumneavoastră. Şi când spun asta, nu mă refer doar la rudele ce trăiesc din leafa, ci şi la statul român, care ar avea dreptul la impozit. Sunt convins că nici părinţii, nici mătuşa dumneavoastră nu au dorit să fiţi unicul beneficiar al banilor rezultaţi.

— Bateţi câmpii... Mama mi-a zis să păstrez şi să gestionez banii pentru nepoţi.

Normal, am vorbit în plus... Aşa fac eu când sunt stresat pentru că evenimentele sar din făgaşul pe care eu mi-l imaginasem.

— Adică, doar pentru nepoţi? Şi cum dumneavoastră nu aveţi copii, cel puţin deocamdată, iar surorile dumneavoastră au câte doi, nu credeţi că ar fi trebuit să ştie, măcar teoretic, de existenţa banilor. Ca să nu mai vorbim că eu nu cred că dumneavoastră nu v-aţi atins niciodată de aceşti bani. Dar cine sunt eu să comentez asta. Un nemernic egoist care distruge vieţile unor necunoscuţi. Dumneavoastră însă sunteţi cu totul şi cu totul altceva. Un nemernic egoist care distruge vieţile celor apropiaţi lui.

— Bine, şmechere... Hai să ieşim pe piaţă cu nemerniciile noastre. Să vedem cine cade mai rău. Eu, sau tu? Eu o să-mi pierd respectul familiei. Tu o să faci puşcărie... Ce zici?

— Puşcărie? Pentru ce? Ce vă imaginaţi că o să dezvăluiţi? O poveste halucinantă despre înregistrări ilegale de acum cincisprezece ani, care ar fi fost făcute de o firmă foarte respectabilă, fără niciun incident la activ, cu toate taxele plătite şi cu o listă întreagă de clienţi mulţumiţi în toată ţara. Poveste spusă de un fost jurnalist, scos din presă pentru felul inuman, neprofesionist şi, pe alocuri, oneros în care a tratat un subiect media. Desigur... Vă gândiţi că eu nu am luat în calcul că veţi veni cablat la mine acasă şi că tot ce am vorbit noi până acum este la dumneavoastră pe aparatură. Nu-i nimic. Staţi liniştit. Camera aceasta este o capodoperă a bruierii şi a ecranării. Nu vă voi încărca memoria cu informaţii privind aparatura de aici şi caracteristicile tehnice ale acesteia, dar este interesant să ştiţi că, din construcţie, această incintă a fost proiectată ca o cuşcă Faraday, cu folii conductoare în ziduri şi alte mici jucărioare adăugate. Oricum, pentru a preîntâmpina orice surpriză, orice scăpare, sunt patru domni bine antrenaţi în holul de la intrare, care vă vor ruga, politicos la început, să le predaţi toată instalaţia pe care o aveţi pe sub haină. Ca să vă traduc, fiindcă vă văd un pic descumpănit... Dacă aţi venit însoţit, şi cineva a stat pe o rază de nişte zeci de metri să intercepteze convorbirea noastră, nu a reuşit, fiindcă din această cameră nu iese niciun semnal în afară. Iar dacă aţi venit singur, şi, prin absurd, utilajul de ascultare al dumneavoastră a

depăşit bruiajul, există un procentaj de 4 – 5% posibilitate, că aşa ceva să se întâmple, nu neapărat pe toată durata înregistrării, dar anumite fragmente pot fi înţelese şi, deci, folosite, atunci colegii mei vor rezolva problema. Şi... încă ceva... Cât de prost poţi să fii să crezi că mă poţi înregistra, la mine acasă, după ce tu singur ai aflat cine sunt eu, cine e taică-meu, cine sunt partenerii mei şi cu ce ne ocupăm de atâta vreme? Şi tot aşa... Cât de prost poţi să fii, să crezi că nu voi afla nimic despre anchetele tale legate de Sonia Craiu? Şi toate astea pentru ce? Ce sperai să faci? Ce sperai să rezolvi? Vreo revenire glorioasă? Tu ai crezut că scoaterea ta pe tuşă a fost o pedeapsă? Nu... Nebăgarea ta în puşcărie a fost un cadou. Ţi-ai imaginat că toţi cei cu care ai colaborat, şi cărora le-ai făcut servicii, sistemul, cum îi zici tu, au fost nerecunoscători şi te-au executat. Dar n-ai înţeles că tocmai fiindcă au apreciat ce ai făcut, te-au lăsat liber, cu toţi banii la tine acasă, fără nicio apăsare. Că tu nu ţi-ai găsit locul e doar problema ta, şi a nimănui altcuiva. Acum, însă, îţi pot spune, oarecum oficial, că eşti terminat.

Am sărit de pe locul meu atât de tare, încât fotoliul s-a izbit de peretele din spate aflat la ceva distanţă. Înainte ca scriitorul să facă vreun gest sau să strige, l-am prins de gât, l-am ridicat, şi l-am proptit în uşa închisă. Şi am început să strâng. Faţa i s-a înroşit aproape instantaneu, apoi a devenit vineţie, ochii spălăciţi s-au bulbucat, şi din gură îi curgeau firişoare subţiri de salivă. A încercat să mă lovească cu mâinile şi cu picioarele, dar l-am presat cu corpul. Dincolo de uşă, se auzeau strigăte, probabil băieţii de jos s-au prins că e ceva în neregulă. Dar deja era târziu. L-am văzut dându-şi ultima suflare, un horcăit scurt, şi corpul i-a devenit brusc semnificativ mai greu. L-am lăsat să cadă pe podea, şi am aşteptat ca gealaţii să treacă de uşă...

Am luat bătaie, a venit poliţia, m-au închis, m-au anchetat, m-au trimis în instanţă şi acolo, ei bine, acolo am povestit totul. În faţa judecătorului amuţit, a procurorului care nu ştia cum să mă facă să tac, a avocaţilor mei, luaţi şi ei pe nepregătite, dar mai ales, în faţa publicului, a presei şi a întregii mele familii, adunate în sală. Toată istoria lui Sorel Bratosin, a tatălui cu multe stele, a firmei de interceptări ilegale, istoria lui Dan Craiu, a lui Lori şi mai ales a Soniei, care a apărut pe neaşteptate în sală şi, la final, după ce mi-am terminat discursul, mi-a făcut un semn discret cu mâna şi mi-a zâmbit. Arăta bine din nou...

Nu. Asta s-a întâmplat în filmele din capul meu. În realitate n-am făcut nimic atât de spectaculos, fiindcă nu ştiam cum să scap mai repede din camera asta, din casa asta, din oraşul ăsta, din ţara asta şi din viaţa asta. Mi-am scos din buzunare toată instalaţia de spion amator, am pus-o pe măsuţa cu paharul de tărie şi am plecat spre uşă. Nu-mi dau seama de ce, dar m-am

întors spre nemericul ăla, care se proţăpise victorios pe mijlocul covorului, şi l-am întrebat cu o voce care se voia neutră. Nu ştiu cum mi-a ieşit de fapt...

— De ce a fost nevoie să scrieţi dedicaţia de la începutul cărţii? Dacă nu era aia, nu se întâmpla nimic în viaţa Soniei... Şi cartea ar fi avut acelaşi succes de piaţă. A fost un gest de răutate inutilă... Puteţi să-mi răspundeţi?

— Ieşi în morţii mă-tii de la mine din casă!

AUTORUL

Da... De data aceasta e corect. Eu sunt autorul. Puteţi să-mi spuneţi Sorin Bratu... Mi s-a relatat că, la un an de la povestea de-abia încheiată, un individ solid, cu o glugă mare şi neagră, trasă peste părul blond şi peste faţa lătăreaţă de provincial ajuns cu o generaţie în urmă la Bucureşti, a intrat grăbit în librăria în care tocmai îmi lansasem ultimul roman, *Fratele cel rău*. A luat un volum din raft, s-a uitat întâi la dedicaţie, care nu exista, apoi a răsfoit romanul, a citit câteva pagini pe sărite, s-a dus la final, la coperta a patra – unde era o scurtă prezentare, făcută de un scriitor foarte la modă, iar a mai citit nişte pagini, apoi a răsuflat uşurat. Nu era despre el. A pus cartea la loc şi plecat fericit. Lars Popescu... De ce nu am scris despre el? Aş fi vrut, mai ales că ştiam exact unde l-ar fi durut rău de tot. Şi merita să scriu despre el. Şi nu doar fiindcă s-a legat de mine fără nicio justificare. Nu avea ce să caute în acest caz, nu era familia lui, nu erau prietenii lui, nu era câmpul lui de joacă. A calculat că aşa s-ar putea reîntoarce. Dar a calculat foarte greşit. Mai exista măcar încă un motiv să-i stric liniştea din familie. El mă acuza pe mine că sunt parte a sistemului şi că de acolo am luat informaţiile. Dar el însuşi a făcut absolut acelaşi lucru. Şi când era mare vedetă, şi acum. În cazul meu. Nu s-a dus din uşă în uşă ca să afle ce e cu mine, cu firma mea, cine sunt asociaţii şi ce am făcut noi în viaţă, cine e taică-meu, care a fost traseul meu. Nu... Nu a cercetat nimic. N-a întreprins nicio secundă de muncă de investigaţie, din aceea cu care se laudă orice ziarist care se respectă. Nu a găsit nici măcar banala legătură între Bratosin şi Bratu. A dat telefon cuiva din interior, şi a căpătat toate informaţiile într-un plic. Acela fiind un pensionar acrit, care a mai căutat o secundă de glorie. Şi, uita aşa, marele jurnalist s-a decis să facă presă. Şi, mai ales, s-a decis să dea o lecţie de morală. Evident că s-a găsit altcineva care să-l anunţe pe tata despre căutările lui. Dar, oricum, eram cu ochii pe el, de luni bune. Şi nu doar cu ochii... Un individ abject. Mie, jurnaliştii nu-mi plac. Sunt prea absorbiţi de propria lor imagine ca să înţeleagă, în mod corect, cum arată realitatea pe care încearcă să o relateze. Oricare dintre ei îţi prezintă propriile obsesii şi,

prea puţin faptele la care au asistat. Nu decodează nimic, nu explică nimic, nu ajută pe nimeni. Se bat, zi de zi, cu ei înşişi, cu durerile şi frustrările lor, pe ecranele din faţa ochilor noştri. Dar recunosc, unii dintre ei, sunt măcar oneşti. Nebuni, narcisişti, fixişti, dar oneşti. El însă a fost tot timpul un produs al sistemului. Tot ce a avut a avut de acolo. Era folosit să livreze mesaje utile, să detensioneze anumite teme care creşteau în spaţiul public, dar, mai ales, era folosit să demoleze persoane bine alese. Despre care nu se documenta personal. Investigaţie? Ce investigaţie? Primea dosare, stenograme, înregistrări, picanterii, poze. Toate lucrurile minunate care puteau face zob imaginea unui om. Şi a ajuns luptător antisistem? Cum bubuia el împotriva tuturor, iar, apoi, se ducea cuminte să stea cu ăia răi la masă şi să râdă la bancurile lor. Nu uit o deschidere de emisiune, în care spunea cu patos cum nimeni în lumea asta nu-i dictează lui ce să facă, cum el e mai interesat de opinia unei femei de serviciu, decât de cea a unui general cu multe stele, şi cum toate investigaţiile lui sunt doar rodul propriilor idei, a muncii lui şi a echipei din jurul lui, dar, mai ales, cum au venit roiuri de securişti la el să-l corupă, dar el *le-a dat bot*, parcă aşa a zis. Le-a dat bot. Era cu noi, cu mine şi cu taică-meu, un băiat foarte dezgheţat, care, uşor enervat, ne-a întrebat dacă vrem să ne distrăm. „Ce vreţi să spună ăsta în emisiune?" Şi tata, care n-are ce face, zice: „cere-i să iasă din emisiune". „Cum să iasă...?" „Pur şi simplu. Să plece din emisiune". „OK", spune omul în cauză şi trimite un sms. În zece minute, a inventat Lars ceva cu o situaţie de familie, şi-a cerut scuze, a lăsat pe unul dintre jurnalişti să modereze în locul lui şi a plecat. De afară, l-a sunat pe tipul de la noi de-acasă, dar băiatul nu i-a răspuns. Ştiţi cum îl porecliseră? Turturica... Că era sfios, şi se rotea în jurul cozii, şi nu voia nimic, dar de mâncat, mânca totul din palmă. Totul. Câte spăgi a luat de la multinaţionale, câte contracte de consultanţă a semnat, fiindcă îl plăceau oamenii din sistem. Cu care s-a trezit că vrea să se bată. Chiar şi acum îl plac. V-am spus că aveam de gând să scriu despre el, dar mi s-a transmis direct să-mi văd de treabă. Şi mi-am văzut. Titlul cărţii...? O mică răutate. L-am ţinut şi eu încordat pe marele Lars Popescu până a apucat să o răsfoiască şi să constate că nu e el personajul principal. De ce am ascultat şi nu l-am făcut bucăţi pe individul acesta, care merita orice e rău pe lumea noastră? E o întrebare foarte bună. Nu ştiu dacă sunteţi amatori de fotbal... Este un imn al unei echipe englezeşti, Liverpool – *You'll never walk alone.* Piesa a fost lansată într-un musical pe Broadway şi, după ceva timp, o trupă *beat,* „Gerry and the Pacemakers", a preluat-o şi a transformat-o într-un superhit. O formaţie interesantă, a mers o perioadă cap la cap cu Beatleşii, dar, prin 1966, s-a desfiinţat şi acum e mai degrabă uitată. Eu am acasă un *best of* pe care l-am cumpărat mai mult pentru piesa aceasta.

Niciodată nu vei fi singur. Când se referă la sistem, oamenii obişnuiţi se gândesc, în primul rând, la numiri şi căderi de guverne, la manifestaţii care pornesc din senin şi se sting la fel, la organizaţii apolitice care fac jocuri politice, la intelectuali care-şi doresc recunoaştere internaţională şi se implică în dispute domestice, la monopoluri economice, la mari companii transnaţionale care, deşi au venit în ţară, în scurt timp sunt nevoite să plece, la altele care însă stau şi o duc foarte bine, cu toate că nimic nu le recomandă pentru performanţa pe care, aparent, o fac, la importuri, şi la blocarea producţiei interne, pentru ca acele importuri să meargă, la arme şi muniţie, aici, şi dincolo de graniţă, la persoane care apar de nicăieri, ocupă funcţii semnificative, iau nişte decizii, oarecum ciudate pentru restul lumii, şi o duc foarte bine, şi foarte mult timp, la anchete ce pornesc şi la anchete care se opresc, la campanii de presă, izbucnite din senin, şi terminate cu desfiinţarea unuia sau altuia, la conturi, la *offshore*-uri, la contrabandă, la trafic, la producţie ilegală, la şantaj, la mulţi bani, la interceptări legale sau nu, la filaje legale sau nu, la infiltrarea cultelor religioase, a organizaţiilor neguvernamentale, a presei, a magistraturii, a partidelor, a uniunilor de creaţie, a sindicatelor şi patronatelor, a masoneriei şi a lumii bancherilor, la cooperativa din sport, şi la jurizările din lumea artistică, la vameşi şi la inspectori, la ambulanţă şi la pompieri, în armată şi în civilie, acasă şi la serviciu, la detaliile despre amant, amantă, homosexuali şi plăceri ilicite, la cei pedepsiţi, că sunt pedepsiţi şi la cei nepedepsiţi, fiindcă au scăpat, la cei care se ridică, fiindcă se ridică şi la cei care cad, pentru că au căzut, la vecinul care a reuşit, deşi nu merită, şi la tine, care ai eşuat, deşi eşti foarte bun, dar, mai ales, când vorbeşte de sistem, cetăţeanul se gândeşte la informaţii şi la putere. Eu am învăţat că, în România, sistemul are un rol funcţional, face lucrurile să meargă sau le opreşte. Dacă eşti înăuntru, ai obligaţii şi ai certitudini. Dacă nu, eşti liber, dar totul e hazard. Cum e mai bine? Atunci când totul se strică, atunci când toată lumea îţi cade în cap, atunci când îţi pierzi casă, familia, slujba, banii, libertatea, sănătatea, încrederea şi, în cele din urmă, speranţa, instantaneu descoperi că eşti singur. Nu e nimeni care să-ţi răspundă necondiţionat la telefon, nu e nimeni să te apere, indiferent dacă ai, sau nu, dreptate, nu e nimeni să stea lângă tine în picioare când tu eşti jos. Nu sunt adeptul imunităţii parlamentare, i-am înţeles mai demult scopul, dar cred că nu trebuie să existe. În acelaşi timp, când aud liderii unor organizaţii politice, refuzând să-şi protejeze membrii şi trimiţându-i să-şi rezolve problemele în justiţie, am frisoane. Nu de milă, majoritatea merită ce li se întâmplă. Ci fiindcă realizez că omul acela devine instantaneu singur. Tot ce credea că funcţionează, toate numele din agendă, toate relaţiile construite în timp, şmenurile şi aranjamentele, cuvintele spuse şi băuturile

băute, râsetele şi nervii, proiectele comune, reuşitele şi eşecurile, totul dispare. Şi în faţă ţi se cască un hău de solitudine. După o viaţă dusă împreună cu alţii, descoperi cât de singur eşti. Cât de singur ai fost. Ciumaţii mureau singuri, leproşii la fel, bolnavii de SIDA, mai recent. Suntem fiinţe sociale, dar în secunda aceea retrogradăm la nivelul de animale hăituite, pierdute într-o junglă ostilă, aşteptând să apară din întuneric vânătorul şi arma lui letală. Frica declanşată atunci nu se referă nici la pierderea averii, nici la pierderea demnităţii. Ci la izgonirea dintr-o lume cunoscută, o lume a relaţiilor şi a interconexiunilor, într-un pustiu al izolării totale. Exceptând moartea, cea mai teribilă necunoscută este spaţiul fără pârghii sociale, spaţiul în care nimic din ce ai construit nu mai contează. Nu v-aţi întrebat niciodată din ce motiv sistemul, cum vă place să-l denumiţi, se activează în primul rând împotriva celor care încearcă să construiască o reţea, un grup, o alianţă, o plasă de relaţii, un ansamblu de numere de telefon la care tot timpul să răspundă cineva? Partidul care-şi trimite membrii, vinovaţi sau nu, la tocător se autoelimină din postura de organizaţie. Devine o adunare de oameni singuri. Nu liderii de opinie ostili sunt cei fundamentali, ci combinatorii, oamenii cu viziunea structurii. Un lider de opinie, mai devreme sau mai târziu, sfârşeşte prin a fi singur. O organizaţie este antidotul la această singurătate. Liderul e, până la urmă, inofensiv, organizaţia e periculoasă. De ce nu i-am făcut rău lui Lars Popescu, de ce nu m-am răzbunat? *You'll never walk alone.* Niciodată nu vei fi singur. Deoarece am primit un telefon. La care am răspuns pozitiv, ştiind că atunci când voi da, la rândul meu, eu un telefon, indiferent de motiv şi indiferent de circumstanţe, mi se va răspunde. Vă aşteptaţi să comentez ceva despre Sonia Craiu, Dan Craiu sau copilul lor? Nu e nimic de comentat. Căutaţi vreo morală ascunsă a poveştii acesteia? Nu e nicio morală, a fost doar o întâmplare. Hazardul... Am întrebat dacă am greşit şi mi s-a atras atenţia să am mai multă grijă în viitor. Voi avea... Sunteţi curioşi dacă mă tem de consecinţe, dacă vreodată roata se va întoarce, dacă totuşi ceva va ieşi la iveală? Nu mă tem... Fiindcă am înţeles că, înainte de a conta că suntem buni sau răi, deştepţi sau proşti, mari sau mici, bogaţi sau săraci, vinovaţi sau inocenţi, e fundamental dacă pe drumul nostru mergem singuri sau nu. Noi nu suntem niciodată singuri. Voi, da. De aceea, noi vă conducem pe voi.

virtual-project.eu

violin